STAR WARS™

ALAN DEAN FOSTER

OCHIUL MINŢII

Alan Dean Foster

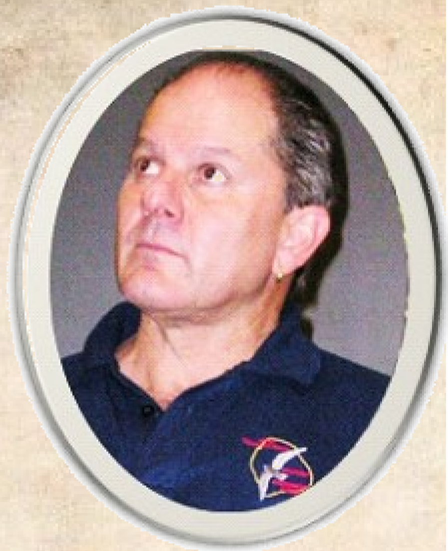
STAR WARS

OCHIUL MINŢII

V.2.0

Alan Dean Foster
Splinter of the Mind’s Eye
1987

Alan Dean Foster

Născut în 1946, este un scriitor american de literatura ştiinţifico-fantastică. Locuieşte în Arizona şi este cunoscut pentru novelizarea scenariilor de filme. Are o diplomă în ştiinţe politice şi una în arte, obţinute la University of California, Los Angeles.

Acţiunea cărţii este o continuare a filmului *Războiul Stelelor* şi a novelizării sale, *Războiul Stelelor. Din Aventurile lui Luke Skywalker*, publicată însă înainte de lansarea filmului *Imperiul Contraatacă*. Povestea lui Foster se baza pe conceptele abandonate de Lucas la realizarea primului film. Scriitorul a fost uluit când, în *Întoarcerea lui Jedi*, Luke şi Leia s-au dovedit a fi frate şi soră. În *Ochiul Minţii*, personajele degajă o energie romantică şi sexuală debordantă.

PENTRU TATA & MAMA
OXLEY, LOUIS & ELIE

Cu
TOATĂ DRAGOSTEA MEA,
CARE AR UMPLE CÂTEVA UNIVERSURI...

Bazat pe personajele şi întâmplările create de George Lucas şi de Alan Dean Foster

*

Luke... ce s-a întâmplat?

Tânărul făcu doi paşi nesiguri.

— Ce este?

— Ne-am îngrijorat, stăpâne Luke. Ai...

C-3PO se întrerupse, când Luke se întoarse iarăşi şi privi spre est.

— Vine, murmură el pronunţând apăsat fiecare literă. Este aproape, foarte aproape.

— Băiete, zi-ne despre ce-i vorba, se răsti Hala. Cine vine?

— A fost o cutremurare, şopti tânărul. O perturbare puternică a Forţei. Am mai simţit-o şi înainte... dar mai slab. Cel mai puternic am simţit-o la moartea lui Obi-Wan Kenobi.

Leia inspiră adânc, îngrozită, şi ochii i se lărgiră.

— Nu... nu el, din nou... nu aici...

— Ceva mai întunecat decât noaptea cutremură Forţa, spuse Luke. Probabil că guvernatorul Essada l-a contactat şi l-a trimis aici. El ar fi cel mai interesat să ne găsească pe noi doi.

— Despre cine vorbeşti? strigă Hala frustrată.

Mâinile lui Leia tremurau şi se luptă să le domolească.

— Lordul Darth Vader, murmură ea.

*

I

Cât de frumos era Universul, gândi Luke. Cât de minunat unduia, superb şi strălucitor, aidoma mantiei unei regine! Întunecat şi totuşi de puritatea gheţii în pustietatea şi solitudinea sa, atât de diferit de colajul împestriţat de grăunţe rotitoare de praf pe care oamenii le numeau „lumile” lor, unde microbi umani prosperau, se înmulţeau şi se măcelăreau între ei. Totul numai pentru ca unul dintre ei să poată spune că se afla ceva mai sus decât tovarăşi săi.

În clipele de deprimare, se simţea convins că pe niciuna dintre planetele acelea nu exista o fărâmă de materie vie care să fie cu adevărat fericită. Exista doar o supraabundenţă de boli umane distrugătoare, care se luptau şi se dezlănţuiau turbate una asupra alteia, o succesiune de civilizaţii canceroase ce se hrănea din propriu-i trup, fără a se tămădui vreodată şi reuşind totuşi să rămână în viaţă.

O tulpină extrem de virulentă a unuia dintre cancerele acelea îi ucisese ambii părinţi, apoi pe mătuşa Beru şi pe unchiul Owen. Î-l răpise de asemenea pe omul pe care ajunsese să-l respecte mai mult decât pe oricare altul, bătrânul cavaler Jedi Obi-Wan Kenobi.

Deşi îl văzuse pe acesta lovit de sabia lui Darth Vader la bordul staţiei de luptă Steaua Morţii, acum distrusă, nu putea fi totuşi sigur că bătrânul înţelept murise cu adevărat. Sabia lui Vader lăsase în urma ei doar aer lipsit de substanţă. Nu se putea contesta faptul că Obi-Wan Kenobi părăsise acest plan al existenţei, dar nimeni nu putea spune în ce alt nivel al acesteia trecuse. Poate al morţii şi...

Sau poate că nu.

În unele clipe, Luke percepea o senzaţie vagă de atingere agreabilă, ca şi cum cineva s-ar fi găsit imediat îndărătul său. Ocazional, prezenţa aceea invizibilă părea să-i mişte braţele şi picioarele în locul lui, ori să-i sugereze idei şi gânduri, atunci când propria sa minte era neajutorat de goală. Goală ca aceea a fostului adolescent fermier de pe planeta deşert Tatooine.

Indiferent dacă existau sau nu spirite nevăzute, gândi Luke încruntat, unicul lucru de care putea fi cu adevărat sigur era că fosta lui naivitate adolescentină pierise, risipită în cele patru vânturi. În Alianţa rebelilor, formată din planetele care luptau împotriva conducerii corupte a guvernării imperiale, el nu deţinea niciun fel de rang oficial. Pe de altă parte, nimeni nu-l mai tachina şi nici nu-i mai spunea peiorativ „ţărănoi”, după ce ajutase la distrugerea giganticei staţii de luptă construite în secret de guvernatorul Moff Tarkin şi de ajutorul lui de încredere, Darth Vader.

Luke nu avusese defel de-a face cu ranguri şi titluri, de aceea nici nu-i foloseau la nimic. Atunci când liderii Rebeliunii îi oferiseră orice recompensă ar fi dorit, şi pe care i-ar fi putut-o satisface, el le ceruse doar să fie acceptat ca pilot de vânătoare în slujba Alianţei. Unii consideraseră cererea sa nejustificat de modestă, dar un general şiret îi contrazisese, explicând că Luke putea fi mult mai de preţ pentru Rebeliune dacă nu avea un rang sau un titlu, care – le atrăsese atenţia colegilor săi – ar fi servit doar în a-l face o ţintă prioritară pentru asasinii imperiali. În felul acesta, Luke rămăsese pilot, aşa cum îşi dorise dintotdeauna, perfecţionându-şi tehnicile de zbor şi luptându-se mereu, fără încetare, cu Forţa pe care Obi-Wan Kenobi îi îngăduise să înceapă s-o înţeleagă.

Acum însă nu avea timp de meditaţii, îşi reaminti el, studiind tabloul de comandă al X-interceptorului. O privire aruncată în faţă îi arătă globul luminos, pulsând orbitor, al stelei Circarpous Major, a cărei strălucire

devastatoare era filtrată la o intensitate suportabilă de materialul fototropic al videoecranului transparent.

— Totu-i în regulă la tine, R2-D2? întrebă el în microfon.

Bipul voios al droidului micuţ, fixat în postul său dinapoia carlingii, îl anunţă că nu existau probleme.

Destinaţia lor era a patra planetă a stelei din faţă. Ca pe mulţi alţii, pe circarpouseni îi îngrozeau atrocităţile întreprinse de Imperiu, dar în acelaşi timp erau prea paralizaţi de teamă ca să se alăture făţiş Alianţei rebelilor. De-a lungul timpului, o mişcare clandestină înmugurise pe Circarpous, care avea nevoie doar de suficient ajutor şi încurajare din partea Alianţei pentru ca să iasă la lumină şi să treacă planeta de partea luptei pentru libertate.

Din minuscula staţie a rebelilor, camuflată pe cea mai exterioară planetă a acestui sistem planetar, Luke şi prinţesa se grăbeau spre o întâlnire de o importanţă esenţială cu liderii acelei mişcări, pentru a le oferi promisiunile de susţinere absolut necesare. Luke aruncă o privire spre cronometrul consolei – aveau să ajungă suficient de devreme pentru a-i linişti pe foarte agitaţii conducători din ilegalitate.

Aplecându-se puţin şi privind spre tribord, tânărul putu admira Y-interceptorul strălucitor care-l însoţea. Înăuntru, două siluete se conturau pe fundalul luminilor difuze ale bordului. Una dintre ele era forma aurie a lui C-3PO, droidul tovarăş al lui R2-D2.

Cealaltă... ei bine, ori de câte ori o privea, silueta aceea trezea în sufletul său emoţii ce clocoteau ca un ceainic lăsat prea mult pe foc, indiferent dacă îi despărţea vidul, ca acum, ori dacă se afla în imediata ei apropiere, într-o sală de conferinţe. Prinţesa Leia Organa, senator de Alderaan – planeta vaporizată de Steaua Morţii – fusese cea pentru care Luke se alăturase iniţial Rebeliunii. Mai întâi imaginea, apoi persoana ei declanşaseră metamorfoza ireversibilă din fermier în

pilot de vânătoare. Acum ei doi erau emisarii oficiali ai Consiliului de conducere al Rebeliunii către şovăielnica mişcare clandestină de pe Circarpous.

La început Luke se gândise că trimiterea prinţesei într-o misiune atât de periculoasă reprezenta un risc, dar un al doilea sistem planetar era gata să se alăture Alianţei dacă era anunţat că o făcuseră şi circarpousenii. În acelaşi timp, dacă acel sistem avea să-şi declare revolta faţă de Imperiu, atunci fără îndoială mişcarea clandestină circarpouseană ar fi trecut de partea Rebeliunii. Prin urmare, două sisteme planetare aşteptau rezultatul acestei misiuni. Luke ştia de asemenea că dacă tentativa lor eşua, ambele sisteme s-ar fi descurajat şi ar fi retras sprijinul aşteptat cu disperare. Trebuia să reuşească!

Corectând poziţia navei sale cu un sfert de grad spre planul eclipticii solare, Luke nu avea nicio îndoială asupra succesului lor. Nu-şi putea imagina că ar fi existat cineva care să nu poată fi convins de prinţesa Leia. Pe el îl putea convinge de absolut orice. Luke preţuia mult momentele acelea când Leia îşi uita rangul şi titlurile. Visa la o clipă când ea le-ar fi uitat pentru totdeauna.

Un bip răsună din spate şi-l trezi din visare, ştergându-i surâsul de pe chip. Aveau să treacă în apropiere de Circarpous V şi R2-D2 i-o reamintea. Un glob imens învăluit în nori, planeta era menţionată în baza de date a lui Luke ca fiind în majoritate neexplorată, cu excepţia unei vechi şi unice expediţii de cercetare imperiale. Conform afişajului de pe ecran, circarpousenii o numeau Mimban şi... comunicatorul inter-nave piui, solicitându-i atenţia.

— Recepţie, prinţesă.

Glasul lui Leia se simţea iritat.

— Motorul babord a început să genereze impulsuri de radiaţie inegale.

Chiar şi când era nervoasă, pentru Luke vocea aceea rămânea la fel de dulce şi de plăcută ca un fruct

savuros.

— Cât de rău? se încruntă el îngrijorat.

— Destul, replică fata încordat. Deja pierd controlul, iar inegalităţile se amplifică. Nu cred că voi reuşi să compensez. Va trebui să ne oprim la prima bază de pe Mimban şi să rezolvăm problema.

Luke deschise gura pentru a răspunde, şovăi o clipă, apoi spuse:

— Nu poţi ajunge în siguranţă pe Circarpous IV?

— Nu cred. S-ar putea să ajung în apropierea orbitei, dar atunci va trebui să tratăm cu facilităţile oficiale pentru reparaţii şi nu vom putea acţiona aşa cum plănuisem. Vom rata întâlnirea şi nu putem accepta aşa ceva. Vor participa reprezentanţii grupărilor de rezistenţă din tot sistemul Circarpous. Dacă nu voi apărea, vor intra în panică. Va fi incredibil de greu să-i convingem să mai iasă la lumină. Iar planetele Circarpous sunt esenţiale pentru Rebeliune, Luke.

— Totuşi, nu cred...

— Nu mă sili să-ţi dau un ordin direct.

Înfrânându-şi replica iniţială, Luke începu grăbit să verifice hărţile şi datele de pe display.

— Conform informaţiilor mele, Mimban nu are o staţie de reparaţii. Ba chiar, adăugă privind iute spre sfera alb-verzuie şi întunecoasă aflată dedesubt şi în lateral, s-ar putea să nu aibă nici măcar o staţie stand-by pentru avarii.

— Nu contează. Trebuie neapărat să ajung la conferinţă şi intenţionez să cobor cât timp mai deţin un minimum de control. În mod sigur, într-un sistem solar atât de populat ca acesta, orice planetă cu atmosferă respirabilă trebuie să fie echipată cu facilităţi pentru reparaţii de avarie. Probabil că datele tale sunt vechi, sau nu cauţi unde trebuie.

După o pauză, Leia adăugă:

— Ţi-o pot dovedi, dacă treci monitorul de comunicaţii pe frecvenţa 0461.

Luke tastă rapid frecvenţa şi cabina lui micuţă fu umplută imediat de un ţiuit continuu.

— Ţi se pare familiar? întrebă prinţesa.

— Da, este o baliză de asolizare direcţională, replică el derutat, mai ales fiindcă alte câteva căutări nu dezvăluiră menţionări ale unei staţii pe Mimban. Nu găsesc totuşi nimic nici în baza de date imperială, nici în cea a Alianţei. Dacă am...

Amuţi, zărind un norişor de gaz care străluci puternic dinspre Y-interceptorul prinţesei, se dilată şi apoi dispăru.

— Leia! Prinţesă Leia!

Nava ei micuţă se îndepărta deja.

— Am pierdut complet comanda jeturilor laterale, Luke! Trebuie să cobor!

Tânărul se grăbi să-i urmeze traiectoria.

— Nu neg prezenţa balizei. Poate că vom fi norocoşi! Încearcă să transferi energia la jeturile babord!

— Fac tot ce pot. O tăcere scurtă, apoi: C-3PO, nu te mai mişca atâta şi ai grijă de manipulatorii ventrali!

— Îmi cer iertare, prinţesă Leia, se auzi glasul metalic pocăit al droidului auriu de protocol, dar dacă stăpânul Luke are dreptate şi nu există nicio staţie? Ne-am putea trezi naufragiaţi pe vecie pe planeta aceasta pustie, fără baze de date pentru supravieţuire şi fără... fără lubrifianţi!

— Ai auzit baliza, nu?

Luke zări o explozie micuţă, iar Y-interceptorul pică spre suprafaţa planetei sub un unghi mult mai abrupt. Pentru câteva clipe, apelurilor sale frenetice nu le răspunse decât hârâitul paraziţilor, apoi interferenţele dispărură.

— A fost cât pe-aici, Luke... Am pierdut complet motorul tribord dorsal. Am redus cu nouăzeci la sută motorul babord dorsal, ca să echilibrez sistemele de ghidare.

— Ştiu. A trebuit să reduc viteza, ca să păstrez

acelaşi curs cu tine.

În cabina micuţă a Y-interceptorului, C-3PO suspină şi se prinse mai strâns de mânerele din pereţi.

— Încearcă să cobori lin, prinţesă Leia, te rog. Asolizările zdruncinate îmi dereglează îngrozitor stabilizatorii giroscopici interni.

— Nu sunt bune nici pentru organele mele interne, şuieră fata, strângând din dinţi şi luptându-se cu comenzile care de abia mai reacţionau. În plus, nu trebuie să-ţi faci griji. Droizii nu pot suferi de rău de spaţiu.

C:3PO ar fi putut argumenta contrariul, dar preferă să tacă, în timp ce Y-interceptorul începu un tonou care îţi aducea stomacul în gât. Luke fu nevoit să reacţioneze rapid, pentru a-l urma. Exista un singur şi infim aspect pozitiv – semnalul balizei nu era imaginar. Se auzea într-adevăr, piuind monoton, în vreme ce tânărul regla comenzile pentru a-l focaliza. Poate că Leia avea dreptate.

El însă continua să aibă dubi.

— R2-D2, anunţă-mă imediat ce observi ceva neobişnuit în timpul coborârii. Menţine toate modulele senzoriale complet activate.

Un fluierat liniştitor răsună în carlingă. Se aflau la două sute de kilometri, în plină coborâre, când Luke tresări. Percepea o presiune pe minte, o perturbare a Forţei. Se strădui să se relaxeze, să lase Forţa să-l umple, să curgă peste el şi prin el, aşa cum îl învăţase Obi-Wan.

Sensibilitatea lui era departe de o acordare perfectă şi se îndoia cu toată sinceritatea că avea să deţină măcar jumătate din stăpânirea Forţei pe care o avusese Obi-Wan... deşi bătrânul îşi exprimase multă încredere în potenţialul lui Luke. Ştia totuşi destule pentru ca să poată categorisi furnicăturile acelea subtile. Declanşau în el o senzaţie aproape palpabilă de nelinişte, determinată de ceva sau de mai multe fiinţe de pe planeta de dedesubt. În acelaşi timp, nu avea o certitudine totală.

Oricum, deocamdată nu putea să facă absolut nimic. Unica lui grijă de moment era să spere că nava prinţesei putea asoliza în siguranţă.

Pe de altă parte, cu cât aveau să plece mai repede de pe Mimban, cu atât avea să se simtă mai bine.

În ciuda propriilor ei probleme, prinţesa avea timp să-i transmită informaţii de coordonate, de parcă Luke n-ar fi putut şi singur să-şi stabilească traiectoria. Tânărul încerca să identifice ceva ce de abia întrezărise dedesubtul lor în clipa când pătrunseseră în atmosfera superioară. Norii de acolo aveau ceva ciudat... dar nu putea decide ce anume, îi comunică prinţesei noile incertitudini.

— Îţi faci prea multe griji. O să mori de tânăr, iar asta ar fi o pierdere de...

Luke nu mai află de ce moartea lui din cauza prea multor griji ar fi fost o pierdere, fiindcă în clipa aceea pătrunseră în troposferă şi reacţia ambelor nave faţă de densitatea crescută a aerului fu cu totul anormală.

Parcă ar fi plonjat în mod brusc dintr-un cer presărat de nori, dar altfel obişnuit, într-un ocean de electricitate lichidă. Gigantice fulgere multicolore de energie irupseră din senin, atinseră fuzelajele navelor şi declanşară haos acolo unde, cu numai câteva secunde înainte, domnise ordinea. În locul văzduhului azuriu sau gălbui prin care se aşteptaseră să coboare, atmosfera din jurul lor era saturată de energii mişcătoare bizare, atât de sălbatice şi de frenetice, încât păreau aproape vii. Îndărătul lui Luke, R2-D2 piui agitat.

Luke se lupta cu propriile sale instrumente, care îl asediau cu un vârtej de date electronice lipsite de sens. X-interceptorul se zgâlţâia nebuneşte în strânsoarea unor forţe neidentificate, îndeajuns de puternice ca să-l azvârle de colo-colo ca pe o jucărie. Furtuna multicoloră dispăru înapoia sa, ca şi cum ar fi ieşit pe neaşteptate de sub o cascadă, însă comenzile continuau să dovedească posibile reacţii permanente ale unor avarii electronice.

O interogare verbală rapidă dezvălui lucrul de care se temuse cel mai mult – interceptorul prinţesei nu se zărea nicăieri. Străduindu-se să-şi controleze nava nesigură, manipulând comanda manuală cu o mână, Luke activă comunicatorul cu cealaltă.

— Leia! Leia, ai păţit...?

— Nu... control, Luke, se auzi aproape neinteligibil printre pârâituri. Instrumentele... răspund. Încerc să cobor... Întregi. Dacă reu...

Difuzorul amuţi, oricât ar fi implorat tânărul comunicatorul. Atenţia îi fu brusc distrasă, când ceva dinapoia unui panou din plafon explodă într-o jerbă de scântei şi fragmente metalice. Carlinga se umplu de fum înţepător.

Îmboldit de un gând disperat, Luke activă dispozitivul de urmărire al interceptorului, care făcea parte din arsenalul ofensiv al navei micuţe, fiind unul dintre ansamblurile cel mai bine construite şi etanşate. Fusese însă şi el supraîncărcat de furia energiilor incredibil de distorsionante, pe care niciun proiectant nu anticipase că le-ar putea întâlni.

Deşi de acum era inutil, înregistratorul automat rămăsese intact şi funcţiona. Pentru câteva clipe, arătă spirala descendentă ce putuse fi lăsată de nava prinţesei. Pe cât putea mai bine în absenţa calculatorului de bord, Luke stabili X-interceptorul pe un curs de urmărire. Şansele de a o urmări exact pe Leia erau aproape nule şi nu putea decât să se roage ca nu cumva ei doi să asolizeze pe emisfere planetare diferite. După aceea, se rugă ca pur şi simplu să reuşească să asolizeze.

Legănându-se ca o cămilă şchioapă printr-o furtună de nisip, interceptorul continua să pice. Când suprafaţa luxuriantă a Mimbanului se năpusti spre el, Luke întrezări câmpii verzi unduitoare, lipsite de munţi, străbătute de vene şi artere brun închis şi albastre.

Deşi habar nu avea de topografia Mimbanului,

verdele şi albastru-cafeniul fluviilor, râurilor şi vegetaţiei păreau infinit mai preferabile ca locuri de asolizare prin comparaţie – de pildă – cu azuriul nesfârşit ale oceanului sau cu ţancurile cenuşi ale unor munţi tineri. Niciun bolovan nu are moliciunea apei şi nicio apă nu are moliciunea mlaştinii, reflectă Luke, căutând să-şi păstreze moralul ridicat. Începuse să creadă că atât el cât şi prinţesa puteau realmente supravieţui impactului cu solul.

Se strădui frenetic, să descopere o combinaţie de circuite care să reactiveze urmăritorul de ţinte şi, pentru o clipă, reuşi. Pe ecran apăru Y-interceptorul care continua să se afle pe cursul anticipat de el. Probabilitatea de a coborî aproape de nava lui Leia se îmbunătăţea.

În ciuda problemelor care-i solicitau atenţia, nu putea să nu se întrebe asupra distorsiunilor energetice care le avariaseră aparatura. Faptul că maelstromul multicolor era limitat la o zonă – foarte aproape de locaţia balizei de asolizare – ridica întrebări simultan interesante şi neliniştitoare.

Străduindu-se să reducă efectul comenzilor dereglate, Luke decuplă motoarele şi continuă să coboare în planare. Pe Tatooine, pierduse suficient timp în aerocangur exersând, dar exista o diferenţă considerabilă în a realiza practic aceleaşi manevre într-un vehicul de complexitatea interceptorului. Nu avea habar dacă şi prinţesa nutrea aceleaşi gânduri, sau dacă ea avusese experienţă prealabilă în zborurile fără motor. Muşcându-şi nervos buza, îşi dădu seama că, chiar dacă Leia ar fi încercat să planeze, propria lui navă era infinit mai potrivită pentru o asemenea manevră decât Y-interceptorul ei.

S-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi putut măcar s-o zărească. Oricât ar fi mijit ochii, nu vedea nicio urmă a celeilalte nave şi ştia că, în scurt timp, orice posibilitate de contact vizual avea să fie pierdută. Interceptorul lui

începu să se afunde temerar într-o podea groasă de cumulonimbus de vată sură, murdară.

Câteva fulgere hoinare trosniră prin văzduh, dar de data aceasta sursa lor era naturală. Luke se afundase de acum în nori şi nu mai putea distinge nimic. Panica îl asaltă. Dacă vizibilitatea urma să rămână aşa până la suprafaţă, avea să observe solul niţel prea târziu... şi în mod dureros. Pe când se gândea să revină la pilotul automat, deşi era evident defect, interceptorul străpunse stratul inferior de nori. Dedesubt ploua violent, totuşi nu atât de tare încât să nu poată zări terenul de dedesubt. Timpul util se reducea acum mai iute decât altitudinea. Luke de abia mai reuşi să preia comenzile atmosferice, înainte ca aparatul să recepţioneze un şoc de dedesubt. Izbitura fu urmată instantaneu de o serie de pârâituri, în timp ce reteza vârfurile celor mai înalţi arbori.

Cu ochii pe vitezometru, tânărul declanşă jeturile de frânare şi aplecă lin botul interceptorului. Cel puţin scăpase de grija incendierii vegetaţiei din jur. Totul era îmbibat în apă.

Mai declanşă o dată jeturile de frânare şi, în ciuda centurilor de luptă, fu zguduit de o serie de zgâlţâituri şi zdruncinături violente. Un val verde floral i se ridică înainte şi-l acoperi cu întuneric...

Clipi din ochi. În faţa lui, videoecranul frontal plesnit al interceptorului încadra jungla într-o geometrie de cristale. Liniştea era deplină. Când încercă să se aplece, apa îi dezmierdă chipul. Îl ajută să-şi limpezească mintea şi focaliză precis decorul. Ploaia părea fie o bură uşoară, fie o ceaţă extrem de deasă.

Lăsând capul pe spate, tânărul văzu că acoperişul metalic al carlingii fusese rupt şi tras spre pupa – parcă de un gigantic deschizător de conserve – de ramura groasă, acum ruptă, a unui arbore uriaş. Dacă, din întâmplare, interceptorul ar fi avut o altitudine ceva mai mică, craniul lui Luke ar fi fost desfăcut în acelaşi fel... iar dacă s-ar fi abătut puţin spre stânga, trunchiul masiv

al arborelui l-ar fi turtit de sursa energetică a aparatului. Scăpase de decapitare şi de o comprimare fatală, cu câte un metru în fiecare parte.

Apa continua să picure de sus în carlinga deschisă şi, simţindu-şi gâtlejul scorojit, Luke deschise gura şi-şi potoli setea. Simţi un gust sărat anormal, deoarece ploaia sau ceaţa părea limpede şi pură. Avea dreptate; îşi dădu seama că gustul sărat provenea de la sângele care se prelingea de la tăietura de pe fruntea sa. Se scurgea pe partea stângă a nasului şi de acolo pe buze.

Descătărămă centurile şi se eliberă din harnaşamentul-y. Deşi se mişca lent şi cu precauţie, simţea ca şi cum fiecare muşchi al corpului i-ar fi fost apucat de ambele capete şi extins dincolo de limita elasticităţii. Ignorând pe cât putea durerea, începu să inventarieze carlinga.

După distorsiunile generate de furtuna electronică pe care o străbătuse şi după rezultatele mai directe ale prăbuşirii, instrumentele deveniseră candidate pentru un atelier de fiare vechi. Răsucindu-se spre stânga, apăsă tastele panoului de ieşire şi nu fu surprins când comanda nu funcţionă. După ce învârti comutatorul dublu pe poziţia de eliberare manuală, apăsă butonul de avarie. Două dintre cele patru bolţuri explozive declanşară. Panoul se clinti câţiva centimetri, apoi încremeni.

Lăsându-se pe spate în scaunul de pilot, Luke se prinse bine cu mâinile şi lovi cu picioarele. Nu obţinu nimic, decât o durere ascuţită în ambele picioare. Nu-i mai rămânea decât ieşirea standard, dacă nu se înţepenise prea rău. Ridicând braţele, lovi mecanismul de eliberare, apoi împinse. Nimic. Se opri, gâfâind, examinându-şi opţiunile.

Capota carlingii începu să se ridice singură.

Răsucindu-se disperat, Luke îşi căută pistolul. Un bip plângăreţ îl linişti.

— R2-D2!

O cupolă metalică îl privi de deasupra, studiindu-l

neliniştit cu singurul ochi electronic roşiatic.

— Nu, n-am păţit nimic... cel puţin, aşa cred.

Folosindu-se ca de o proptea de piciorul central al lui R2-D2, tânărul se trase în sus, afară din carlingă. Degajându-şi picioarele, se ridică în capul oaselor şi constată că se afla pe X-interceptorul prăbuşit pe sol. Se rezemă cu spatele de ramura cea mare care se arcuia deasupra.

Auzi un fluierat-claxon tânguitor şi privi în jos, spre droidul care se fixase magnetic pe carcasa metalică a navei.

— R2-D2, dacă nu-l am pe C-3PO să traducă, nu ştiu ce spui, totuşi pot ghici. Privi gânditor în gol: Nu ştiu unde sunt el şi prinţesa. Nu sunt sigur nici măcar unde suntem noi.

Fără grabă, examină peisajul de pe Mimban. Vegetaţia deasă se ridica de jur împrejur în pâlcuri mari, fără să prezinte un front continuu, ca o junglă normală. Exista destul spaţiu deschis. Planeta, sau cel puţin regiunea în care coborâse el, era parţial mlaştină, parţial junglă, parţial smârc.

Noroiul lichid umplea majoritatea unui râuleţ care unduia leneş în dreapta navei. În stânga, trunchiul arborelui gigantic de care fusese cât pe aici să se zdrobească se pierdea în înălţimile ceţoase. Dincolo de el se zărea o încâlceală de forme înalte, înconjurate de tufişuri şi ferigi ce atârnau obosite. De jur împrejur, sol cafeniu-cenuşiu, a cărui soliditate n-o putea aprecia de la distanţă. Prinzându-se cu o mână de o creangă mai mică, Luke se aplecă peste marginea interceptorului. Aparatul părea să se afle pe un teren similar şi nu se afunda, ceea ce însemna că avea să poată merge. Era mai uşurat, deşi fără navă nu se simţea în largul său.

Zâmbind uşor în barbă, se ghemui şi privi sub ramură. Aripa dublă de la babord se rupsese complet, undeva prin pădure, lăsând numai cioturi metalice gemene. Evident, lipseau ambele jeturi din partea

respectivă. Nu mai exista urmă de îndoială – era constrâns la sol.

Târându-se cu precauţie în carlinga aproape distrusă, deblocă scaunul şi-l glisa în lateral, apoi începu să scotocească prin compartimentul etanş dinapoia lui, căutând echipamentele absolut necesare. Raţii de concentrate... sabia Jedi a tatălui său... un costum termic, deoarece, în ciuda aspectului tropical a unei părţi din vegetaţie, în exterior era evident frig.

Luke ştia că existau şi jungle temperate, nu numai tropicale. Deşi probabil că temperatura nu avea să devină periculos de scăzută, se putea combina cu umezeala omniprezentă, determinând o răceală inconfortabilă şi potenţial istovitoare. De aceea, împachetă cu atenţie costumul subţire. Raniţa pentru urgenţe era agăţată de spătarul scaunului. O ridică şi porni să-i umple interiorul cuprinzător cu raţii de hrană.

După ce ticsi raniţa din material gros, încercă să acopere carlinga pe cât de bine putea, pentru a o proteja. Se aşeză apoi pe marginea scaunului şi căzu pe gânduri.

Observaţiile preliminare nu dezvăluiseră nicio urmă a Y-interceptorului prinţesei. Pe de altă parte, din cauza aerului umed şi a ceţii, era posibil să fi asolizat la zece metri de el şi să fie realmente invizibil. Judecând după viteza cu care el însuşi ajunsese pe sol, probabil că Leia coborâse, sau se prăbuşise, puţin în faţa lui. Nedeţinând nicio altă informaţie, nu avea de ales, ci doar să pornească pe jos, urmând ultimul curs pe care-l anticipase pentru ea.

Pentru o clipă, se gândise să suie pe botul navei şi s-o strige, dar decisese că ar fi fost preferabil să localizeze mai întâi vizual Y-interceptorul. Cacofonia de ţipete, răcnete, urlete, fluierături şi bâzâituri care se ridica din mlaştina şi vegetaţia înconjurătoare nu-l încuraja să atragă atenţia asupra sa. Era posibil ca strigătele să atragă atenţia a tot felul de creaturi, unele posibil

carnivore.

Mai bine să găsească nava prinţesei. Cu niţel noroc, se putea ca ea să rămână în carlingă, vie şi nevătămată, clocotind de nerăbdare în timp ce-l aştepta pe el.

Ieşind din carlingă, Luke se folosi de crengi pentru a-şi menţine echilibrul şi coborî pe cioturile rupte ale aripii duble de la babord. După aceea, se lăsă cu grijă pe solul moale, aproape elastic. Ridicând un picior, văzu că talpa cizmei se acoperise deja cu o substanţă cenuşie, lipicioasă, care semăna cu plastilina umedă. Totuşi pământul era ferm şi-l susţinea. R2-D2 i se alătură după o clipă.

Graţie violenţei asolizării forţate, nu trebuia să-şi caute un toiag pentru mers. În urma interceptorului se afla o abundenţă de ramuri şi tulpini rupte. Alese una care să-i slujească atât ca sprijin, cât şi pentru a testa solul.

Folosind botul navei pentru o orientare aproximativă, îşi reglă busola şi porni, abătându-se cu câteva grade spre tribord.

Poate că se orientase după mişcarea ramurilor tufişurilor din pădure, poate că-l ajutase Forţa, sau poate să fi fost pur şi simplu instinctul, dar până şi Obi-Wan Kenobi ar fi recunoscut că Luke avea o şansă infimă de a găsi nava prinţesei. Dacă nu se găsea în imediata apropiere a direcţiei în care pornise, dacă trecea pe lângă ea fără s-o vadă, ar fi putut continua să meargă o mie de ani pe suprafaţa Mimbanului, fără s-o mai zărească vreodată.

În cazul în care estimarea iniţială fusese corectă şi Leia nu-şi modificase cursul de coborâre în ultima clipă, din cine ştie ce motiv, ar fi trebuit s-o găsească în mai puţin de o săptămână. Desigur, gândise tânărul, poate că ea nu reuşise să împiedice nava să-şi modifice vectorul de cădere. Era o posibilitate pe care o alungă imediat din minte. Situaţia era sumbră şi fără astfel de speculaţii.

Ceaţa-pâclă-ploaie îşi schimba consistenţa, totuşi nu

înceta niciodată complet, de aceea nu trecu mult până ce porţiunile de piele expusă îi fură complet îmbibate de apă. Era însă mai degrabă o ceaţă agresivă, decât o ploaie reală.

Costumul era impermeabil, dar faţa, mâinile şi capul şiroiau în scurt timp, pe măsură ce apa se acumula. Existau momente rare în care aerul era aproape uscat, însă trebuia să cheltuiască o mulţime de energie pentru a-şi şterge cu regularitate picăturile de apă acumulate pe frunte şi pe obraji.

O dată zări ceva ce părea un şarpe albicios lung de patru metri, lunecând sub tufişuri la apropierea sa. Trecând precaut pe lângă locul respectiv, văzu că lăsase în solul moale o urmă adâncită căptuşită cu mucus luminos. Luke nu se sperie însă, deoarece nu petrecuse prea mult timp cu studiul zoologiei. Nici chiar pe Tatooine, care avea propriii ei monştri protoplasmici, asemenea creaturi nu-l interesaseră prea mult. Dacă nu încercau să te mănânce, să te sfâşie, ori să te ingereze în alte moduri, atunci existau alte lucruri care să-ţi absoarbă atenţia.

Iar acum trebuia să-şi dedice toată atenţia menţinerii direcţiei predeterminate. În ciuda busolei încorporate în mâneca de la costum, ştia că se putea abate cu uşurinţă. O deviere de o zecime de grad putea fi fatală.

Într-unul dintre rarele momente de semi-claritate, sui pe o colină scundă. Prin ceaţă şi pâclă, putu distinge în depărtare nişte creneluri monolitice sure. Aparent, construcţiile acelea nu fuseseră ridicate de mâini omeneşti.

Culoarea lor oţelie uniformă le făcea să pară clădite din jocul de cuburi al unui copil. De la distanţă, Luke nu putea fi sigur dacă era cu adevărat culoarea lor, sau dacă aceasta era afectată de ceţurile mişcătoare. Turnurile înalte şi cenuşi erau incrustate cu pietre negre sau cu metal şi sfârşeau prin cupole diforme.

Tânărul se opri, ispitit pentru întâia dată să se abată din drum şi să exploreze. Aici puteau fi făcute descoperiri interesante. Prinţesa însă nu aştepta în oraşul acela misterios, ci undeva mai departe, într-un mediu care în orice clipă se putea dovedi ostil.

Ca un răspuns parcă la gândurile sale, observă o mişcare într-un pâlc de tufişuri verde-ruginii din faţă. Încordându-şi toate simţurile, Luke se lăsă într-un genunchi şi scoase sabia de lumină de la centură. Vegetaţia începu să se agite violent. Degetul mare al tânărului lunecă spre butonul de activare. R2-D2 piui alarmat alături.

Ceea ce se afla acolo înainta spre el. Luke se gândi să vadă care era direcţia vântului, apoi îşi aminti ruşinat că nu se simţea nicio adiere. Asta însă nu părea să inhibe creatura care se apropia.

Brusc, vegetaţia din faţă se desfăcu şi apăru un mimbanean. Era un ghem de blană brun-închisă, presărată cu petice şi dungi verzui, cu diametrul de aproximativ un metru. Păşea pe patru picioare scurte şi îmblănite, terminate prin câte două degete groase. Patru braţe se răsfirau în jurul părţii superioare a corpului. Codiţa era spână, ca de şobolan.

Din chip nu se puteau distinge decât doi ochi mari care se zgâiau printre firele zbârlite de blană. Ochii se dilatară şi mai mult când se opriră asupra lui Luke şi a lui R2-D2.

Luke aşteptă încordat, cu degetul deasupra butonului de activare.

Creatura nu atacă, ci emise un chiţăit surprins şi înăbuşit, apoi se răsuci rapid. Propulsată de toate cele opt membre, dispăru în adăpostul tufişurilor.

După câteva minute de tăcere, Luke se ridică. Degetul i se îndepărtă de butonul sabiei şi prinse arma înapoi la centură, rânjind aproape isteric.

Prima sa confruntare cu un locuitor al planetei îl făcuse pe băştinaş să fugă îngrozit. Poate că fauna

autohtonă, chiar dacă nu inofensivă, nu era periculoasă. Gândindu-se la asta, porni la drum cu pasul ceva mai mare, mai ferm. Ţinuta îi era mai dreaptă, iar moralul îi crescuse considerabil, amplificat de cel mai curajos sprijin – falsa încredere în sine.

II

Leia Organa făcu altă tentativă lipsită de tragere de inimă de a-şi aranja părul ud leoarcă, apoi renunţă dezgustată şi privi vegetaţia luxuriantă care o înconjura.

După ce pierduse orice posibilitate de comunicaţie cu Luke, izbutise să asolizeze, deşi violent, în acest infern de umiditate. Era oarecum liniştită, ştiind că dacă Luke supravieţuise de asemenea coborârii, va încerca să ajungă la ea. La urma urmelor, sarcina tânărului era să asigure sosirea ei în siguranţă la Circarpous IV.

Furioasă, reflectă că, de acum, întârzierea la conferinţă avea să fie şi mai mare. O examinare rapidă îi dezvăluise că nu mai trebuia să-şi facă griji în privinţa motorului defect de la babord, care acum era o formă lunguiaţă de metal boţit, incapabilă de a se mai propulsa pe sine sau orice altceva, nici măcar pentru o secundă-lumină. Restul Y-interceptorului era într-o stare doar cu puţin mai bună.

Leia se gândise să-l caute pe Luke, totuşi părea mai logic ca unul dintre ei să aştepte sosirea celuilalt, iar ea ştia că tânărul va veni imediat ce va putea.

— Iertare, prinţesă, rosti silueta metalică dinapoia ei, dar crezi că R2-D2 şi stăpânul Luke au asolizat cu siguranţă în locul acesta teribil?

— Sigur că da. Luke este cel mai bun pilot al nostru. Dacă am coborât eu, sunt sigură că el nu va avea probleme.

Ultima parte nu era chiar adevărul curat. Dacă Luke zăcea rănit pe undeva, incapabil să se clintească, iar ea stătea pur şi simplu aici, aşteptându-l? Mai bine să nu se gândească la asta. Imaginea lui Luke zdrobit şi strivit, sângerând de moarte în carlinga X-interceptorului său, o ameţea de-a dreptul.

Glisă din nou capota carlingii şi strâmbă din nas,

simţind izul rânced al mlaştinii care-i înconjura. Zgomotele o asaltară dinspre creaturile ascunse ce se deplasau nevăzute prin tufişuri, deşi deocamdată nu se ivise nimic mai mare decât două cvasi insecte viu colorate. Pistolul prinţesei se afla la îndemână, în poală. Desigur, nu ar fi avut nevoie de el, fiind în deplină siguranţă în carlinga a cărei capotă glisantă putea fi blocată în câteva secunde. Nu avea niciun fel de griji.

C-3PO gândea altfel.

— Nu-mi place locul acesta, prinţesă. Nu-mi place câtuşi de puţin.

— Relaxează-te. Acolo, arătă ea din cap spre tufele cele mai dese, nu poate să trăiască nimic care să te găsească digerabil.

Un ţipăt ascuţit, ca de bufniţă, sună ca o trâmbiţă stricată în stânga, foarte aproape. Leia tresări, răsucindu-se imediat şi icnind involuntar. Nu zări însă nimic.

Apropiindu-şi faţa de deschizătură, se strădui să pătrundă cu ochi neliniştiţi prin zidul brun-verzui de vegetaţie. Sunetul nu se repetă şi prinţesa încercă să se destindă.

— Vezi ceva, C-3PO?

— Nu, prinţesă. Nimic mai mare decât nişte artropode micuţe, şi am scanat şi în infraroşu. Asta nu înseamnă totuşi că acolo nu poate exista ceva care să fie mare şi duşmănos.

— Dar nu vezi nimic?

— Nu.

Leia se simţi furioasă pe sine. O speriase un simplu zgomot. Probabil că nu fusese decât ţipătul oropsit al unui erbivor inofensiv şi ea se înfricoşase ca un copil. Aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Era furioasă fiindcă prăbuşirea navelor lor avea cu siguranţă s-o facă să absenteze la demonstraţia programată pe Circarpous cu ocazia sosirii ei, poate chiar iritându-i pe oficialii guvernamentali care trebuiau s-o

aştepte. Iar nervii i se dublau când se gândea la Luke. Nu izbutise niciun miracol de pilotaj, pentru a o urma în siguranţă pe suprafaţa planetei, lipsit de comenzi sau instrumente de bord, şi în plus avusese dreptate când insistase că n-ar fi trebuit să asolizeze pe Mimban.

De aceea, stătea în scaun şi clocotea în tăcere, alternând între a repeta ocările pe care avea să i le arunce, atunci când va sosi în cele din urmă, şi a-şi face griji despre cum trebuia să procedeze dacă tânărul nu mai apărea.

Aahhh-WMW?! Din nou sunetul de trâmbiţă. Creatura care-l produsese nu plecase aşadar, ba chiar ţipătul ascuţit se auzise mai aproape. De data aceasta, degetele i se strânseră în jurul patului armei. Examină din nou jungla înconjurătoare, fără să zărească absolut nimic.

În vreme ce privea, mintea îi lucra febril. Dacă interpretase cumva greşit baliza de asolizare? Dacă fusese doar o simplă instalaţie automată, iar planeta aceasta era lipsită nu numai de tehnologie, ci şi de facilităţi pentru călătorii organici?

Dacă Luke murise, ea avea să rămână naufragiată aici, singură, fără să aibă habar unde... Un bubuit puternic răsună în apropierea ei, de data aceasta în dreapta. Răsucindu-se în scaun, trase instinctiv o rafală prin videoecranul crăpat şi fu răsplătită cu izul de vegetaţie udă carbonizată. Ţeava armei rămase aţintită asupra punctului respectiv. Spera să fi lovit intrusul. Din fericire, n-o făcuse.

— Eu sunt! Se auzi un răcnet tremurat.

Îl ratase cu puţin.

— Suntem eu şi R2-D2.

— R2-D2!

C-3PO ieşi din carlingă şi înaintă pentru a-şi întâlni colegul mai micuţ.

— R2-D2, mă bucur să... Se opri, apoi continuă pe un ton diferit: Ce credeai că faci, lăsându-mă să te aştept

în felul acesta? Când mă gândesc la suferinţele pe care mi le-ai produs…

— Luke, ai păţit ceva?

Tânărul sui pe latura avariată a interceptorului şi se aşeză lângă carlinga deschisă.

— Nu. Am coborât după tine. M-am temut că n-o să vă mai găsim.

— Eu m-am temut că… Leia se opri şi coborî ochii, nereuşind să-l privească direct. Îmi cer scuze, Luke. Am făcut o greşeală, încercând să asolizăm aici.

Luke îşi feri de asemenea uitătura, stânjenit.

— Nimeni n-ar fi putut prevedea tulburările atmosferice care ne-au silit să coborâm.

— Înainte ca instrumentele să-mi fi încetat complet să funcţioneze, se uită spre junglă prinţesă, am izbutit să determin locaţia balizei de ghidare. Arătă undeva îndărătul lor şi spre stânga ei. Este într-acolo. O dată ce vom ajunge la staţie, îl putem găsi pe cel care administrează locul şi aranja plecarea de pe planetă.

— Dacă există o staţie, îi atrase atenţia Luke, sau un administrator.

— M-am gândit, mărturisi ea, că s-ar putea să fie o staţie complet automatizată, dar nu ştiu ce altceva am putea face.

— În privinţa asta sunt de acord, suspină el încet. Nu avem nimic de câştigat, dacă rămânem aici. Obişnuiam să cred în miracole, dar de-acum n-o mai fac. Putem fi mâncaţi aici, la fel de bine ca pe drum.

Leia păru deprimată.

— Ai întâlnit aşadar carnivore?

— Nu, de fapt, n-am prea întâlnit forme de viaţă. Singura creatură cu care m-am întâlnit, surâse tânărul, m-a privit şi a tulit-o ca o bantha fricoasă. Se întoarse şi se apropie de carlingă. Aş zice să-i dăm drumul, cât mai este lumină. O să te ajut să-ţi strângi echipamentul.

Se lăsă încetişor să lunece înăuntru, lângă ea. Când îi deblocă scaunul, deveni conştient de spaţiul strâmt în

care lucrau. Lipită neîndemânatic de el, Leia nu părea să bage în seamă intimitatea lor. Din cauza umidităţii însă, căldura emanată de trupul prinţesei era aproape palpabilă pentru Luke, care fu nevoit să se străduiască din răsputeri ca să se concentreze asupra acţiunilor sale.

Ieşind din carlingă, prinţesa sui pe botul interceptorului şi se aplecă spre el.

— Dă-mi-o!

Luke ridică raniţa.

— E prea grea? se interesă.

Leia o puse pe spate, îşi trecu braţele sub curele şi reglă greutatea, înainte de a le strânge.

— Povara serviciului public era mult mai grea, replică ea. Să-i dăm drumul!

Se apropie energic de marginea navei şi îşi dădu drumul pe sol. Ateriză pe ambele tălpi, făcu doi paşi în direcţia balizei îndepărtate... şi începu să se afunde.

— Luke! C-3PO!

— Uşurel, prinţesă.

Trecând cu grijă peste aceeaşi margine, tânărul porni pe aripa intactă care se întindea spre Leia.

— Luke!

Se afundase deja până la genunchi în substanţa cenuşie şi se părea că se afundă şi mai repede.

Încercând să se prindă cu mâna stângă, Luke întinse braţul drept peste marginea aripii.

— Apleacă-te spre mine. R2-D2, fixează-te de navă. C-3PO, dă-mi mâna!

Prinţesa făcu aşa cum i se spusese, iar mişcarea generă lipăieli în mlaştină. Braţul i se agită spre Luke, lovind solul moale la mulţi centimetri depărtare.

Ridicându-se, tânărul se întoarse grăbit la carlingă, îşi luă toiagul de mers, apoi reveni iute la poziţia ghemuită pe aripă şi întinse ramura.

— Apleacă-te spre mine, o îndemnă din nou. C-3PO, tu şi R2-D2 ţineţi zdravăn, altfel cad o dată cu ea.

— Nu te teme, stăpâne Luke, îl linişti C-3PO.

R2-D2 adăugă un fluierat.

Leia se afundase deja până la brâu. La prima încercare, nu ajunse toiagul. A doua oară, degetele ei se încleştară în jurul lui, apoi îl prinse şi cu cealaltă mână.

Luke ţinu şi el zdravăn capătul său în ambele mâini şi se aşeză pe aripă, lăsându-se pe spate. Tălpile îi lunecară şi hârşâiră pe metalul neted.

— R2-D2, C-3PO... trageţi!

După ce o apucase cu străşnicie pe fată, mlaştina nu dorea s-o cedeze aşa uşor. Cu toţi muşchii corpului încordaţi la maximum, Luke se strădui să o ridice şi, simultan, să invoce Forţa. Încercă să-şi aducă toată greutatea în sprijinul braţelor, în ajutorul eforturilor sale disperate.

Se auzi un sunet prelung de sucţiune şi prinţesa se mişcă puţin în faţă. Luke le îngădui braţelor sale epuizate un scurt respiro şi hiperventilă, cât avu ocazia.

— Te poţi juca de-a locomotiva mai târziu, îl admonestă Leia. Trage acum!

Furia de moment îi dădu tânărului suficientă energie pentru ca s-o scoată complet din mlaştină. Se aplecă, îi întinse şi cealaltă mână şi ambii se aşezară pe marginea aripii.

Acoperită de la brâu în jos de un strat de noroi verde-cenuşiu şi de bucăţi de vegetaţie ce păreau paie uscate, prinţesa era lipsită de orice aer regal. Încerca zadarnic să îndepărteze noroiul care se usca rapid, dobândind consistenţa betonului. Nu rosti un cuvânt, iar Luke ştiu că orice ar fi încercat să spună nu va fi prea bine primit.

— Să-i dăm drumul, propuse el simplu în cele din urmă.

Îşi luă toiagul şi se apropie de partea dorsală a aripii.

Aplecându-se, testă solul, care nu dovedi vreo tendinţă de a-i înghiţi băţul; cu toate acestea, rămase cu o mână pe marginea aripii, când coborî pe pământ.

Picioarele i se afundară, dar numai jumătate de centimetru, în lutul spongios. Solul de aici nu părea totuşi deloc diferit de cel mişcător, care fusese cât pe aici s-o înghită pe prinţesă.

Leia sări uşor lângă el şi porniră călătoria prin petice intermitente de vegetaţie pe jumătate familiară. Ramurile şi tufele le blocau picioarele obosite, iar spini ocazionali căutau, plini de speranţă, să le sfâşie îmbrăcămintea, dar ipoteza lui Leia, potrivit căreia sub vegetaţia mai înaltă solul era cel mai ferm, se dovedi corectă, având o consistenţă mulţumitoare. Nici chiar droizii grei nu se afundau în smârc.

Din când în când, în timpul mersului, prinţesa îşi scutura sau se freca dezgustată pe partea inferioară a corpului, pe care mâzga în care fusese aspirată se solidificase de acum. Rămăsese neobişnuit de tăcută. Luke nu putea fi sigur dacă tăcerea aceea se datora dorinţei de a-şi conserva puterile, ori stânjenelii faţă de situaţia în care se afla. Prefera să creadă că ar fi fost vorba despre prima ipoteză. După ştiinţa lui, Leia nu avea habar de cuvântul „stânjeneală”.

Se opreau frecvent, pentru a se roti lent şi a-şi compara indicatoarele busolelor, ca să se asigure că nu se abătuseră de la direcţia spre locaţia balizei.

— Chiar dacă ar fi o staţie automată, spuse tânărul după câteva ore, în tentativa de a ridica moralul prinţesei, cineva a coborât-o pe planetă şi de aceea trebuie să-i asigure o întreţinere, fie şi ocazională. În apropierea locului unde am coborât eu, am zărit nişte ruine destul de mari. Poate că sunt locuite de băştinaşi sau poate că sunt pustii, dar este posibil ca baliza să fie destinată unei unităţi de cercetare xenoarheologică.

— Asta s-ar putea, admise ea încântată. Da... asta ar explica şi motivul pentru care baliza nu există în bazele de date. Un mic avanpost ştiinţific cu existenţă temporară!

— Şi recentă, adăugă Luke aţâţat de plauzibilitatea

propriei sale supoziţii. Simplul fapt că vorbea despre o astfel de posibilitate îl făcea... Îi făcea pe amândoi să se simtă mai bine. În cazul acesta, chiar şi o staţie automată, utilizată ocazional, ar trebui să aibă un adăpost pentru cazuri extreme şi raţii alimentare. Ce naiba, ar putea să existe chiar un releu planetar subspaţial pentru a contacta pe Circarpous IV, atunci când echipa ştiinţifică operează aici!

— Un ţipăt de ajutor n-ar fi o modalitate prea grozavă prin care să-mi anunţ prezenţa, observă prinţesa netezindu-şi părul negru. Asta nu-nseamnă, continuă ea repede, că aş fi mofturoasă. M-aş mulţumi să ajung la destinaţie şi într-un cocon medical.

Merseră o vreme în tăcere, înainte ca altă nedumerire să răsară în mintea lui Luke.

— Continuu să mă întreb, spuse el, ce anume ne-a dereglat instrumentele. Volumul acela enorm de energie liberă pe care l-am traversat... fulgere care treceau din atmosferă la navă şi înapoi în atmosferă... n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Aşa este, stăpâne Luke, interveni C-3PO. Am crezut că voi înnebuni.

— Nici eu n-am mai văzut, admise Leia gânditoare. Şi nici n-am citit vreodată despre un fenomen natural la scara aceasta. Există planete gazoase gigante colonizate pe care se dezlănţuie furtuni şi mai mari, totuşi niciodată de asemenea natură. Şi de obicei sunt implicaţi nori de furtună, în vreme ce noi ne aflam deasupra plafonului gros de nori. Pe de altă parte...

— Ezită, apoi urmă – totul mi s-a părut cumva familiar.

R2-D2 piui aprobator.

— Aş zice că cei care au plasat baliza de ghidare în regiunea asta ar fi trebuit să includă în semnal un mesaj de avertizare pentru nave, referitor la pericole.

— Aşa este, încuviinţă Leia. Îmi vine greu să-mi imaginez o expediţie ştiinţifică, sau de orice alt tip, care

să fie atât de neglijentă. Este o omisiune aproape criminală. Clătină încet din cap. Efectul acela... aproape că-mi pot reaminti ceva similar. Surâse modest şi explică: Nu mă pot concentra decât asupra conferinţei de pe Circarpous.

Luke se gândi că ar fi trebuit să se gândească la un singur lucru – să ajungă la baliză, cu speranţa că era ceva mai mult decât un morman de fiare ruginite. În loc de aşa ceva, se mulţumi să spună:

— Înţeleg, prinţesă.

Nu Forţa, ci un simţ mult mai vechi şi mai dezvoltat în om îl convinsese pe jumătate că erau priviţi. Se răsucea brusc, scanând arborii şi pâclele dinapoia şi din jurul lor. Nu zărea nimic, totuşi senzaţia refuza să dispară.

O dată, Leia îl surprinse mijind ochii cu atenţie spre un crâng umed şi rece.

— Eşti nervos?

Fusese atât întrebare, cât şi provocare.

— Bineînţeles, replică tânărul. Sunt nervos şi speriat, şi regret din tot sufletul că nu suntem acum pe Circarpous. Oriunde pe Circarpous, în loc să ne târâm prin mlaştina asta.

Devenită serioasă, prinţesa rosti:

— Trebuie să înveţi să accepţi cu zâmbetul pe buze orice îţi oferă viaţa.

Privea drept înainte.

— Exact asta şi fac, mărturisi Luke. Accept cu zâmbetul pe buze nervozitatea şi frica.

— În cazul acesta, n-ar trebui să mă priveşti ca şi cum totul ar fi vina mea.

— Am făcut aluzie la aşa ceva? Am spus eu asta? replică Luke pe un ton ceva mai încordat decât intenţionase.

Fata îl privi tăios şi el îşi blestemă incapacitatea de a-şi masca sentimentele. Decise că ar fi fost un jucător de cărţi jalnic. Sau un politician jalnic...

— Nu, dar aproape că ai... începu ea înfierbântată.

— Prinţesă, o întrerupse încetişor Luke, conform locaţiei pe care ai determinat-o, mai avem mult de mers. Simplul fapt că animale cu colţi şi gheare nu sar asupra noastră din toţi arborii nu înseamnă că ele nu ar exista deloc pe aici. Unul dintre luxurile de care nu dispunem este timpul pentru a ne certa. În plus, de acum este de domeniul trecutului cine şi în ce măsură poartă răspunderea. Aspectul acesta a fost depăşit de problema supravieţuirii. Şi vom supravieţui, dacă Forţa va fi cu noi.

Nu căpătă niciun răspuns, iar asta în sine era încurajator, îşi continuară drumul, cu Luke trăgând cu ochiul, admirativ, spre Leia, atunci când ea nu era atentă. Cu părul răvăşit şi acoperită de noroi uscat în partea inferioară a trupului, continua să fie frumoasă. Ştia că era nemulţumită, nu pe el, ci pe posibilitatea de a rata întâlnirea programată cu mişcarea ilegală de pe Circarpous.

Nu există noapte mai întunecoasă decât o noapte ceţoasă, iar pe Mimban toate nopţile erau ceţoase. Îşi amenajară un culcuş între rădăcinile aeriene ale unui arbore imens. În timp ce Leia aprindea focul, Luke şi droizii construiră un acoperiş împotriva ploii, întinzând cele două pelerine între ambele rădăcini masive.

Se ghemuiră laolaltă pentru a se încălzi şi priviră înserarea care se strângea în jurul focului. În ciuda ceţii, flăcările trosneau liniştitoare, iar zgomotele nocturne le ţineau isonul împrejur. Nu difereau de cele din timpul zilei, însă orice poartă mantia întunericului, mai ales pe o planetă necunoscută, face parte din misterul şi teroarea nopţii.

— Nu te teme, stăpâne Luke, vorbi C-3PO. R2-D2 şi cu mine vom face de pază. Nu avem nevoie de somn şi nu există nimic în junglă care ne-ar putea ingera.

În beznă bolborosi tunător ceva care părea o conductă spartă şi C-3PO tresări. R2-D2 piui ironic şi cei doi droizi se îndepărtară în noapte.

— Foarte amuzant, îşi admonestă C-3PO tovarăşul. Sper că una dintre carnivorele locale se va îneca, înghiţindu-te, şi îţi va distruge toţi senzorii externi.

R2-D2 fluieră drept răspuns, fără să pară impresionat.

Prinţesa se lipi şi mai mult de Luke. Tânărul încercă s-o liniştească fără să pară neliniştit, dar, pe măsură ce bezna se transformă într-un întuneric de iad în jurul lor, iar zgomotele nocturne deveniră gemete şi croncănituri sepulcrale, braţul îi cuprinse instinctiv umerii fetei. Ea nu protestă. Lui Luke îi plăcea să stea aşa, lipit de Leia, şi încercă să ignore solul ud de dedesubt.

Un ţipăt incredibil de puternic sfâşie noaptea, trezindu-l din somn. Dincolo de focul care mocnea nu se întrezărea nicio mişcare. Cu mâna liberă, Luke azvârli câteva scurtături de lemn peste tăciuni, şi privi focul renăscând.

Coborî apoi ochii, din întâmplare, spre chipul tovarăşei sale. Nu era faţa prinţesei şi senatoarei, sau a unui lider al Alianţei rebelilor, ci a unei copile îngheţate. Umede şi întredeschise în somn, buzele ei păreau să-l cheme. Se apropie mai mult, căutând refugiu din faţa umidităţii brun-verzui a mlaştinii în purpuriul acela hipnotic.

Şovăi, apoi se retrase. Ea era aristocrată şi conducătoare a Rebeliunii, pe când el, în ciuda reuşitelor din vecinătatea lui Yavin, era un simplu pilot, care, anterior, fusese nepot de fermier. „Ţăranul şi prinţesa”, medită dezgustat.

Primise misiunea s-o protejeze. Nu intenţiona să abuzeze de încrederea acordată, indiferent care i-ar fi fost propriile speranţe deznădăjduite. Avea s-o apere împotriva oricăror primejdii ce s-ar fi ivit din beznă, s-ar fi târât din smârc ori ar fi căzut de pe ramurile strâmbe pe sub care treceau. Avea s-o facă mânat de respect şi admiraţie, şi poate de sentimentul cel mai puternic dintre toate – iubirea neîmpărtăşită.

Avea chiar s-o apere de propria lui persoană, decise obosit. În cinci minute, adormi.

*

Orice posibilă stângăcie fu anulată prin faptul că el se trezi primul. Îndepărtându-şi mâna de pe umerii prinţesei, o scutură cu blândeţe o dată, de două ori. La a treia smucitură, fata se ridică în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, perfect trează. Se răsuci brusc şi-l fixă cu privirea, apoi evenimentele ultimelor zile îi reveniră în minte şi se destinse puţin.

— Iartă-mă, am crezut că eram altundeva. M-am speriat puţin.

Începu să scotocească prin raniţa ei cu alimente, iar Luke o imită.

— Bună dimineaţa! îi salută voios C-3PO.

Pe când soarele camuflat de nori se înălţa undeva înapoia lor, încălzind uşor ceaţa, cei doi împărţiră un mic dejun sărăcăcios, format din cuburi de concentrate.

— Cine le-a inventat pe astea, se strâmbă Leia dezgustată, muşcând dintr-un pătrat roz, trebuie să fi fost pe jumătate maşină. Nu le-a programat nici cel mai vag gust sau aromă.

Tânărul se strădui să nu-şi trădeze senzaţia determinată de gustul oribil.

— Nu ştiu ce să zic... Sunt concepute pentru a ne ţine în viaţă, nu pentru a fi plăcute.

— Mai vrei unul?

Leia îi întinse un cub albastru cu consistenţa unui burete de baie. Luke îl privi şi surâse pe jumătate îngreţoşat.

— Nu... chiar acum. M-am cam săturat.

Ea încuviinţă din cap, cunoscător, apoi zâmbi. Luke îi răspunse printr-un rânjet larg.

Ziua lungă nu avu niciun moment de confort real, totuşi costumele şi pelerinele lor termice le menţineau

destulă căldură. Spre amiază, devenise chiar destul de cald ca să-şi scoată pelerinele, să plieze materialul subţire în dreptunghiuri micuţe şi să le pună în buzunarele costumelor.

Rarele întreruperi ale pâclelor nu erau niciodată îndeajuns de îndelungate ca să poată zări soarele ce urca pe cer, deşi C-3PO şi R2-D2 îi asigurară că acesta exista. Ataca persistent ceaţa, ridicând nivelul luminii de la simpla obscuritate la un fel de amurg entuziast.

— Ar trebui să ne apropiem de baliză, spuse Leia la amiază şi Luke se întrebă câte ore dormiseră.

Zilele şi nopţile trebuiau să fie lungi pe Circarpous/Mimban.

— Ar trebui să ne pregătim şi pentru eventualitatea de a nu găsi nimic. Se poate să nu existe o staţie baliză.

— Ştiu, încuviinţă calm prinţesa, dar va trebui să investigăm. Putem descrie o spirală crescătoare din locul pe care l-am determinat… şi să sperăm.

În faţa lor se ridica un zid de arbori şi tufe. Pătrunseră în el fără şovăială, renunţând la uşurinţa mersului în favoarea unui sol ferm.

— Stăpâne Luke!

Tânărul privi în faţă şi puţin spre dreapta. Ambii droizi se opriseră, iar C-3PO se rezema de ceva.

— Ce este, C-3PO?

— Iartă-mă, stăpâne, dar obiectul de care mă sprijin nu este un arbore, spuse droidul, ci este metalic. Am considerat că problema merită adusă atenţiei tale. Există posibilitatea…

Un bip sonor îl opri şi privi spre R2-D2.

— Vorbesc prea mult? Cum adică „vorbesc prea mult”, factor secundar ce eşti?

— Metal… este metal!

Prinţesa ajunsese lângă droizi şi-l aştepta pe Luke să răzbească prin hăţiş.

— R2-D2, vezi dacă poţi curăţa ceva din tufele astea.

Micuţul droid activă o flamă tăietoare şi degajă o cărare prin junglă.

— Este un perete... trebuie să fie, murmură Luke pe când mergeau paralel cu suprafaţa metalică acoperită de vegetaţie.

Peretele se sfârşi şi ieşiră din junglă, nimerind pe o cărare ceva mai întreţinută, care ducea la o stradă din pământ bătătorit. De ambele părţi ale străzii se ridicau clădiri, ce dispăreau în depărtare, în pâcla învolburată. Luciri galbene, calde, străluceau dinapoia unor ferestre perfect etanşe, iluminând şi conturând trotuarele de metal, protejate cu copertine împotriva ploii şi ceţii.

— Slavă Forţei, şopti prinţesa.

— Mai întâi, începu Luke, să găsim un loc pentru a ne curăţa. După aceea...

Făcu un pas înainte, dar o mână îl prinse de umăr, oprindu-l. Surprins, o privi pe Leia.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Gândeşte-te puţin, vorbi ea încet. Aici este mai mult decât simpla locaţie a unei balize de ghidare. Mult mai mult...

Se aplecă precaut pe după colţul peretelui metalic şi privi strada. Pe trotuare apăruseră siluete; altele traversau strada ce sclipea udă.

— Este prea mare pentru o staţie ştiinţifică.

Tânărul examina şi el strada pe jumătate învăluită în pâcle, siluetele, formele rudimentare ale clădirilor.

— Ai dreptate. Este vorba despre ceva mare. Poate că-i o companie de pe Circarpous...

— Nu. Priveşte! arătă ea energic.

Pe mijlocul străzii mergeau legănat două siluete. Nu purtau veşminte lejere, ci o armură alb şi negru modelată pe corp. O armură foarte familiară.

Ambele ţineau căştile sub braţ. Una o scăpă pe a sa, se aplecă s-o ridice şi o lovi din greşeală cu piciorul, trimiţând-o mai departe pe stradă. Cealaltă siluetă o ironiză. Blestemând, soldatul imperial stângaci îşi luă

casca şi cei doi îşi continuară drumul sinuos.

Ochii lui Luke se lărgiseră la fel de mult ca ai lui Leia.

— Trupe de şoc imperiale – aici! Fără ştiinţa circarpousenilor… altfel am fi aflat deja de la mişcarea clandestină.

Prinţesa încuviinţă incitat din cap.

— Dacă circarpousenii află, ar părăsi Imperiul mai rapid decât poate un birocrat să recite numere de formulare!

— Şi cine-i va informa despre violarea pactului? se interesă Luke.

— Păi, noi, bineîn… Prinţesa se opri şi se încruntă. Luke, de acum există două motive pentru care avem nevoie de ajutor.

— Ş-ş-ş, făcu el.

Se retraseră fără zgomot în penumbră. Un grup numeros de bărbaţi şi femei apăruse lângă colţul cel mai apropiat. Discutau încet între ei, însă nu conversaţia inaudibilă îi intrigase pe Leia şi Luke, ci faptul că purtau nişte haine neobişnuite – salopete dintr-un material negru, reflector, ale căror pantaloni erau vârâţi în bocancii cu carâmbi înalţi de aceeaşi culoare.

Salopeta se termina printr-o glugă. Unii membri ai grupului o purtau încheiată pe cap, dar alţii preferau s-o ţină pliată pe spate. De centurile lor late atârnau şi se legănau echipamente pe care Luke nu le recunoştea.

În mod vădit, prinţesa ştia ce erau.

— Mineri, îl informă ea privind grupul care porni pe un trotuar. Au costume de mineri. Imperiul extrage ceva preţios de pe planetă, iar circarpousenii n-au habar de asta.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Ar avea propriile lor instalaţii şi n-ar exista trupe imperiale. Este clar că Imperiul doreşte ca nimeni să nu ştie ce se petrece aici.

R2-D2 fluieră încetişor, în semn de aprobare.

Orice alte discuţii deveniră imposibile, deoarece văzduhul fu umplut pe neaşteptate de vuiete îndepărtate şi violente. Aveai senzaţia că un alai de demoni mărşăluia imediat sub suprafaţa solului.

Vacarmul continuă câteva minute, apoi încetă. Înţelegerea transformă expresia prinţesei.

— Exploatare energetică! explică ea cu răsuflarea întretăiată. Folosesc nişte generatoare imense. Căzu pe gânduri, apoi adăugă: Asta ar putea explica perturbaţiile atmosferice care ne-au silit să coborâm. Ştiam că citisem undeva despre efectul acesta. O navă trebuie să fie special izolată pentru a coborî într-o regiune unde funcţionează o foreză energetică. Produsele secundare, inclusiv excesul de sarcini, sunt evacuate pe verticală.

— Dar precipitaţiile sunt radioactive… dacă pe planeta asta se află o rasă locală, genul ăsta de minerit e ilegal.

— De când, pufni Leia cu amărăciune, reprezintă legea o prioritate pentru Imperiu?

— Aşa-i, ai dreptate, totuşi nu putem rămâne aici veşnic. În primul rând, trebuie să găsim mâncare substanţială. Fără proteine de completare, concentratele te pot ţine în viaţă doar o perioadă limitată. Apoi, urmă Luke examinând aspectul exterior înnoroiat al prinţesei, trebuie să ne curăţăm. Nu putem atrage atenţia asupra noastră. După episodul cu Steaua Morţii de la Yavin, amândoi suntem cunoscuţi de oficialităţile imperiale şi am fi arestaţi imediat.

Privi costumul de pilot al fetei, apoi pe al său.

— Nu putem intra în oraş cu astea pe noi. Cred că cel mai bine ar fi să începem prin a fura nişte haine.

— Să furăm? exclamă prinţesa, îndreptându-şi ţinuta. De la un proprietar de magazin care poate fi o persoană onestă? Dacă vei crede, fie şi măcar o clipă, că o fostă prinţesă a casei regale de Alderaan, o senatoare, va recurge la…

— O să le fur eu, încheie Luke discuţia.

Trase cu ochiul după colţul metalic. Momentan, strada învăluită în ceaţă era pustie, aşa că îi făcu semn fetei să-l urmeze.

Înaintară, lipindu-se de pereţii clădirilor, încercând să treacă iute prin faţa oricăror ferestre iluminate sau uşi deschise, strecurându-se furişat de la o umbră la alta. În trecere, Luke examina grăbit fiecare vitrină de magazin. În cele din urmă, se opri, indicând firma de deasupra unei uşi.

— Echipamente pentru minerit, şopti el. Asta-i ceea ce ne trebuie.

În timp ce prinţesa supraveghea trotuarele, el încercă să privească înăuntru printr-o fereastră întunecată.

— Poate că-i zi de sărbătoare, sugeră plin de speranţe.

— Mai degrabă, singurele stabilimente deschise la ora asta nu vând decât spirtoase, sublinie prozaic Leia. Ce facem acum? îl privi neliniştită.

În loc de răspuns, Luke o conduse în spatele clădirii. Intrarea pentru aprovizionare la care sperase se afla acolo, dar, aşa cum se temuse, era zăvorâtă. Îngreunând şi mai mult situaţia, în spatele clădirilor se afla o alee lată şi deschisă, de pe care fuseseră defrişaţi arborii şi asanată mocirla. Dacă cineva ar fi trecut din întâmplare pe acolo, nu aveau unde să se ascundă.

— Grozav, comentă prinţesa când tânărul încercă uşa încuiată. Cum intrăm?

Examină uşa metalică lipsită de orice îmbinări; în mod evident era încuiată şi nu putea fi deschisă decât dinăuntru. De altfel, spatele clădirilor era lipsit şi de ferestre, poate tocmai pentru a zădărnici intenţii ca ale lor.

Luke scoase sabia de la centură şi reglă cu multă atenţie comenzile din mâner.

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu cât de mare-i oraşul ăsta, răspunse el, dar

o tentativă zgomotoasă de spargere ar atrage prea multă atenţie. Aşa că... Încerc să nu fiu zgomotos.

Privind cu interes, prinţesa se retrase doi paşi, uitându-se alarmată într-o parte şi cealaltă a aleii. Se aştepta dintr-o secundă în alta să vadă o grupă de soldaţi furioşi apărând dinapoia unui colţ şi repezindu-se spre ei, alertaţi de o alarmă ascunsă pe care o declanşaseră fără să ştie.

Nu auzi însă decât zgomotele junglei, în timp ce Luke îşi activă sabia. În locul tăişului lung de peste un metru de energie albă, din mâner apăru o lamă scurtă cu vârful ca un ac. Cu o concentrare demnă de un maestru artizan, Luke înaintă şi deplasă raza de energie în lungul interstiţiului aproape invizibil dintre uşă şi cadru. La o treime din înălţimea cadrului se auzi un clic distinct şi uşa glisă, deschizându-se ascultătoare. Tânărul reglă din nou lungimea lamei, o dezactivă şi puse arma la centură.

— Dă-i drumul, zise prinţesa. Droizii şi cu mine rămânem de pază.

El încuviinţă din cap şi dispăru înăuntru.

Principalul obiectiv al lui Luke se găsea convenabil de aproape de partea din spate a magazinului. Petrecu câteva minute scotocind prin rafturi, înainte de a găsi ceea ce-şi dorise. Luând hainele uzate, se grăbi spre ieşire şi azvârli prada lui Leia. După aceea, păşi afară, strecură mâna înăuntru şi apăsă butonul de închidere a uşi, trăgându-şi braţul în ultima clipă. Cu puţin noroc, se putea ca proprietarul magazinului să nu descopere furtul decât după câteva săptămâni.

Încântat de reuşită, Luke începu să-şi descheie grăbit costumul de zbor. Era pe jumătate dezbrăcat, când se opri şi observă că prinţesa îl fixa cu privirea.

— Haide! Trebuie să ne grăbim!

Ea îşi puse mâinile în şoldurile rotunde, înclină capul pe un umăr şi-l privi cu subînţeles.

— Aha, mormăi Luke zâmbind în barbă.

Se întoarse cu spatele şi continuă să se dezbrace.

Simţind că înapoia lui nu se petrecea nimic, aruncă o uitătură şi o văzu pe Leia care continua să-l privească stânjenită.

— Ce s-a-ntâmplat, prinţesă?

— Luke, răspunse ea stingherită, ţin la tine şi ne cunoaştem de ceva timp, dar nu sunt sigură dacă pot avea încredere în tine… acum.

Tânărul rânjii larg.

— Să ştii că nu va conta câtuşi de puţin dacă trupele de şoc ne găsesc aici în costumele de zbor. Arătă cu mâna: Poţi să te schimbi în tufe.

Îi întoarse spatele şi continuă să se îmbrace. Leia se uită spre jungla din apropiere. Prin tufişuri licăreau punctuleţe de lumină galbenă – ochii unor creaturi neştiute. Şuierături şi behăituri stranii, deconcertante, păreau să i se adreseze. Oftă, începu să-şi descheie costumul de zbor, apoi se opri.

— La ce vă holbaţi, voi doi?

— Ah… scuze, eu… Un fluierat insistent. Da, R2-D2, ai dreptate.

Ambii droizi se întoarseră.

În scurt timp, Luke căpătă aprobarea să revină cu faţa spre Leia şi o studie. Costumul ei simplu şi uzat era puţin cam mulat pe trup, dar altfel părea perfect natural.

— Ei bine? făcu ea, evident deloc încântată de noua ţinută. Tu la ce te holbezi?

— Mă gândeam că poate un model cu imprimeuri… începu tânărul.

Fu nevoit să reacţioneze rapid, pentru a se feri de cizma aruncată de Leia, care zăngăni în uşa metalică.

— Scuză-mă, se strădui el să sune cât mai convingător şi-i restitui cizma.

Aplecându-se deasupra vechiului costum, începu să scoată din el şi din raniţă diverse obiecte pe care le îndesă în buzunăraşele centurii de miner. Deschise cu atenţie o cutiuţă, îi examină grijuliu conţinutul, apoi o închise şi o strecură într-un buzunar.

— Pentru o vreme, am destui bani imperiali. Tu cum stai?

Prinţesa îşi feri ochii.

— Ce să facă o reprezentantă a Alianţei cu bani imperiali într-o misiune diplomatică?

— Cred c-o să ne descurcăm, oftă Luke. Ai vrea să mănânci şi altceva decât un concentrat?

Leia îl privi cu încântare evidentă.

— Aş putea înfuleca jumătate de Chou-shou… dar eşti sigur că o putem face?

— Va trebui să ne amestecăm printre mineri. Atâta timp cât nu arătăm sau nu ne comportăm ca nişte străini, n-ar trebui să ne deranjeze nimeni.

Revenirăm spre strada principală, după ce îngropaseră raniţele şi costumele de zbor într-un smârc. Parcurseseră aproape jumătate din distanţă, când lumina ceva mai puternică îl făcu pe Luke să se oprească.

— Ce este? întrebă prinţesa alarmată.

— Două lucruri, rosti el privind-o. În primul rând, mersul tău.

— Ce-i cu el?

— Nimic. De fapt, asta-i problema.

Sprâncenele fetei se uniră, derutate.

— Nu cred. Că înţeleg ce vrei să spui…

— Păşeşti, explică el încet, ca… ca o prinţesă. Nu ca o mineriţă. Gârboveşte umerii şi înlătură-ţi încrederea şi superioritatea din mers. Clatină-te puţin. Trebuie să umbli ca o mineriţă istovită, nu ca una provenită dintr-o familie imperială. Încă ceva…

Întinzând braţul, îi ciufuli violent părul aranjat cu grijă.

— Hei! obiectă ea, zbătându-se.

Când Luke se retrase, coafura lui Leia forma în jurul feţei un labirint nebulos de şuviţe nedisciplinate, iar cocul dublu şi complicat dispăruse complet.

— Aşa-i mai bine, comentă tânărul, totuşi ar mai trebui ceva.

După o clipă de reflecţie, se aplecă, luă un pumn de pământ umed şi înaintă spre ea.

— Ah, nu, îl preveni prinţesa retrăgându-se şi ridicând ambele braţe în apărare. De nu ştiu câte zile, trăiesc în glod. N-o să te las să-ntinzi mizeria aia pe mine!

— Cum doreşti, făcu Luke şi lăsă noroiul să-i cadă din mână, pleoscăind pe stradă. Atunci o s-o faci tu singură.

Fata şovăi. După aceea, folosindu-se de salivă, palme şi un minimum de noroi, reuşi să-şi şteargă toate urmele de fard de pe faţă şi în acelaşi timp să se murdărească, cât mai puţin posibil.

— Cum ţi se pare? se interesă prudent.

— Mult mai bine, încuviinţă Luke aprobator. Arăţi ca o persoană care a rămas în deşert prea mult timp fără apă.

— Mulţumesc, mormăi ea. Am şi început să mă simt aşa.

— Este necesar. Vreau să ne vedem scăpaţi în viaţă de pe planeta asta.

— N-o să reuşim, dacă nu găsim mâncarea despre care vorbeai.

Tânărul fu nevoit să iuţească pasul, ca s-o ajungă din urmă pe Leia, care pornise grăbită spre stradă.

III

Vorbeau în şoaptă, în timp ce avansau pe trotuarul metalic spre clădirile mai puternic iluminate. Tot mai mulţi mineri, dar şi alte personaje, începură să apară, materializându-se din ceaţă.

— Oraşul învie, murmură Leia. Probabil că în mină se lucrează în trei schimburi şi că acum a terminat unul dintre ele.

— Nu ştiu, şuieră Luke, dar trebuie să faci ceva cu mersul ăsta. Gârboveşte-te mai mult!

Ea încuviinţă şi se strădui să facă aşa cum i se ceruse. Luke se strădui să nu privească în feţele celor pe lângă care treceau, de teamă să nu fie privit la rândul lui.

— Tot eşti prea încordată. Relaxează-te! Aşa-i mai bine.

Se opriră în faţa unei clădiri destul de liniştite şi bine întreţinute, a cărei firmă anunţa că este o tavernă.

— Pare paşnică, spuse Luke şi se răsuci spre R2-D2 şi C-3PO. Voi aşteptaţi aici. N-are rost să ne băgăm singuri în bucluc. Găsiţi un colţ întunecat şi rămâneţi în linişte până ne întoarcem.

— Nu trebuie să-mi aduci aminte, stăpâne Luke, exclamă hotărât droidul auriu. Haide, R2-D2!

Ambii droizi porniră spre un pasaj îngust, aflat între tavernă şi clădirea vecină.

— Ce crezi, prinţesă? Ne încercăm norocul?

— Sunt moartă de foame… şi am pierdut destul timp.

Leia puse palma peste comutatorul uşi. Uşile duble glisară imediat, depărtându-se.

Luminile, vacarmul şi discuţiile gălăgioase, într-o avalanşă copleşitoare, îi asaltară instantaneu. După ce se arătaseră în prag, nu aveau de ales decât să intre, căutând să pară cât mai nepăsători.

Separeuri scunde, ticsite de clienţi agitaţi, umpleau interiorul tavernei precum celulele unui fagure. Izul fumurilor narcotice şi alte arome aproape că-l asfixiară pe Luke, care se strădui din răsputeri să nu tuşească.

— Ce ai păţit? Prinţesa părea îngrijorată, totuşi neafectată de atmosfera decadentă. Se uită oamenii la tine!

— Aerul... e de vină, explică tânărul luptându-se să respire normal. E ceva-n el. De fapt, sunt mai multe chestii în el.

Prinţesa chicoti.

— Prea multe pentru tine, pilotule?

Lui Luke nu-i era ruşine să recunoască. Când, în cele din urmă, îşi regăsi suflul, îi spuse:

— Leia, în esenţă, eu sunt un băiat de la ţară. N-am avut prea multă experienţă în mediile sofisticate.

Ea adulmecă aerul, cunoscător.

— Nu aş numi aromele acestea „sofisticate”. De acord, sunt puternice, dar defel sofisticate.

Undeva în apropierea centrului vârtejului uman, descoperiră în mod miraculos o masă liberă. Prinţesa fixă cu ochii tăblia, când chelnerul se apropie să le ia comanda. Nu trebuia însă să-şi fi făcut griji. Nu primi nici măcar o privire din partea lui.

— Ce doriţi? întrebă el simplu şi distant.

Luke observă că individul priza ceva.

— Ce-aveţi mai bun în seara asta? întrebă, căutând să sune ca un miner care petrecuse zece ore în măruntaiele pământului.

— Friptură kommerken, coaste, şi ootoowergi... cu garniturile obişnuite.

— Pentru amândoi, încuviinţă Luke păstrând conversaţia la minimum.

Ospătarul nu părea să se sinchisească.

— Am înţeles răspunse la fel de expeditiv şi dispăru în mulţime.

— N-a pus nicio întrebare, murmură prinţesa

surescitată şi ridică ochii spre Luke.

— Nu. S-ar putea să fie mai simplu decât crezusem.

Tânărul începuse să simtă o urmă de speranţă.

Apoi însă chipul i se întunecă.

— Ce s-a întâmplat, Luke?

El făcu un gest scurt şi Leia se întoarse şi privi către bar.

Un miner mătăhălos era asaltat cu disperare de o creatură de dimensiunile unui om, dar aproape scheletică şi acoperită complet cu blană verde-deschis. Avea ochi mari, nictalopi, şi o creastă de blană mai lungă şi mai întunecată, care cobora din creştetul capului în lungul şirei spinării. În jurul pelvisului înfăşurase pielea netăbăcită a unui animal necunoscut, iar la gât îi atârnau coliere zăngănitoare, împodobite cu ornamente primitive.

Creatura începu să miorlăie pe neaşteptate, implorând cu glas ascuţit, unduitor. Lălăitul non-uman conţinea un ton evident de disperare.

— Log, domnu', cerşi ea, mic pahal? La vickelman, la vickelman?

Minerul răspunse cererii cu un şut direct în faţa băştinaşului. Luke tresări şi-şi feri ochii.

— Ce este? îl privi Leia.

— Nu suport să văd asemenea abuzuri, murmură el, indiferent dacă este vorba despre animale, ori despre extratereştri. Tu cum te poţi uita? o privi curios.

— Eu am asistat la distrugerea întregii mele planete, la uciderea câtorva milioane de persoane, replică fata cu o degajare îngheţată. Nu mă mai poate surprinde nimic din ceea ce fac oamenii, decât faptul că cineva mai poate fi încă surprins.

Reveni cu privirea indiferentă spre scena de la bar.

— Cizmele! răcni minerul spre băştinaş, în vreme ce tovarăşi săi hohoteau amuzaţi. Cizmele, da?

Cu capul zvâcnind în ceea ce părea un gest nefiresc, umanoidul plângăreţ şi rugător privi în sus, spre bărbat, ştergându-şi sângele de pe faţă.

— Vickelman, vickelman?

— Da, vickelman, încuviinţă minerul plictisit de jocul acela. Cizmele!

Fără a mai fi nevoie de vreun îndemn, băştinaşul se întinse pe burtă. O limbă neaşteptat de lungă, asemănătoare unui şarpe, îi şfichiui din gură şi începu să lingă murdăria şi noroiul de pe cizmele bărbatului.

— Îmi vine să vomit, murmură tânărul de abia audibil.

Leia se mulţumi să strângă din umeri.

— În oameni există atât îngeri, cât şi demoni, Luke. Trebuie să-i poţi accepta pe ambii.

Când reveni cu privirea spre bar, băştinaşul îşi încheiase munca înjositoare şi ridica ambele palme făcute căuş.

— Acum, vickelman, acum, acum?

— Bine, bine, încuviinţă minerul.

Întinzându-se peste tejghea, apucă o sticlă cu un format ciudat şi atinse un buton de pe o latură a ei. O parte din secţiunea superioară a sticlei se umplu cu un lichid întunecat. Un clic, şi îşi opri umplerea.

Revenind spre băştinaşul care aştepta, minerul înclină sticla, vărsând lichiorul gros şi roşu pe podea, nu în căuşul palmelor, în vreme ce ocupanţii barului hohoteau pe seama bietei creaturi, aceasta se prăvăli în genunchi, iar limba sa uluitoare se mişcă cu iuţeala celei de cameleon, lingând alcoolul înainte să dispară în fisurile şi găurile podelei.

Incapabil să se mai uite, Luke îşi lăsă privirea curioasă să rătăcească prin sala mare, plină de fum. Acum zări mai mulţi bipezi cu blană verde – mulţi cerşeau cu un aer de speranţă disperată, în timp ce alţii efectuau diverse lucruri degradante.

— Nu recunosc rasa asta.

— Nici eu, zise Leia. Probabil că sunt nativi de pe planetă. Imperiul nu este faimos pentru blândeţea cu care-şi tratează aborigenii nealiaţi.

Luke fu gata să replice, dar ea îl opri cu un gest discret. Ospătarul sosise cu mâncarea comandată.

Carnea avea o culoare ciudată, iar legumele arătau şi mai straniu. Toate erau însă calde şi miroseau apetisant. Din centrul mesei lor, trei robinete se ridicară aidoma unei flori. Umplându-şi paharul de la unul, tânărul gustă atent.

— Nu-i rău deloc.

Între timp, prinţesa testă grijulie carnea. Se strâmbă, când mestecă, apoi înghiţi.

— Nu-i tocmai ceea ce aş fi comandat, dacă aş fi avut de ales…

— N-am avut de ales, îi reaminti Luke.

— Nu… n-am avut. Am…

Se opri, holbându-se, şi Luke se întoarse să se uite îndărătul său.

Ospătarul era tot acolo, privind-o pe fată. Imediat ce le sesiză căutăturile, se răsuci şi se îndepărtă.

— Crezi că suspectează ceva? murmură ea îngrijorată.

— De ce ar face-o? Costumul tău este perfect – nici eu n-aş fi în stare să te recunosc.

Parţial liniştită, Leia se aplecă deasupra farfuriei şi reîncepu să mănânce.

— Ia uită-te acolo, îi atrase atenţia peste câteva clipe.

Tânărul trase cu ochiul pe furiş în direcţia indicată. Ospătarul discuta cu un bărbat înalt, cu aspect civilizat, îmbrăcat în uniforma funcţionarilor civili imperiali.

— E clar că suspectează! şuieră prinţesa şi se pregăti să se ridice. Eu m-am săturat, Luke. Haide să plecăm de aici!

— Nu putem fugi pur şi simplu, mai ales dacă suntem supravegheaţi, îi atrase el atenţia. Nu intra în panică.

— Am zis că plec!

Nervoasă, se sculă şi se răsuci spre ieşire. Fără să-şi

dea seama ce face, Luke se întinse şi o pălmui cu putere peste faţă, iar când capetele celor din sală începură să se răsucească spre ei, se răsti sonor:

— Nu capeţi nimic, până nu termin şi eu de mâncat!

Prinţesa ridică mâna spre obrazul înroşit; cu ochii holbaţi, şi amuţită, se aşeză încet înapoi pe scaun. Luke îşi atacă frenetic friptura, în vreme ce imperialul în uniformă se apropie de ei, urmat cu discreţie de ospătar.

— Dacă este vreo problemă... începu el.

— Nicio problemă, îl asigură Luke silindu-se să rânjească, dar bărbatul nu plecă. Te pot ajuta cu ceva?

— Tu nu, îmi este clar ce eşti, minerule. Privirea uleioasă a funcţionarului lunecă spre Leia. Mă interesează mai mult prietena ta.

Leia nu ridică ochii.

— De ce? hohoti Luke. Care-i treaba?

— Ei bine, poate că are straie de miner, dar, aşa cum a observat Elarles, arătă el spre ospătar, mâinile ei par să indice altă meserie.

Aproape tresărind, Luke văzu şi el palmele prinţesei: catifelate, albe, fără bătături – în mod limpede, nu puteau aparţine cuiva care efectua munci manuale. Anii petrecuţi de Luke la ferma unchiului său îi echipaseră corespunzător trupul, inclusiv palmele, pentru rolul de miner, dar probabil că prinţesa Organa îşi petrecea timpul mânuind numai cărţi-benzi, şi că nu utilizase niciodată un perforator sau, un excavator.

Gândindu-se frenetic, tânărul răspunse:

— Nu, ea-i... am cumpărat-o. Leia tresări, îl fulgeră cu privirea pentru o clipă, apoi reveni decisă spre farfuria ei. E slujnica mea. Mi-am cheltuit tot câştigul pe ea.

Căutând să pară cât mai nepăsător, vârî în gură o furculiţă plină.

— De acord, nu-i mare lucru de ea (umerii fetei zvâcniră), dar nu mi-am putut permite mai mult. Şi-i destul de haios s-o ţin după mine, deşi uneori o cam ia razna şi trebuie să-i mai trag vreo carabă.

Funcţionarul încuviinţă înţelegător şi zâmbi pentru prima dată.

— Sunt de acord, tinere. Scuză-mă că te-am întrerupt de la cină.

— Nicio problemă, strigă Luke pe când individul revenea spre masa lui.

Prinţesa îl privi asasin.

— Ţi-a făcut plăcere, aşa-i?

— Nu, în niciun caz. A trebuit s-o fac, ca să ne salvăm.

Ea îşi frecă obrazul.

— Şi povestea cu slujnica?

— A fost primul lucru logic la care m-am putut gândi. În plus, îţi explică personajul pe cât de bine se poate. Părea încântat. O dată ce se va răspândi povestea asta, nimeni nu-ţi va mai pune nicio întrebare.

— „O dată ce se va răspândi”? Prinţesa sări în picioare. Luke Skywalker, dacă ai impresia că voi juca rolul de slujnică a ta până ce...

— Hei, scumpo... nu ţi-e bine? întrebă un glas nou.

Luke privi spre femeia în vârstă care apăruse lângă Leia.

Punând o mână fermă pe umărul fetei, aceasta o apăsă cu blândeţe, dar ferm. Încă buimăcită, Leia se aşeză încetişor.

Tânărul o privi bănuitor pe bătrâna care îşi trase un scaun la masa lor.

— Nu ţin minte să fi făcut cunoştinţă. Şi nici nu-mi amintesc să te fi invitat să ni te alături. Aşa că, ce-ar fi să ne laşi în pace pe mine şi pe slujnica mea?

— Oho, nici nu v-aş deranja, băiete, insistă femeia pe un ton care sugera în mod subtil că ştia ceva despre care ei nu aveau habar.

Arătă din cap spre prinţesă.

— Nu mă miră că nu ne-am cunoscut. Voi doi sunteţi străini de locul ăsta, aşa-i?

Afirmaţia aceea păru s-o smulgă pe prinţesă din

paralizie. Se uită surprinsă spre necunoscută, apoi îşi feri privirea... evitându-i pe cât putea ochii ce acuzau, cunoscători.

— Ce te face să spui un lucru atât de ridicol? se bâlbâi Luke.

Femeia se aplecă spre ei cu un aer conspirativ.

— Baba Hala are memoria chipurilor. Nu locuiţi în oraşul ăsta şi nu v-am văzut nici în celelalte patru. Bolnavă şi decrepită aşa cum este planeta asta, eu îi cunosc pe toţi bolnavii şi decrepiţii ei. Sunteţi noi pentru mine.

— Am... am venit cu ultima navă, minţi Luke fără să clipească.

Ea rânjii, neimpresionată.

— Chiar aşa? Încerci s-o păcăleşti pe proasta de baba Hala? Nu mă mai priviţi speriaţi, copii. V-aţi albit ca burta unui soldăţel. Deci sunteţi străini... Asta-i bine, e bine. Am nevoie de străini. Am nevoie de ajutorul vostru.

Leia se întoarse şi o privi uimită.

— Să te ajutăm pe dumneata?

— Vă miră, aşa-i? chicoti Hala.

— La ce vrei să te ajutăm? întrebă Luke derutat.

— Pur şi simplu să m-ajutaţi, replică ea enigmatic. Dacă mă ajutaţi, vă ajut şi eu. Şi ştiu c-aveţi nevoie de ajutor, fiindcă pe planeta asta nu există străini, totuşi voi vă aflaţi aici. Vă-ntrebaţi de unde ştiu că sunteţi străini?

Se aplecă din nou peste masă şi îndreptă un deget spre Luke.

— Tinere, Forţa este puternică în tine.

Luke îi surâse strâmb.

— Forţa este o superstiţie, un mit pe care jură oamenii. E ceva pentru speriat copiii.

— Chiar aşa? Hala se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele satisfăcută. Ei bine, băiete, atunci superstiţia este puternică în tine. Mai puternică decât în oricare altul pe care l-am întâlnit în groapa asta de noroi uitată de lume.

Brusc, Luke o examină cu mai multă atenţie.

— Ce este? întrebă prinţesa, zărindu-i expresia de pe chip.

El o ignoră.

— Spuneai că te cheamă Hala. Bătrâna încuviinţă lent din cap. Şi tu ai niţică Forţă în tine.

— Mai mult decât „niţică”, mucosule, replică ea indignată. Sunt o maestră a Forţei, o maestră!

Tânărul nu comentă nimic.

— Vrei o dovadă? Continuă ea. Priveşte!

Concentrându-se cu putere asupra unui flacon cu mirodenii, aflat în mijlocul mesei sub unul dintre robinete, îl făcu să vibreze uşor. Flaconul se legănă o dată, lovind masa, apoi a doua oară, şi se clinti câţiva centimetri spre stânga. Lăsându-se pe spate, Hala inspiră adânc şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Ai văzut? Niţică Forţă – ce să-ţi spun!

— M-ai convins, mărturisi Luke şi aruncă spre prinţesă o privire care o anunţa că nu era deloc impresionat de asemenea scamatorii ieftine. Ai multă Forţă în tine.

— Când vreau, anunţă mândră Hala, pot face şi alte chestii. Doi manipulatori ai Forţei… suntem destinaţi să ne unim puterile, aşa-i?

— Nu sunt tocmai convinsă… începu Leia.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, frumuşico, o instrui Hala.

Se întinse să-i atingă mâna. Prinţesa şi-o trase nesigură.

Hala o privi, surâse şi o prinse zdravăn de încheietură.

— Crezi că-s nebună, aşa-i? Crezi că baba Hala e nebună.

— Nu… clătină Leia din cap, n-am zis aşa ceva. Nici vorbă să fi zis aşa ceva.

— N-ai zis, dar ai gândit-o, aşa-i?

Leia nu-i răspunse şi Hala ridica din umeri. Dacă se

simţise ofensată, nu se trădă cu nimic.

— Nu contează, nu contează.

Eliberă încheietura prinţesei şi Leia îşi trase mâna încet, frecând-o cu cealaltă palmă.

— De ce vrei să ne ajuţi? întrebă Luke cu fermitate. De dragul discuţiei, presupunând că am avea nevoie de vreun ajutor şi că ipoteza ta ar fi corectă.

— „De dragul discuţiei”, îl imită ea, o să-ţi spun. Zi-mi ce aţi avea nevoie de la mine.

— Uite ce-i, bătrâno... începu Luke ameninţător.

— Nu ţine cu mine, ţâncule, nu se lăsă ea intimidată. Nu cred că vreţi să ştie toţi că sunteţi străini aici, aşa-i?

Glasul i se înălţă uşor cu ultimele cuvinte, iar Luke îi făcu semn să se potolească şi se uită în jur, ca să vadă dacă îi auzise cineva.

— Bine. Deoarece ştii că suntem străini, ştii ce ne trebuie. Trebuie să plecăm de pe planetă. Prinţesa îl privi prevenitor, dar el o linişti: Nu, relaxează-te. Într-adevăr, are Forţa în ea. Reveni spre bătrână. De fapt, cine eşti?

— Baba Hala, şi atât, declară ea sec. Deci vreţi să plecaţi de pe Mimban. Nu mi-aţi ales o sarcină uşoară, aşa-i? se încruntă şireată. Dar, ia ziceţi, cum aţi ajuns voi doi aici? Nu mă puteţi convinge c-aţi sosit cu cursa regulată de aprovizionare.

— „Cursa regulată de aprovizionare”? exclamă Leia. Adică circarpousenii ştiu de instalaţia aceasta?

— Fato, am zis eu de unde vine cursa? pufni batjocoritor Hala. Circarpousenii... provincialii ăia! Locul ăsta e-n curtea lor, dar habar n-au de el. Nu, guvernul imperial operează direct mina şi oraşele.

— Bănuisem noi, încuviinţă tânărul.

— Supraveghează spaţiul pe multe diametre planetare, continuă Hala. Circarpousenii au o colonie bunicică pe X. Dacă o navă trece prin apropiere, opresc totul. Exploatarea, baliza de asolizare – totul.

— Cred că-nţeleg de ce nu ne-au detectat, se aventură Luke. Leia puse mâna pe braţul său şi-l privi cu

subînţeles, dar el clătină din cap: Fie că ne încredem în Hala, fie că nu. Ea bănuieşte deja destule pentru a ne preda forţelor locale, oricând ar dori.

O privi deschis pe bătrână.

— Mergeam de la Circarpous X la IV, cu afaceri.

— Vrei să zici că veneaţi de la baza Rebelilor de pe XIV, îl corectă îngâmfată, Hala. Asta apropo de încredere... Când Luke încercă să bolborosească ceva, îi făcu semn să tacă: Nu contează, băiete. Singura guvernare pe care o recunosc este a mea. Dacă aş fi dorit să-i vând pe Rebeli, crezi că baza aia ar mai exista?

Luke se sili să se relaxeze şi-i zâmbi.

— Călătoream în două interceptoare monoloc. Dacă instrumentele de aici sunt standard, nu sunt calibrate pentru a identifica aparate atât de mici. Acesta este motivul pentru care nu s-a dat alarma. Am coborât fără a fi detectaţi.

— Şi unde vă sunt navele? întrebă Hala îngrijorată. Dacă se află aproape, pot fi descoperite în curând.

Tânărul făcu un gest indiferent în direcţia generală a nord-estului.

— Undeva pe-acolo, la câteva zile de mers pe jos. Asta dacă nu cumva noroiul care ţine loc de sol pe aici nu le-a înghiţit deja.

Hala pufni mulţumită.

— Perfect! Oamenii nu se îndepărtează prea mult de oraşe. Greu de crezut că vor fi descoperite. Cum aţi reuşit să asolizaţi fără pistă şi baliză?

— Să asolizăm!? se răsti prinţesa. Amuzant! Am intrat într-un soi de efect de distorsiune de câmp, produs – fac prinsoare – de exploatarea minieră energetică. Ne-a distrus aparatura de bord. Probabil că o navă are nevoie de protecţii speciale pentru a coborî printr-o atmosferă afectată de genul acela de reziduuri energetice. Este totuşi a naibii de bine că am făcut-o, altfel am fi coborât drept în braţele imperialilor, încheie ea.

— Vezi, Hala, explică Luke, de aceea trebuie să ne

ajuţi să părăsim planeta.

— Este aproape imposibil, băiete. Gândiţi-vă la altă dorinţă. Vă aflaţi aici ilegal, fără acte de identitate. În momentul în care cineva vă legitimează şi n-aveţi ce-i arăta, veţi fi trimişi la închisoarea locală pentru interogare. Şeful de acolo este un naşparliu, pe nume Grammel. Îl privi pe rând, solemn: Vă recomand să-l evitaţi.

— Perfect, încuviinţă senin Luke, atunci dacă nu putem părăsi planeta pe canalele oficiale, va trebui să ne ajuţi să furăm o navă.

Pentru prima dată de când li se alăturase, Hala rămase amuţită.

— Nu mai vrei şi-altceva, băiete? pufni ea în cele din urmă. Poate vrei postul lui Grammel, sau poate Dualităţile împăratului! Să furăm o navă?! Cred că nu eşti în toate minţile.

— Atunci suntem în tovărăşia cuvenită, observă mulţumită prinţesa.

Hala se răsuci spre ea.

— M-am cam plictisit de tine, frumuşico. Nu-s aşa sigură că am nevoie de ajutorul tău.

— Ai habar cine sunt eu? începu Leia, apoi se opri la timp. Desigur, asta nu-i important. Important este că n-o poţi face pentru noi, aşa este?

Hala porni să obiecteze, dar prinţesa o întrerupse, provocator:

— Poţi?

— Nu că n-aş putea, frumuşico, vorbi grijuliu Hala, dar riscurile implicate ca să merite...

Tăcu, apoi înălţă privirea, fără chef.

— Bine, băiete şi lady. O să v-ajut să furaţi nava.

Luke se uită surescitat spre Leia, care nu-şi desprinsese ochii de la bătrână.

— Cu o condiţie!

Prinţesa încuviinţă cunoscător.

— Ce condiţie? Întrebă ea de formă.

— Să m-ajutaţi voi mai întâi.

— Nu mi se pare că am avea de ales, comentă Luke. Cu ce vrei să te ajutăm?

— Doresc să găsesc ceva, începu Hala. Cunoştinţele tale în Forţă, băiete, combinate cu ale mele, ar trebui să ne uşureze mult sarcina. Nu pot însă acţiona singură şi nici nu mă pot încrede în altcineva s-o facă pentru mine. În voi ştiu că pot avea încredere, fiindcă dacă încercaţi să mă înşelaţi, vă voi da pe mâna lui Grammel.

— Corect, observă calm Leia. Susţii că sarcina va fi simplă. Ce ar trebui să găsim?

Hala privi în jurul mesei cu o intensitate comic de serioasă, înainte de a reveni spre ei.

— Nu cred că vreunul dintre voi, copii, a auzit vreodată despre cristalul Kaiburr.

— Până aici ai dreptate, admise Leia neimpresionată.

— Ignoranţa voastră nu-i surprinzătoare. Numai câteva persoane familiare cu explorarea Mimbanului au auzit despre el. Xenoarheologii circarpouseni au aflat întâia dată de existenţa lui în prima şi singura lor expediţie de explorare a acestei planete. În cele din urmă au decis că era un mit, o legendă locală inventată de băştinaşi în tentativa de a-i stoarce de mai mult lichior. În mare parte au dat povestea uitării, dar a rămas consemnată în arhivele imperiale. Conform legendei, cristalul se află în templul lui Pomojema. Verzuii cu care am stat de vorbă spun că ar fi vorba despre o zeitate locală minoră.

— Pare plauzibil, fu de acord Luke. Unde-i templul?

— Departe de aici, conform informaţiilor pe care le-am putut pune cap la cap. Planeta e ticsită de temple şi, nu uitaţi, Pomojema ăsta este un zeu de mâna a treia, aşa că nimeni n-a fost prea interesat să-i găsească templul-cămin.

— Temple, zei şi cristale… murmură prinţesa. Bine, să presupunem că locul acela ar exista cu adevărat,

îndreptă ea un deget acuzator spre Hala. Ce este însă cristalul ăsta Kaiburr – un fel de piatră preţioasă foarte mare?

— Un fel, încuviinţă Hala cu surâsul ei şiret. Te interesează fără să vrei, aşa-i?

Prinţesa îşi feri ochii.

— Ne interesează orice ne apropie de plecarea de aici, admise Luke. Trebuie să mărturisesc că povestea cristalului sună interesantă în sine. Ce fel de piatră preţioasă este?

— Ha! Băiete, puţin îmi pasă de colierul care s-ar putea obţine din el pentru vreo aristocrată răsfăţată. O examină pe Leia cu o privire semnificativă, apoi continuă: Mă interesează mai degrabă o anumită proprietate despre care se spune că ar avea-o.

— Alte poveşti, şopti prinţesa. Hala, cum poţi fi atât de absolut sigură? De ce nu crezi că xenoarheologii au avut dreptate – că totul este o simplă legendă locală?

— Fiindcă, replică bătrâna triumfător, am o dovadă!

Scotocindu-se în partea de sus a costumului, extrase un pachet ambalat în material izolant şi-l desfăcu pe masă. Conţinea o cutiuţă metalică. Folosindu-se de unghia de la degetul mic al mâinii drepte, îi răsuci de câteva ori combinaţia încuietorii miniaturale. Cu un clic de abia audibil, capacul micuţ se deschise.

Luke se aplecă, pentru a privi mai bine şi prinţesa îl imită.

Înăuntrul cutiuţei se găsea o aşchie dintr-un fel de sticlă roşie, care strălucea blând. Culoarea era profundă, mai intensă decât a corindonului roşu. Avea o sclipire sticloasă, semănând cu mierea cristalizată.

— Ei bine, îi întrebă Hala după câteva clipe, acum sunteţi convinşi că vă spun adevărul?

Leia se lăsă sceptică pe spate şi privi întrebătoare spre bătrână.

— Ce-i asta – un fragment de sticlă ori plastic luminos, sau un silicat banal, tratat pentru a emite

radiaţii luminoase? Doar nu te aştepţi să accept aşa ceva ca dovadă?!

— Este chiar o bucăţică din cristalul Kaiburr! insistă Hala ofensată de neîncrederea ei.

— Cum să nu! încuviinţă fata din cap. De unde o ai?

— De la un verzui, în schimbul unei sticle de spirt.

Leia o privi şi miji ochii.

— Aşadar încerci să ne spui că unul dintre băştinaşi primitivi şi superstiţioşi a fost de acord să se despartă de un ciob dintr-o piatră nestemată pe jumătate legendară, provenită dintr-un templu al lor în schimbul unei sticle jalnice de alcool?

— Nu era vorba despre templul sau zeul strămoşilor lui, replică Hala cu un dispreţ superior. Şi chiar dacă ar fi fost, era lipsit de importanţă. Uită-te la amărâţii ăştia!

Roti mâna şi cei doi priviră cerşetorii degradaţi care se târau, implorând mesenii pentru ocazia de a executa cele mai servile acte în schimbul unei sorbituri de alcool.

— În afară de a se sinucide, sunt gata de orice pentru un păhărel – să efectueze zile la rând cele mai înjositoare lucruri, pentru numai o zecime de sticlă.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Leia fără chef. Este posibil să fie un fragment din ceea ce pretinzi că ar fi. Nu înţeleg însă de ce doreşti să găseşti cristalul, mai ales dacă subliniezi că nu te interesează potenţialul lui ca piatră preţioasă?

— Tot n-ai priceput nimic, aşa-i? murmură Hala, apoi se întoarse brusc spre Luke. Atinge-l, băiete!

Luke şovăi şi privi de la prinţesă la Hala, şi înapoi. Bătrâna scoase aşchia din cutie şi i-o arătă, ţinând-o în căuşul palmei.

— Vezi, nu-i fierbinte. Haide, atinge-o şi crezi. Ţi-e frică?

Tânărul continua să ezite.

— O s-o ating eu, se oferi Leia şi întinse un deget.

Hala îi opri însă mâna.

— Nu. Asta nu-i pentru tine. Dacă ai atinge-o, nu s-

ar dovedi nimic. Întinse din nou aşchia spre Luke: Haide, băiete. N-o să te muşte.

Umezindu-şi buza inferioară, Luke apropie precaut vârful unui deget de aşchie. O atinse.

La pipăit se simţea exact aşa cum arăta: o bucată de sticlă rece şi strălucitoare. Totuşi senzaţiile care-l străbătură nu proveneau de la degetul lui şi nici nu fuseseră transmise de terminaţiile nervoase ale epidermei. Retrase iute braţul, de parcă ar fi fost curentat.

— Ce este, Luke? exclamă prinţesa, brusc îngrijorată, şi o privi acuzator pe Hala. L-ai rănit!

— Nu, drăguţă, nu l-am rănit. A fost surprins, uimit şi şocat – exact aşa cum am fost şi eu când am atins prima dată cristalul.

— Ce ai simţit? îl întrebă Leia pe tânăr.

— Nu... nu am simţit nimic, răspunse el încet şi convins acum pe deplin de sinceritatea bătrânei. Am trăit o experienţă!

Fragmentul ăsta amplifică perceperea Forţei. O amplifică şi o clarifică... bănuiesc că direct proporţional cu mărimea şi densitatea lui. O fixă cu privirea pe Hala: Oricine deţine întregul cristal, dacă este mult mai mare decât aşchia asta, va avea o asemenea stăpânire a Forţei încât ar putea face aproape orice... realmente orice.

— Exact ce am gândit şi eu, băiete, încuviinţă bătrâna.

Puse fragmentul înapoi în cutiuţă, închise capacul şi apoi o înveli în materialul moale. I-o întinse lui Luke.

— Ca să-ţi dovedesc că vorbesc serios, păstreaz-o. Haide, ia-o!

Luke luă cutiuţa şi o strecură în buzunar.

— Acum, urmă Hala, cred că n-aveţi de ales decât să mă ajutaţi, şi fără întârziere.

— Cine zice asta? mormăi prinţesa.

— N-o zice nimeni, frumuşico, ci o cer chiar faptele.

Atingând aşchia, Luke a stârnit o perturbaţie minusculă, totuşi perceptibilă, a Forţei. Eu am simţit-o. Poate să nu fi depăşit spaţiul tavernei, dar poate să fi fost simţită de hipersensibili din cealaltă parte a Galaxiei. În guvernul imperial există persoane sensibile la Forţă, care ar putea percepe o asemenea perturbaţie. Pe de altă parte, aşa cum am spus, este posibil să n-o fi simţit decât eu, aici. Poţi însă să-ţi asumi riscul ăsta, Luke? Dacă amândoi sunteţi de partea Alianţei, aşa cum sunt convinsă de acum, atunci imperialii ar trebui să fie realmente interesaţi de tine. Din câte am auzit, nu le place să ştie că de partea Rebeliunii ar exista indivizi capabili să folosească Forţa, în plus, ştii ce distrugeri ar putea face un maestru al Forţei, dacă ar pune mâna pe întregul cristal? Poţi să rişti ca Imperiul să-l găsească primul?

Îi privi cu o expresie aproape de părere de rău.

— Regret, dar trebuia să fac ceva ca să vă silesc să apucaţi pe un drum fără întoarcere. Nu m-aş fi putut hazarda ca primii indivizi care m-ar putea ajuta cu adevărat să bată în retragere, aşa-i?

— Are dreptate, Leia, încuviinţă Luke. Nu ne putem asuma riscul ca acest cristal să cadă în mâinile imperialilor.

— Vorbeşti ca la carte... încuviinţă bătrâna.

— În plus, nu avem alternativă. Avem nevoie de Hala, ca să ne ajute să plecăm de pe planetă, şi n-o va face până nu găsim cristalul. Privi plin de speranţă spre prinţesă: Eşti de acord?

— Hopa, hopa, ce-i asta? Un miner îi cere permisiunea slujnicei lui? Niciunul dintre ei nu-i putu înfrunta căutătura şireată. Uşurel, copii! N-o să vă trădez, indiferent cine aţi fi. Aruncă o privire prin local şi urmă: Ăsta nu-i tocmai locul cel mai confidenţial pentru a încheia afaceri. Dacă v-aţi terminat cina, ar fi bine să discutăm altundeva.

Luke încuviinţă din cap.

— Este şi timpul să le dăm un semn lui R2-D2 şi C-

3PO.

— Ia stai aşa, îl opri Hala. Crezusem că sunteţi numai voi doi.

Tânărul surâse larg.

— Sunt doi droizi pe care i-am dobândit… ai putea spune „moştenit”.

— Ah, bine atunci. Eu una nu mi-am putut permite niciodată un droid personal.

Pe când achitau nota, Luke trase cu ochiul spre funcţionarul civil imperial. Bărbatul nu mai părea deloc interesat de ei şi nu le aruncă nici măcar o privire. Aparent, povestea cu slujnica îl convinsese.

În clipa în care ieşiră afară şi uşile metalice duble glisară închizându-se în urma lor, Leia trase un şut cu toată puterea în tibia lui Luke. Acesta se dezechilibră, căzu şi se rostogoli de pe trotuarul îngust în rigola plină de noroi care separa trotuarul de stradă. Când îşi reveni, o privi uimit.

— Acum semeni mult mai bine cu un miner, rânjii ea. Asta-i pentru palma pe care mi-ai tras-o în tavernă. Suntem chit?

Luke scutură o parte din noroiul de pe palme, se şterse pe piept, apoi îi zâmbi.

— Chit!

Întinse braţul spre ea, ca să-l ajute să se ridice. Prinţesa se aplecă şi, ţinându-se cu stânga de un stâlp, îi întinse mâna dreaptă.

Prudenţa ei fu zadarnică. Luke o smuci brusc şi tare, astfel că Leia plonjă în rigolă, chiar lângă el. Tânărul rămase locului, surâzând larg, în timp ce ea se sculă în capul oaselor şi se examină îngrozită.

— Uită-te la mine! Uite ce mi-ai făcut!

— Te-am făcut să semeni mult mai bine cu o slujnică, replică el degajat. Pe-aici e cam greu să fii mereu atent.

— Ei bine, în cazul acesta…

Luke evită primul pumn de noroi azvârlit în direcţia

lui, îl recepţionă parţial pe al doilea, apoi o prinse de mâini şi se luptă cu ea.

Hala se uită, amuzată, până ce câţiva bărbaţi mătăhăloşi ieşiră din tavernă după ea. Se opriră, cu atenţia atrasă de asemenea de trânta din noroi. Toţi erau îndeajuns de beţi ca să fie periculoşi şi cu cât priveau mai mult, cu atât deveneau mai tăcuţi.

Mult prea tăcuţi pentru liniştea lui Hala.

IV

— Pe sufletele şi sănătatea noastră, şopti ea grăbită spre cei doi luptători, încetaţi – amândoi!

Acoperiţi de noroi, nici Luke, nici prinţesa nu auziră şoapta neliniştită de avertisment a bătrânei.

Unul dintre bărbaţi se aplecă în dreapta, scuipă ceva prin barbă şi comentă:

— Slujnicele n-ar trebui să ridice mâna asupra stăpânilor, băieţi.

— Nu prea se cuvine, încuviinţă altul.

— Şi-n plus, reluă primul bărbat, bătăile în locuri publice sunt interzise prin decret, nu-i aşa?

— Aşa-i! Aprobă un altul. Poate că-i putem despărţi, înainte să-i ridice patrula de noapte. Le-am face un serviciu. Ţin-te bine, tinere! răcni spre Luke. N-o s-o lăsăm să-ţi facă vreun rău.

Rânjind şi chicotind, cei cinci coborâră de pe trotuar. Descoperind că fusese, din fericire, ignorată de părţile implicate, Hala se retrase discret în umbre.

— Putem să-i ajutăm cu ceva, doamnă? Rosti un glas în urechea ei.

Bătrâna tresări violent. C-3PO tresări şi el.

— Ruşine să-ţi fie că sperii oamenii aşa, maldăr de fiare vechi ce eşti!

— Îmi cer iertare, dar stăpânul meu şi doamna...

— Ah, tu eşti C-3PO? Droidul încuviinţă scurt din cap. Iar acesta trebuie să fie R2-D2. Un bip răsună din apropiere, la adăpostul întunericului. Mă tem că, deocamdată, nu putem face nimic.

Privi din nou, precaut, scena din stradă.

— Poate că beţivii ăştia se ţin numai de goange.

Doi bărbaţi o ridicară pe Leia de pe Luke şi, în felul acesta, o văzură mai bine pentru prima dată.

Amuzamentul lor iniţial se transformă brusc, sub efectul unor sentimente mai puţin plăcute ce ieşeau la suprafaţă.

— Io-te-te, mormăi un individ cu piept lat şi mustaţă pe oală. Păi, asta nu-i defel o slujnică droid.

Leia deveni conştientă de privirile fierbinţi ale minerilor. Câteva catarame şi curele ale veşmintelor mulate pe corp se desfăcuseră în timpul trântei cu Luke şi porţiunile dezgolite atrăseseră o atenţie stânjenitoare, în ciuda noroiului care le acoperea. Avea senzaţia că era realmente dezbrăcată şi pipăită din ochi.

Ignorând noroiul şi încercând să-şi fixeze hainele, se ridică maiestuoasă şi anunţă cu demnitate nesigură:

— Vă mulţumesc foarte mult. Este o dispută particulară. Fiţi acum amabili şi lăsaţi-ne să ne rezolvăm problemele.

— „Vă mulţumesc foarte mult, este o dispută particulară”, o imită unul dintre bărbaţi pe un ton afectat.

Ceilalţi hohotiră şi bărbosul rânjii pofticios spre ea.

— Nu eşti cetăţean înregistrat, domniţă, îi arătă umărul. N-ai ecuson, n-ai nimic. Bătaia într-un loc public este o încălcare a legii şi noi trebuie să reţinem pe oricine încalcă legea, oricând şi oriunde putem. Ia vino, să te reţin eu.

Întinse o labă masivă. Retrăgându-se rapid cu un pas, Leia continuă să-i fulgere cu privirea, dar încrederea i se topea ca zăpada pe plită.

— Nu-ţi pot spune cine sunt, dar dacă vreunul dintre voi mă atinge cu un singur deget va da socoteală.

Bărbatul cu piept lat se apropie. Glasul îi era lipsit de orice amuzament şi nu zâmbea deloc.

— Găinuşa mea de mlaştină, o să te ating cu ceva mai mult de un deget…

O siluetă zveltă se interpuse între prinţesă şi matahală.

— Prietene, este o dispută particulară şi o putem

rezolva singuri.

— Nu-s prietenul tău, fiule, răspunse sec bărbatul întinzând braţul şi împingându-l pe Luke. Nu te băga! Oricum, disputa voastră nu mai e importantă.

Prinţesa scoase o exclamaţie de surpriză. Un alt bărbat se strecurase îndărătul ei şi o cuprinsese cu braţul stâng în jurul pieptului. Luke se apropie fulgerător şi lovi cu tăişul palmei peste încheietura minerului. Acesta scoase un urlet de durere şi se retrase, ţinându-se de încheietură.

Pe stradă se lăsase o tăcere de moarte. Acum toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Luke, nu asupra prinţesei. Singurele zgomote se auzeau dinspre pâclele junglei îndepărtate.

— Băieţelul vrea să se joace, mârâi minerul lovit de Luke. Rezistenţă faţă de acţiunea opiniei publice.

Zvâcni din antebraţul drept. Se auzi un clic şi un stilet cu două lame îi lunecă din mâneca salopetei. Mânerul cuţitului era lipit de dosul palmei. Lumina slabă dinspre ferestrele acoperite ale tavernei se răsfrângea ameninţător din ambele lame, când bărbatul porni uşor ghemuit spre Luke.

Prinţesa nu rosti nimic, ci rămase holbându-se. La fel făceau Hala, R2-D2 şi C-3PO, de la adăpostul umbrelor.

— Haide, băieţel, rosti individul chemându-l pe Luke cu mâna neînarmată.

Scutură apoi şi braţul acela şi lame gemene ţâşniră din mâneca goală. Lovi în aer cu piciorul drept, după aceea cu stângul. Lame duble apărură din vârful fiecărui bocanc.

— Haide să dansăm… o să te ţin mult în viaţă.

Străduindu-se să fie atent la toate cele opt lame, Luke încercă să-şi distragă atacatorul.

— Doamna şi cu mine discutam ceva. Nu era necesar să-i implicăm şi pe alţii.

— Prea târziu, băieţel, rânjii minerul. Acum noi doi

suntem implicaţi.

Tovarăşi lui priveau şi chicoteau, înghiontindu-se. În mod clar, savurau fiecare secundă a incidentului.

Sărind brusc, cuţitarul fandă cu braţul stâng, apoi, când rată, deoarece Luke se retrăsese, continuă cu rotaţia laterală a unui picior şi descrise imediat un arc cu braţul drept. Lamele duble şuierau prin văzduhul apăsător şi umed al nopţii.

— Nu dorim necazuri, declară Luke apropiindu-şi mâna fără chef de mânerul sabiei Jedi.

— În două minute, o să-ţi uiţi toate necazurile, îl asigură celălalt.

Se năpusti cu un răcnet asupra tânărului, care evită cu agilitate atât loviturile de braţe, cât şi de picioare.

— Atenţie, Luke! Strigă prinţesa... dar prea târziu.

Un alt bărbat se strecurase în spatele lui Luke şi-i prinsese ambele braţe, lipindu-i-le de corp. Cuţitarul se apropia fără grabă; zâmbetul îi dispăruse de pe chip şi descria cu braţele opturi prin aer. Tăişurile lamelor îi scânteiau precum ochii din cap.

— Eşti dansator bun, da, băieţel? M-am plictisit s-alerg după tine.

— Fă-l încet, Jake, strigă un privitor. Puşti tare-n gură...

— Am zis, începu Luke ţinând ochii asupra lamelor care se roteau, apropiindu-se, şi în acelaşi timp mişcându-şi uşor mâna dreaptă spre centură, că nu dorim necazuri.

Apăsă butonul de pe mânerul sabiei.

Activată, lama de energie albastră lungă de un metru îndreptată spre înapoi se materializă prin coapsa bărbatului care-l prinsese din spate. Urlând, acesta îi dădu drumul lui Luke şi căzu la pământ, cu mâinile încleştate pe picior.

Cuţitarul încremeni pentru o clipă, apoi reluă înaintarea. Luke descrise cu sabia o serie de cercuri şi arce complicate şi întreţesute, care-l făcu pe atacator să

şovăie. Dinspre minerul de pe sol se auzea un geamăt continuu.

Luke schiţă un atac spre cuţitar, doar cât să-l facă să se retragă.

— Voi toţi… ştergeţi-o!

În loc să plece, cei patru bărbaţi încruntaţi scoaseră alte cuţite şi arme de mână. Începură să se deplaseze pentru a-l încercui pe Luke, rămânând mereu în afara razei de acţiune a fasciculului de lumină mişcător şi ucigaş.

Leia căută să echilibreze situaţia, sărind în spinarea minerului cel mai apropiat de ea şi înfigându-şi unghiile în ochii acestuia.

Cei trei rămaşi continuau să-l cerceteze pe Luke cu propriile lor arme, testându-i viteza şi reflexele cu discernământ de profesionişti, discutând între ei şi comparându-şi observaţiile asupra tehnicii tânărului, şi în acelaşi timp stabilind modul cel mai bun de a-l doborî. Dacă aşteptau să li se alăture al patrulea tovarăş, aveau să fie dezamăgiţi. Acesta era ocupat până peste cap cu prinţesa, care-i blestema, răcnind cât o ţinea gura.

Hala îi privea cu îngrijorare, când atenţia îi fu atrasă de o mişcare în capătul străzii. Un grup de siluete în armuri alb-negre se apropia în pas alergător de tavernă. Bătrâna îşi mută ochii de la imperiali la înfruntarea din faţa ei.

Un bărbat fandă spre Luke dindărătul său, dar tânărul sări peste bastonul electric mânuit de agresor şi în acelaşi timp lovi în jos cu sabia. Mâna retezată şi perfect cauterizată la încheietură ateriză în noroi, fumegând uşor. Minerul se retrase, amuţit, holbându-se la ciotul său carbonizat.

Soldaţii imperiali se apropiau. Hala îşi părăsi ascunzătoarea şi, făcându-le semn lui R2-D2 şi C-3PO s-o urmeze, se furişă prin pasajul de acces dintre clădiri, dispărând în noapte. După o pauză de secundă, în care înţeleseră că nu aveau nimic de câştigat dacă erau

capturaţi, droizii porniră după ea.

Cei doi atacatori rămaşi continuară să-i dea târcoale lui Luke, mult mai prudenţi acum. După ce-şi învinsese singurul oponent, aplicându-i o apăsare corespunzătoare în locul cuvenit, prinţesa se pregătea acum să se repeadă asupra altuia, când ceva asurzitor şi luminos ca soarele explodă în mijlocul lor, ameţindu-i pe toţi. Se întoarseră, clipind des pentru a alunga imaginile remanente de pe retină, şi văzură o mulţime de carabine energetice aţintite asupra lor.

— Jos armele, ordonă sergentul imperial ale cărui însemne unghiulare triple de pe mâneca blindată se puteau distinge în lumina slabă; pe cască, purta aceleaşi însemne. În numele împăratului, sunteţi arestaţi pentru folosirea armelor într-un loc public.

Imediat după ce minerii îşi retractaseră diversele arme sau le vârâseră în tocuri, Luke dezactivă sabia. Doi soldaţi le confiscară micul arsenal. Prinţesa văzu că victima ei îşi recăpăta cunoştinţa şi o lovi puternic cu piciorul.

— Tu – încetează! ordonă sergentul.

— Scuze, replică ea suav.

Fură purtaţi prin oraş, sub paza armelor. Luke profită de ocazie pentru a studia clădirile din jur. Doar câteva difereau în mare măsură de cele pe care le văzuse deja şi se gândi că, într-o aşezare ca aceea, interşanjabilitatea constituia o necesitate economică.

Puţinii locuitori cu care se întâlneau se lipeau de zidurile caselor şi şuşoteau între ei, arătând la răstimpuri spre nenorocoşi infractori. În mod clar, ştiau cam ce-i aştepta.

Luke îşi dori să fi ştiut şi el.

— Unde crezi că ne duc? îi şopti lui Leia.

— La închisoarea locală, unde vrei?

Tânărul arătă din bărbie spre înainte.

— Dacă este aceea, sunt impresionat.

Se apropiau de un zigurat masiv şi ameninţător,

clădit în stil arhitectural mimbanean antic. Fusese construit din piatră sură şi neagră, exact ca ruinele pe care Luke le întrezărise când căutase nava prinţesei. În ciuda formei aproximativ conice, edificiul se înălţa mult deasupra structurilor mai recente şi mai simple din orăşel.

— Nu-i tocmai o temniţă obişnuită, comentă el încetişor când trecură pe sub arcada lată de piatră a intrării. Ce-i asta? întrebă îndrăzneţ pe soldatul de alături.

Acesta se întoarse spre el şi se răsti:

— Prizonierii şi delincvenţii vorbesc numai când sunt întrebaţi!

Surprinzător, după ce pătrunseră pe un coridor de piatră ai

Cărui pereţi erau acoperiţi de conducte moderne şi componente electronice, soldatul oferi o informaţie:

— Este unul dintre vechile temple construite de băştinaşi.

Surpriza lui Luke fu reală.

— Amărâţii ăia jalnici care cerşesc pentru un păhărel?

În mod neaşteptat, bărbatul hohoti:

— Bravo, ai simţul umorului! O să ai nevoie de el. Verzuii să construiască asta? Probabil c-ai petrecut toată viaţa-n mine. Nu-i şi cazul meu. Umflându-se în pene, continuă: încerc mereu să învăţ câte ceva. Aşa cum ştii, în afară de verzui, pe planetă mai trăiesc câteva rase semi-inteligente, unele mai degenerate ca altele. Indiferent ce rasă a construit asta – arătă cu carabina spre plafonul boltit de piatră a dispărut de multă vreme. Cel puţin, în măsura în care a putut-o determina misiunea de explorare imperială.

Ocoliră alt colţ şi Luke se minună de mărimea clădirii.

— Templul ăsta a fost transformat, pentru a adăposti birourile exploatării miniere şi sediul general

imperial pentru Mimban. Soldatul clătină din cap: Voi, minerii, nu prea ştiţi multe cu excepţia muncii voastre.

— Aşa-i, recunoscu Luke fără să simtă vreo remuşcare pentru denigrarea minerilor, deoarece, din clipa în care ajunsese printre ei, nu fuseseră prea ospitalieri. Suntem din alt oraş, adăugă pentru orice eventualitate.

Scurtul moment de camaraderie al soldatului dispăru şi-i replică rece:

— Poate că da, sau poate că nu. Voi, zurbagiii înrăiţi, minţiţi tot timpul. Doar pentru că Imperiul tolerează aici un nivel limitat de scandal ca supapă de refulare, nu-i un motiv să abuzaţi. Le faceţi viaţa grea tuturor tovarăşilor voştri.

Arătă în faţă, spre soldatul care purta sacul cu arme confiscate.

— Când este vorba despre instrumente letale, nu mai e cazul de simplă disciplină. Veţi fi acuzaţi. Ghinionul vostru! Sper că veţi căpăta ceea ce meritaţi.

— Mulţumesc, replică Luke sec.

— N-a fost vina noastră, mormăi un miner. Spadasinul şi femeia ne-au amăgit.

— Gura! ordonă sergentul. Veţi avea ocazia să-i povestiţi totul căpitanului-şef Grammel.

Luke şi Leia tresăriră. Grammel era cel de care Hala îi povăţuise să se ferească.

— Poate că va fi generos, urmă sergentul filosofic. Minerii buni sunt greu de găsit p-aici. S-ar putea să vă lase majoritatea degetelor.

— Trebuia s-o fi întrebat pe Hala mai multe despre Grammel ăsta, şopti Luke.

— Mda, Hala... Prinţesa apărea descurajată. Nu s-a prea omorât încercând să ne salveze, nu?

— Ce putea face împotriva imperialilor?

— Poate că ai dreptate, însă crezusem că o să încerce ceva. Ridică din umeri: N-o pot învinui fiindcă a încercat să-şi salveze pielea.

— Cel puţin, C-3PO şi R2-D2 au scăpat, adăugă încetişor tânărul.

— Dacă mai şuşotiţi, îi avertiză sergentul, o să vă tai eu însumi câteva degete.

— Ţi-ar plăcea să fii îngropat o oră sub un metru şi jumătate de noroi? se răsti prinţesa.

— Nu, recunoscu calm sergentul, dar ţie ţi-ar plăcea să-ţi tai limbuţă aia frumoasă cu blasterul?

Fata amuţi. Aveau şi aşa destule necazuri. N-ar fi câştigat nimic, dacă-i provoca mai mult. Îşi concentră privirea între omoplaţii sergentului, străduindu-se să-l determine să-şi piardă minţile. Bărbatul nu păru câtuşi de puţin afectat. Probabil că, sub cască, ţeasta lui era din os solid, reflectă ea.

După o ultimă cotitură, pătrunseră într-o încăpere mare. Prin comparaţie cu stânca sură şi spartană a faţadei şi coridoarelor, mobilierul hedonist de aici şoca. Abundau blănurile, atât autentice cât şi sintetice, şi se zăreau multe dintre plăcerile lumeşti pe care Luke le-ar fi asociat cu o planetă mai dezvoltată decât Mimban. Nu erau însă etalate ostentativ, ceea ce dovedea că locatarul de aici le privea ca pe bunurile sale fireşti.

De cealaltă parte a odăii, un bărbat stătea aşezat înapoia unui birou neimpozant, funcţional.

— Adu-i aici, sergent.

Glasul lui plictisit suna spart şi grav. Luke se gândi că probabil suferea de o afecţiune a coardelor vocale.

La un gest al sergentului, cei şapte prizonieri – inclusiv cel care şchiopăta şi avea un bandaj improvizat în jurul piciorului – fură împinşi prin cameră şi se opriră în faţa biroului.

Luke rămase impresionat de felul în care minerii reacţionau înaintea lui Grammel. Fanfaronada şi lăudăroşenia lor dispăruseră ca prin farmec. Fixau podeaua, priveau pereţii, se uitau de la unul la altul... evitând însă să-şi oprească ochii asupra bărbatului dinapoia biroului. Se foiau stânjeniţi.

Fără a părea că se holbează, Luke încercă să vadă personajul care inspira un asemenea servilism respectuos din partea unor bărbaţi căliţi, aşa cum erau cei cinci mineri. Grammel îşi ţinea capul între mâini, studiind nişte documente. În cele din urmă, se frecă la ochi, îşi încrucişă degetele şi-şi sprijini coatele pe birou, cercetându-i.

Individul nu adăuga decorului nici măcar o pată de culoare. Chipul său avea albeaţa varului, iar imaginea ofiţerului imperial fu şi mai depreciată, atunci când se ridică şi-şi dezvălui pântecul care se curba lin imediat de sub stern, aidoma unei cascade îngheţate de grăsime, rostogolindu-se şi lăbărţându-se undeva sub linia taliei în cutele uniformei.

Uniforma gri-argintie în sine era însă imaculată şi perfect călcată, parcă în tentativa de a camufla rotunjimile de dedesubt. Deasupra gulerului înalt şi scrobit, gâtul se ridica spre un maxilar pătrat, încadrat de mustaţa pe oală. Linia podoabei faciale corespundea perfect expresiei dure pe care o afişa căpitanul-şef în mod curent, presupuse Luke. Ochii mici şi pătrunzători priveau de sub sprâncenele aidoma unei streşini de granit, deasupra căreia se învolbura părul negru-cenuşiu.

Era o faţă care râdea arar, decise tânărul, iar atunci o făcea din motive deloc amuzante.

Grammel începu să-i examineze unul câte unul pe membrii grupului. Luke imită atitudinea minerilor şi încercă să se concentreze exclusiv asupra unei pete de pe podeaua acoperită cu blănuri.

— Aşadar aceştia sunt zurbagiii care tulbură liniştea pentru a se lupta cu arme ucigaşe, observă el dezaprobator.

Glasul zgârie din nou timpanele lui Luke, ca o maşinărie ruginită care nu fusese unsă de multă vreme. Abundând în scârţâituri şi gemete macabre, i se potrivea perfect lui Grammel.

Înaintând milităros, sergentul raportă:

— Da, domnule căpitan-şef. Solicit permisiunea de a-i duce la infirmerie pe cei doi răniţi.

— De acord, încuviinţă Grammel. Nu schiţă chiar un zâmbet, dar încruntătura lui permanentă dispăru suficient pentru ca buzele să se îndrepte puţin. Pentru o vreme, vor fi mai fericiţi decât cei care rămân aici.

Sub pază, minerul cu mâna tăiată şi cel care şchiopăta fură scoşi din odaie. Grammel reveni la examinarea celor rămaşi.

Când ajunse la Luke şi Leia, gura îi zvâcni, de parcă fusese înţepat.

— Pe voi doi nu vă recunosc. Cine sunteţi? Se sculă dinapoia biroului, îl ocoli şi se opri în faţa lui Luke, aproape gata să-l atingă. Tu, băiete – ce eşti?

— Miner sub contract, domnule, se bâlbâi Luke străduindu-se să pară cât mai îngrozit.

Nu era prea greu s-o facă; dacă viaţa îi era primejduită, era gata să recurgă şi la linguşire verbală.

Grammel trecu la prinţesă şi de data aceasta surâse prudent, de parcă efortul i-ar fi pricinuit dureri.

— Şi tu, draga mea? Şi tu eşti miner, presupun?

— Nu, răspunse Leia fără să-l privească şi indică scurt din cap spre Luke. Sunt... slujnica lui.

— Aşa-i, spuse iute tânărul. Nu-i decât...

— Am auzit, băiete, murmură Grammel şi, privind-o pe prinţesă, o mângâie cu un deget pe un obraz. Drăguţă femeie...

Leia se smuci, ferindu-se.

— Şi curajoasă. Te felicit pentru gusturi, băiete, se întoarse către Luke.

— Mulţumesc, domnule.

Fata se încruntă spre el, dar ce altceva ar fi putut spune?

— Probabil că manierele îţi corespund pe deplin incompetenţei, pufni prinţesa.

Grammel se mulţumi să încuviinţeze mulţumit.

— „Maniere”... repetă el. „Incompetenţă”...

Interesant vocabular pentru o slujnică. Ce acte ai găsit la ăştia doi? latră el pe neaşteptate spre sergentul care rămăsese în poziţie de drepţi.

— Acte, domnule căpitan-şef? Am presupus că erau standard.

— Deci nu le-ai cerut actele, sergent? întrebă încetişor Grammel.

Reuşind doar să lase impresia unui om care asudă sub armură, sergentul explică jalnic:

— Nu; domnule căpitan-şef. Am presupus că erau standard.

— Să nu mai „presupui” niciodată, sergent. Universul este plin de morţi care s-au bazat pe presupuneri. Reveni politicos către Luke şi Leia: Sunteţi amabili să-mi arătaţi actele voastre?

Luke se prefăcu că-şi scotoceşte buzunarele şi se strădui să pară uimit când actele inexistente nu apărură de nicăieri. Prinţesa se chinui să-l imite.

— Probabil că le-am pierdut în timpul încăierării, declară tânărul, apoi încercă imediat să schimbe subiectul. Ăştia cinci... mai sunt trei acum... ne-au atacat fără să-i provocăm şi...

— I-o minciună! obiectă aprig unul dintre mineri.

Privi spre Grammel, căutând zadarnic înţelegere.

— Gura! şopti Grammel şi bărbatul se conformă prompt.

Un soldat pătrunse în odaie şi rosti mieros:

— Domnule căpitan-şef?

— Ce-i? Păru acesta iritat de întrerupere.

Soldatul se apropie de birou şi-i şopti ceva la ureche. Grammel păru surprins.

— Da, îl primesc.

Porni spre uşă. O siluetă micuţă şi înveşmântată în mantie pătrunse în cameră şi începu să discute cu el. Luke nu putu distinge decât ocazional câte un cuvânt. Aplecându-se spre Leia, îi şopti:

— Nu-mi place chestia asta.

— Deţii o calitate minunată, Luke, şuieră ea, de a reduce circumstanţele cele mai îngrozitoare la simple detalii lumeşti.

Tânărul păru jignit. Căpitanul-şef încheie discuţia cu silueta pipernicită, care se înclină şi părăsi camera. Luke se întrebă într-o doară dacă sub mantie se afla un om sau un băştinaş. Speculaţiile sale fură întrerupte de revenirea lui Grammel.

— Voi, minerii, aţi început încăierarea, declară el pe un ton ferm, excluzându-i evident pe Luke şi Leia din categoria respectivă.

— Domnule căpitan-şef, începu umil cel mai voinic dintre cei trei, am fost provocaţi. Încercam doar să aplicăm legea oraşului referitoare la bătaia în locuri publice...

— Încălcând-o, îl întrerupse Grammel, şi asaltând-o pe această tânără doamnă?

— N-a fost nimic serios, îndrăzni minerul. N-am vrut decât să ne distrăm puţin.

— Distracţia voastră, declară Grammel, vă va costa pe fiecare salariul pe jumătate de perioadă. Voi fi indulgent cu voi. Cei trei de abia îndrăzniră să-şi manifeste speranţa. Legile miniere de aici sunt îngăduitoare şi vă permit suficiente abateri în privinţa distracţiilor.

Îi sfredeli cu privirea..

— Pe de altă parte, atacul cu intenţii criminale nu-i tocmai ideea Imperiului asupra relaxării productive. Indiferent – adăugă el de parcă gândul îi venise cu întârziere – care ar fi părerea mea în această privinţă.

Încurajat, unul dintre mineri decise să-şi forţeze norocul. Făcând un pas înainte, anunţă:

— Domnule căpitan-şef, fac apel la forul superior al legii imperiale!

Grammel îl examină cu privirea cu care un botanist cercetează o specie nouă de buruiană.

— Ai acest drept. Pe ce temei?

— Judecată... judecată prea scurtă şi circumstanţe speciale, răspunse în cele din urmă bărbatul.

— Perfect! Deoarece aici eu reprezint legea imperială, voi analiza personal apelul tău. Grammel făcu o pauză scurtă, apoi rosti amuzat: Apelul a fost respins.

— Atunci fac apel la Departamentul imperial al resurselor, care răspunde de operaţiile de exploatare minieră, ripostă minerul. Doresc revizuirea deciziei.

— Bineînţeles, încuviinţă Grammel.

Se îndreptă spre peretele dinapoia biroului său. Desprinse de pe el o baghetă lungă şi subţire de plastic şi, ocolind biroul, apăsă comutatorul de la un capăt al acesteia.

— Discuţia noastră a fost înregistrată, îi anunţă pe toţi cei prezenţi.

Apăsă alt buton şi pe suprafaţa cerată a baghetei apăru un şir mişcător de cuvinte. Când înregistrarea luă sfârşit, Grammel ridică brusc bagheta şi înfipse un capăt al plasticului rigid în ochiul stâng al minerului revendicativ.

Sângele şi materia vitroasă ţâşniră în toate direcţiile, iar bărbatul se prăbuşi, răcnind, pe podea. Unul dintre tovarăşi săi îngroziţi se aplecă deasupra lui, încercând să oprească jetul de sânge din orbita distrusă, care se revărsa într-un şuvoi constant pe faţa minerului şi pe pieptul salopetei.

— Cu voi trei am terminat, anunţă Grammel indiferent, ca şi cum nu se petrecuse nimic neobişnuit. Sergent!

— Da, domnule căpitan-şef.

— Du-i în celulele de detenţie din spate. Ceilalţi doi li se pot alătura imediat ce sunt apţi. Să stea acolo şi să reflecteze o vreme. Înregistrează-le numele şi codurile de identificare, ca să-şi poată plăti mai uşor amenda. Sau poate – şi se lovi uşor cu bagheta recorder în palmă –

mai vrea cineva să facă vreun apel?

Când cei doi mineri îşi purtară, sub pază, tovarăşul inconştient, pe jumătate târându-l, spre ieşire, Grammel gesticulă după ei cu bagheta:

— Să ştiţi că nu şi-a pierdut ochiul. L-am înregistrat permanent pe asta. Aduceţi-l înapoi după ce-şi revine şi o să-l las să şi-l vadă!

Sergentul îi însoţi pe mineri şi soldaţi afară, apoi reveni de gardă, lângă uşă.

— Detest detaliile administrative, comentă Grammel cu amabilitate spre Luke şi Leia, dar este o planetă în general necunoscută şi neexplorată, iar eu nu am timp de pierdut. Uneori, deciziile mele trebuie să fie rapide şi dure. Numai nivelul lor de abilitate în conceperea unor perversiuni mai sofisticate le separă pe animalele umane care lucrează aici de băştinaşi. Genul acesta de inventivitate a fost, de milenii, o calitate persistentă şi lamentabilă a omenirii. Înţelegând asta aşa cum trebuie, sunt sigur că voi doi veţi fi mai raţionali decât personajele inferioare care tocmai ne-au părăsit.

Se aşeză pe marginea biroului şi începu să-şi lovească cizma cu vârful însângerat al baghetei de plastic. Luke îl privi neliniştit.

— După cum am spus, domnule căpitan-şef, reluă el, probabil că ne-am pierdut documentele în timpul încăierării. Cred c-au căzut în noroi. Sunt sigur că le-am găsi, dacă ne-am întoarce să le căutăm. Bineînţeles, adăugă brusc îngrijorat, dacă nu cumva cineva a trecut între timp pe acolo şi le-a furat.

— Ah, dar nu cred că vreunul dintre cetăţenii noştri ar face aşa ceva, comentă Grammel întorcându-se cu spatele. Privi brusc peste umăr şi continuă: De fapt, nici nu cred că s-ar afla pe acolo. Nu cred că voi doi aveaţi documente pe care să le pierdeţi. Din ceea ce mi s-a spus, amândoi sunteţi străini de oraş. Sunteţi străini de exploatarea minieră, de prezenţa imperială, ba chiar de planetă. Cum de aţi ajuns aici – nedetectaţi, neautorizaţi

şi teferi – nu-mi pot imagina. Scrâşni din dinţi şi adăugă ameninţător: Voi afla însă. Întotdeauna aflu ceea ce doresc să ştiu.

— Curios, observă prinţesa, deoarece pari să deţii o capacitate foarte limitată de învăţare.

Remarca ei nu-l deranjă pe Grammel. Se părea că, dimpotrivă, insultele lui Leia îl încântau.

— Cu puţin timp în urmă, tânără doamnă, m-ai numit incompetent. Acum mă minimalizezi din punct de vedere intelectual. Nu sunt un intelectual, dar nici incompetent sau needucat. Am ajuns la stadiul meu actual învăţând cum să capăt răspunsuri la întrebările care mă interesau. Totuşi primul tău comentariu, referitor la manierele mele, a fost corect.

Retrase piciorul stâng şi o izbi cu vârful cizmei în coapsă. Gemând de durere, prinţesa se prinse cu mâinile de locul lovit şi căzu în genunchi. Mâna ei dreaptă îi opri căderea, iar pe cealaltă continuă s-o apese sub şold. Luke clocotea la interior, dar se sili să privească drept înainte. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a-şi căuta moartea.

— Sunt însă o persoană directă, continuă Grammel privind-o de sus.

Cu acelaşi picior, îi lovi braţul de sprijin. Leia se prăbuşi în faţă, apoi se rostogoli şi se sculă în capul oaselor, continuând să se ţină de piciorul stâng. Căpitanul-şef izbi din nou cu piciorul, ţintindu-i baza şirei spinării, totuşi nu atât de tare încât s-o paralizeze. Fata ţipă, îşi duse ambele mâini spre spate şi căzu pe o parte; rămase aşa, gemând.

Grammel ridică din nou piciorul. Nemairezistând, Luke păşi între ei şi vorbi iute:

— Dacă aş spune adevărul, domnule căpitan-şef, nu m-aţi crede.

Propunerea era îndeajuns de ispititoare pentru ca Grammel să uite deocamdată de prinţesă.

— Tinere, întotdeauna sunt gata să ascult.

Luke inspiră nefericit şi adoptă o expresie descurajată.

— Am fugit de pe Circarpous, mărturisi el cu greutate. Suntem căutaţi acolo pentru speculă şi şantaj.

Indică silueta ghemuită a prinţesei.

— Fata este partenera şi momeala mea. Am… am făcut greşeala să compromitem nişte persoane care s-au dovedit a fi mai importante decât crezuserăm. Nu suntem infractori foarte importanţi, dar am mâniat nişte indivizi foarte importanţi.

Tăcu.

— Zi mai departe, îl îndemnă Grammel inexpresiv.

— Pe Circarpous a rămas în vigoare pedeapsa capitală pentru multe delicte, urmă Luke. Este o planetă foarte agitată, condusă în stilul companiilor private.

— Ştiu totul despre Circarpous, se răsti nerăbdător căpitanul-şef.

Luke se grăbi să urmeze cu povestea.

— Am furat o navetă de salvare. Auzisem despre colonii mici pe XII şi pe X.

— Deci aţi încercat să vă refugiaţi acolo, interveni Grammel. Pare logic.

— Sperând să găsim o modalitate de a ne îmbarca pe o navă care să părăsească sistemul, termină repede Luke. Entuziasmul îi era sincer, deoarece, cel puţin deocamdată, Grammel nu-i respinsese apriori explicaţia. Ba chiar – adăugă el inspirat – ne gândisem să ne alăturăm Rebeliunii, dacă ne putea scăpa de acuzaţii.

— Aţi fi fost nişte trădători jalnici, pufni Grammel. Rebelii v-ar fi râs în faţă. Ei nu înrolează infractori… curios, deoarece, practic, sunt cu toţii infractori de cea mai joasă speţă. Oricine s-ar uita la voi şi-ar da seama că nu v-ar fi acceptat.

Din fericire, Luke ştia asta, Leia suferea prea tare ca să poată chicoti.

— Părerea mea, tinere, este că povestea ta, deşi plauzibilă, este o minciună abil construită. Luke simţi că-i

îngheaţă sângele în vine. Totuşi… s-ar putea să fie adevărată. În cazul acesta, dacă sunteţi ceea ce pretindeţi, am putea chiar reuşi să aplicăm altfel legile în cazul vostru. Admir ingeniozitatea altora. Am putea chiar să vă găsim o ocupaţie aici, pe Mimban.

În minele imperiale lucrează mulţi muncitori nemulţumiţi. Aţi întâlnit deja cinci dintre ei. Bineînţeles… v-aş putea oricând extrăda pe Circarpous, pentru a fi judecaţi.

— Nu, domnule! strigă Luke, căzând în genunchi şi prinzându-se cu disperare de pantalonii lui Grammel. Vă rog, n-o faceţi! Ne vor executa! Vă rog, vom munci aici oricât, dar nu ne trimiteţi pe Circarpous!

De acum, plângea realmente.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, porunci Grammel dezgustat.

Tânărul se retrase ascultător şi Grammel se aplecă să-şi scuture uniforma acolo unde fusese atinsă de Luke.

Ştergându-şi de pe obraji lacrimile stoarse cu dificultate, Luke se strădui să nu pară prea încrezător privindu-l pe Grammel. Prinţesa se sculase între timp în capul oaselor. Continua să-şi maseze cu o mână spatele, evitând cu precauţie ochii căpitanului.

— Aşa cum am zis, povestea voastră este posibilă şi improbabilă, declară căpitanul-şef privindu-l cu atenţie pe Luke. Mă interesează însă ceva în mod deosebit şi ar fi un semn de bună credinţă din partea ta, dacă mi-ai răspunde cinstit.

— Nu înţeleg, recunoscu deschis tânărul.

— Mi s-a spus, continuă Grammel, că deţii asupra ta o mică piatră preţioasă…

Luke îngheţă.

V

— Nu-nţeleg despre ce-i vorba, domnule, reuşi el să articuleze în cele din urmă.

— Te rog să nu te joci cu mine, ceru Grammel trădând pentru prima oară o urmă de iritare reală. Ai fost zărit discutând cu o persoană locală – ultimele două cuvinte fuseseră pronunţate cu dispreţ evident – a cărei prezenţă aici de abia este tolerată de legile imperiale. A rămas întotdeauna la limita ilegalităţii, în ciuda sentimentelor mele personale, deportarea ei abuzivă şi fără rost ar irita anumite segmente ale populaţiei care o găsesc amuzantă şi în plus ar fi costisitor. Ai fost zărit, arătându-i o piatră mică, roşie şi strălucitoare. Să fie vorba despre ceva dobândit în decursul acţiunilor voastre ilegale de pe Circarpous?

Gândurile lui Luke goneau cu disperare. Neîndoios, un informator al lui Grammel, probabil silueta măruntă înveşmântată în mantie cu care acesta discutase cu numai câteva minute în urmă, văzuse aşchia de cristal Kaiburr pe care le-o arătase Hala. Totuşi spionul nu văzuse că bătrâna o scosese din buzunarul ei.

Prin urmare, Grammel şi spionul său bănuiau că piatra fusese adusă de Luke, care i-o arătase lui Hala! Asta era bine pentru femeie, gândi el. Trebuia să evite pe cât posibil s-o implice.

Pentru o clipă teribilă, tânărul gândi că Grammel era sensibil la Forţă, că ştia şi putea opera cristalul, sau cel puţin îi putea simţi proprietatea aparte. Totuşi o extindere rapidă a percepţiei sale dovedi că în jurul minţii căpitanului-şef exista doar obişnuitul vid lipsit de caracteristici specific oamenilor normali. Nu putea bănui nimic despre importanţa reală a fragmentului. Luke şovăia însă să predea aşchia preţioasă unui imperial.

Grammel nu era unul dintre cei care să piardă vremea.

— Haide, tinere! Pari un individ inteligent. Chiar merită să-ţi aducă alte necazuri?

— Realmente, insistă Luke trăgând de timp cu disperare, nu ştiu despre ce-i vorba.

— Bine, dacă vrei neapărat să-mi forţezi mâna... făcu Grammel fără să pară nemulţumit şi îşi întoarse atenţia asupra lui Leia, care rămăsese pe podea frecându-şi locurile lovite. Poate că tânăra doamnă este ceva mai mult decât o simplă parteneră de afaceri, ce zici? Poate că-nseamnă ceva pentru tine.

Luke ridică artistic din umeri.

— Nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Perfect, încuviinţă căpitanul-şef. Atunci n-o să te deranjeze ce se va întâmpla în continuare.

Făcu un gest spre sergent. Soldatul în armură se apropie şi se apleca spre prinţesă. Leia ridică mâna ca să-l apuce de braţ, dar strecură un picior înapoia piciorului său şi, simultan, trase cu mâna şi lovi cu piciorul. În vreme ce soldatul cădea cu zgomot, ea se repezi spre uşă, strigându-l pe Luke s-o urmeze.

Indiferent cum încercă cheia şi comutatorul uşi, aceasta nu se deschise.

— Îţi iroseşti timpul, scumpo, o preveni Grammel. Ar fi trebuit să-i iei arma. Uşa este codată după persoana mea, după unii membri ai echipei mele şi după soldaţii care au rezonatorul cuvenit incorporat în armura lor. Mă tem că tu nu aparţii nici uneia dintre aceste categorii.

Furios acum, sergentul se sculase şi avansa spre ea cu braţele deschise. Leia încercă să fugă pe lângă el, se împiedică şi căzu. Grammel se apleca deasupra ei şi ridică pumnul drept.

— Nu! exclamă Luke în ultima clipă.

Braţul căpitanului-şef se opri în aer. Grammel se întoarse şi-l privi.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă el. Mai bine să fii

înţelegător decât încăpăţânat. Desigur, aş găsi oricum piatra, dar nu cred că ţi-ar plăcea percheziţia.

Tânărul deschise un buzunar şi bâjbâi înăuntru.

— Nu! Obiectă un glas.

Se răsuci şi o văzu pe prinţesă privindu-l. În mod clar, ajunsese să creadă, cel puţin parţial, istoria lui Hala. Sau poate, se corectă el, îşi juca pur şi simplu rolul de hoaţă măruntă care nu dorea să se despartă de bunurile obţinute cu greu.

— N-avem încotro.

Atâta timp cât Grammel nu-i cerea niciun nume, nu vedea vreun rost să i le ofere el, indiferent dacă erau sau nu false. Despachetă cutiuţa şi o întinse căpitanului, care aştepta.

Grammel o examină şi puse o întrebare pentru care Luke nu era pregătit:

— Care-i cifrul de deschidere?

Pentru o clipă, tânărul intră în panică. Dacă recunoştea că nu ştia cifrul, întreaga lui poveste construită cu grijă avea să se dezintegreze pe loc. De aceea alese singura variantă posibilă.

— E deschisă.

Atât el cât şi Leia îşi ţinură răsuflarea, când Grammel atinse încuietoarea minusculă. Se auzi un clic. După ce Hala îi dăduse cutiuţa, Luke nu se deranjase să schimbe combinaţia cifrului.

Căpitanul-şef se uită fascinat la fragmentul purpuriu strălucitor.

— Foarte frumos… Ce este?

— Nu ştiu, minţi Luke. Habar n-am ce fel de piatră poate fi. Grammel îl sfredeli cu privirea. Îmi dau cuvântul… nu sunt geolog sau chimist.

Aşa ceva nu era defel greu de spus.

— Strălucirea este naturală, se interesă Grammel, sau rezultatul unei excitări externe?

Plimbă piatra prin cutie cu vârful degetului.

— Nu ştiu. Străluceşte aşa de când o avem, de

aceea presupun că-i o proprietate naturală a pietrei.

Grammel îi zâmbi într-un fel deloc încurajator.

— Dacă ştii aşa puţine despre ea, de ce ai furat-o?

— N-am zis c-am furat-o.

Căpitanul-şef pufni dispreţuitor, iar Luke, dispus să-şi joace rolul, adoptă o atitudine defensivă.

— E adevărat, am furat-o... Era frumoasă şi nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Orice obiect frumos şi rar este probabil valoros.

— Mi-ai spus că sunteţi experţi în extorcare, nu în furturi.

— Mi-a plăcut şi, pentru că s-a ivit ocazia, am manglit-o, răspunse Luke pe un ton de bravură beligerantă.

Se părea că aceea fusese atitudinea corectă.

— Logic, aprobă Grammel şi reveni cu ochii la aşchie. Nici eu nu-mi dau seama ce ar putea să fie. Ca nestemată, nu-i foarte impresionantă... nici faţetată, nici măcar şlefuită pentru tăiere. Ai însă dreptate – este neobişnuită. Numai lumina aceasta interioară şi ajunge...

Brusc, încetă s-o mai plimbe cu degetul şi-şi retrase mâna.

— Nu cumva e vătămătoare?

— Deocamdată, nu, făcu Luke adoptând o atitudine de îngrijorare.

Să mai bage spaima şi în Grammel!

— N-aţi suferit de nicio afecţiune de când o aveţi?

— Doar de când am ajuns aici, replică tânărul şi reuşi să smulgă un rânjet de la căpitanul-şef.

— Cred, rosti fără grabă Grammel punând cutiuţa pe birou şi îndepărtându-se de ea, că voi solicita o analiză din partea experţilor înainte de a trage vreo concluzie.

Îl privi cu amabilitate pe Luke.

— Este confiscată, desigur. Poţi considera că-i amenda voastră pentru implicarea în încăierare.

— Noi am fost cei atacaţi, se plânse tânărul mai mult de formă.

— Îmi pui la îndoială judecata? întrebă celălalt pe un ton primejdios.

— Nu, domnule.

— Aşa te vreau. Văd că eşti un tânăr inteligent. Păcat că prietena ta nu gândeşte când vorbeşte.

Leia îl privi ucigaş, dar se abţinu în sfârşit de la vreun comentariu.

— Cred că putem colabora cumva. Între timp, vă aflaţi ilegal pe planeta asta, în ciuda eforturilor Imperiului de a menţine secretul exploatării. De aceea, veţi fi reţinuţi până vă pot verifica povestea.

Luke deschise gura să răspundă, dar Grammel ridică mâna.

— Nu, nu te deranja să-mi dai nume. Bănuiesc că, oricum, îmi vei oferi unele false. Vă vom ridica amprenta retinei, portretele naturale şi alte date utile. Am unele contacte pe Circarpous – atât legale, cât şi în lumea interlopă. Dacă mi se va răspunde că sunteţi nişte găinari cunoscuţi pe planeta lor şi, judecând după povestea ta, aşa ar trebui să stea lucrurile, atunci vom stabili relaţiile adecvate... nu neapărat în detrimentul vostru. Pe de altă parte, dacă nimeni nu găseşte nicio informaţie despre voi, sau dacă descoperă informaţii care îţi contrazic spusele, voi fi nevoit să presupun că totul a fost o minciună, în acest caz nefericit, voi fi silit să recurg la metode mai puţin delicate pentru obţinerea adevărului.

Tânărul ar fi preferat orice tip de zâmbet în locul expresiei inuman de pustii de pe faţa căpitanului-şef când rostise cuvintele acelea.

— Nu există însă niciun motiv pentru care, până atunci, să nu fim amabili. Sergent!

— Da, domnule căpitan-şef!

— Escortează-i în zona de detenţie.

— Ce celulă, domnule căpitan-şef?

— Maximă securitate.

Sergentul şovăi.

— Domnule căpitan-şef, celula aceea este ocupată. Cei dinăuntru sunt periculoşi... au băgat deja trei oameni în infirmerie.

— Nu contează, făcu Grammel indiferent. Sunt sigur că ăştia doi ştiu să se descurce. În plus, prizonierii nu se luptă între ei. Cel puţin, nu prea frecvent.

— Despre ce vorbeşti? întrebă prinţesa, ridicându-se în picioare. Cu cine ne închizi?

— O să vezi, o asigură Grammel încântat.

Câţiva soldaţi pătrunseră în odaie şi-i încadrară pe Luke şi Leia.

— O să vă rog să rămâneţi în viaţă, până vă voi verifica povestea. Aş fi mâhnit, dacă s-ar dovedi că mi-aţi spus adevărul, dar n-aţi putut supravieţui suficient pentru a fi eliberaţi.

— Am fost cinstiţi! insistă Luke pe un ton disperat.

— Sergent!

Subofiţerul îi împinse pe cei doi spre ieşire. Grammel ignoră implorările lui Luke de a şti unde erau trimişi.

După ce ieşiseră şi camera redevenise tăcută, căpitanul-şef rămase câteva minute privind fragmentul sclipitor de cristal. După aceea, atinse un buton dinapoia biroului. Altă uşă se deschise şi o siluetă măruntă înveşmântată în mantie pătrunse pentru a doua oară în odaie.

— Asta-i ceea ce ai văzut, Bot? întrebă Grammel arătând spre cutiuţa deschisă de pe birou.

Silueta încuviinţă de sub glugă.

— Ştii ce este?

De data aceasta, răspunsul fu negativ.

— Nici eu nu ştiu, mărturisi Grammel. Cred că tânărul îi subestimează stranietatea. N-am văzut şi nici n-am auzit vreodată despre ceva care să aducă măcar pe departe cu asta. Dar tu?

Altă negaţie mută. Grammel privi spre uşa închisă prin care ieşiseră Leia şi Luke.

— S-ar putea ca ei doi să fie ceea ce a spus băiatul.

Nu ştiu... Am senzaţia că povestea este prea simplă, prea convenabilă. Ca şi cum şi-ar fi judecat răspunsurile în funcţie de ce doream eu să aud. Nu pot decide dacă-i un escroc ineficient sau un mincinos incredibil de dotat. Şi încă ceva... Părea aproape sigur că el şi fata i-ar fi putut contacta pe rebelii de pe X sau XII. Niciunul dintre agenţii noştri n-a reuşit aşa ceva.

Silueta murmură o propoziţie şi Grammel încuviinţă din cap.

— Ştiu că rebelii au metode prin care să-i separe pe adevăraţii trădători de oamenii noştri, totuşi siguranţa băiatului continuă să mă pună pe gânduri. Pare nelalocul ei pentru un găinar ordinar. Pe de altă parte, fata are mai multă obrăznicie decât afişează de obicei cele de teapa ei. Sunt derutat, Bot. Totuşi cred... cred că în toate astea poate să existe ceva important. Pur şi simplu nu deţin toate datele disponibile pentru a lega totul laolaltă... Încă. S-ar putea să însemne mult, pentru noi amândoi.

Silueta încuviinţă energic din cap, cu încântare. Grammel ajunse la o decizie.

— Va trebui să contactez autorităţile superioare. Nu-mi place ideea să împart chestia asta cu alţii, dar nu întrevăd altă cale. Indică dispreţuitor din cap spre uşă: În tot cazul, vom smulge adevărul din ei înainte ca vreun mahăr important s-ajungă aici.

Părăsi biroul şi se apropie de peretele din spate, unde apăsă un comutator camuflat. O secţiune a peretelui dispăru, dezvăluind un ecran alb-auriu. Grammel acţionă altă comandă. O consolă cu cadrane şi butoane glisă din perete, de sub ecranul reflector. Încă o comandă, apoi rosti în audiosenzorul ieşit în exterior:

— Comunicare interstelară prioritatea I pentru guvernatorul Bin Essada, pe planeta administrativ-teritorială Gyndine.

Întoarse capul spre silueta în mantie şi primi o încuviinţare de asigurare din partea ei.

— Apelul este procesat, anunţă inexpresiv un glas

sintetizat.

Pentru o clipă, apărură paraziţi vizuali, apoi ecranul se limpezi rapid. Conform distanţelor imperiale, Gyndine nu era foarte departe.

Imaginea de pe ecran aparţinea unei persoane supraponderale, oacheşe, a cărei caracteristică remarcabilă o reprezenta seria de guşi ce se revărsa în trepte pe piepţii cămăşi. Părul negru şi creţ, grizonat la tâmple şi vopsit în portocaliu într-un model spiralat în creştet, încadra faţa aidoma algelor marine aruncate de furtună pe un bolovan şlefuit de ape. Ochii negri îşi mijeau permanent pupilele roz, fotosensibile.

— Am multă treabă, mormăi guvernatorul Essada într-un contralto porcin. Cine mă apelează şi de ce?

Dominat de imaginea trufaşă şi autoritară de pe ecran, mare parte din siguranţa obişnuită a lui Grammel se topi imediat. Propriile sale cuvinte se auziră tremurate şi umile.

— Sunt eu, domnule guvernator, nevrednicul servitor al Imperiului, căpitanul-şef Grammel.

— Nu cunosc niciun căpitan-şef Grammel.

— Răspund de exploatarea minieră secretă de pe Circarpous V, domnule guvernator, aminti Grammel plin de speranţă.

Essada se opri pentru o clipă şi ridică ochii de pe documentul pe care-l examina.

— Cunosc operaţiunile imperiale din sistemul respectiv, replică el precaut. Ce problemă ai cu mine care să necesite prioritate I? Silueta mătăhăloasă se aplecă în faţă: Ar fi bine să fie ceva important, căpitane-şef Grammel. Acum, te recunosc.

— Da, domnule, făcu Grammel înclinându-şi în mod repetat capul spre ecran. Este o problemă ce implică doi străini care, nu se ştie cum, au ajuns aici în mod secret. Doi străini care deţin asupra lor un fragment ciudat de cristal. Oamenii în sine nu sunt importanţi, dar, deoarece dumneavoastră domnule guvernator aveţi o reputaţie

binecunoscută ca expert în radiaţii neobişnuite, m-am gândit că poate...

— Nu-mi irosi timpul cu măguliri, Grammel, îl avertiză Essada. De când împăratul a dizolvat Senatul, noi, guvernatorii regionali, am fost copleşiţi de probleme.

— Înţeleg, domnule guvernator, rosti repede Grammel şi se grăbi să aducă cutiuţa în care se afla piatra. O ridică spre videosenzor: Iat-o!

Essada o privi atent.

— Ciudat... N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Radiaţia este generată din interior?

— Da, domnule guvernator, sunt sigur.

— Eu nu, replică guvernatorul, dar recunosc că aşa par să stea lucrurile. Spune-mi mai multe despre proprietarii ei.

Grammel strânse din umeri.

— Sunt probabil neînsemnaţi, domnule guvernator, doi găinari care au furat-o.

— Doi găinari neînsemnaţi au asolizat în secret pe Circarpous V, fără să fi fost detectaţi? întrebă celălalt neîncrezător.

— Aşa cred, domnule guvernator. Un băiat şi o tânără...

— O tânără, repetă Essada. De pe Circarpous IV, am aflat zvonuri conform cărora liderii clandestini pregătesc o întâlnire importantă cu... o tânără, zici? E cumva brunetă, uşor irascibilă şi poate chiar înclinată spre sarcasm?

— Exact, domnule guvernator, se bâlbâi Grammel surprins.

— I-ai identificat?

— Nu, domnule guvernator. Deocamdată, i-am închis. Sunt întemniţaţi laolaltă cu...

— Lua-ţi-ar Haosul detaliile! răcni Essada. Trimite-mi reprezentarea vizuală a ambelor persoane.

— Simplu, replică Grammel uşurat şi luă de pe birou bagheta înregistratoare de plastic, pe care o ridică

nesigur în faţa ecranului. Asta încă n-a fost transferată, domnule guvernator. Credeţi că o puteţi distinge?

— Pot distinge multe lucruri, până în străfundurile sufletului tău superficial. Apropie-o de videosenzor!

Căpitanul-şef reglă comanda respectivă şi apropie de consolă bagheta lungă şi sticloasă. Atinse butonul de redare şi în interiorul baghetei apărură portrete bidimensionale. Făcu o pauză, apoi mişcă bagheta pentru a arăta imagini, complete ale ambilor subiecte.

— Poate fi ea… În numele Forţei, s-ar putea să fie ea, murmură de-a dreptul surescitat Essada. Pe băiat nu-l cunosc, dar s-ar putea să fie de asemenea important. Sunt încântat.

— Important, domnule guvernator? Îi cunoaşteţi?

— Sper să capăt credit parţial pentru captura lor şi pentru eventuala execuţie… cel puţin a ei. Essada îl fixă cu privirea pe ofiţerul derutat: Grammel, până la sosirea autorităţilor răspunzătoare nu trebuie să li se atingă niciun fir de păr.

— Va fi după cum spuneţi, domnule guvernator, admise derutat căpitanul-şef. Totuşi nu-nţeleg… Cine sunt ei şi cum de au ajuns în atenţia unei persoane atât de…

— Grammel, îţi solicit numai servicii. Nu şi întrebări.

— Da, domnule guvernator, lătră ţeapăn administratorul.

Essada schimbă tonul.

— Ai procedat bine că m-ai contactat direct, deşi nu din motivele pe care le-ai crezut. După ce persoanele acelea vor fi în mâini imperiale, vei deveni colonelul-şef Grammel.

— Domnule guvernator! Grammel îşi pierdu complet echilibrul. Domnule guvernator, sunteţi prea generos. Nu ştiu ce să spun…

— Nu spune nimic, îi sugeră Essada. În felul acesta, vei fi mai tolerabil. Ţine-i în viaţă, Grammel. Dacă vei ajunge în infern sau pe culmile gloriei, depinde de cât de

bine vei îndeplini aceste ordine. În afară de a-i ţine în viaţă şi sănătoşi, ai permisiunea mea să-i întemniţezi cum doreşti.

— Da, domnule guvernator. Pot să…

Essada aproape că uitase de Grammel.

— Există o anumită facţiune care va considera deosebit de interesantă această informaţie. Va fi foarte bine pentru mine, da!

Brusc, sesiză că linia de comunicaţii nu fusese închisă.

— În viaţă, Grammel, nu uita!

— Dar, domnule guvernator, nu-mi puteţi spune…?

Ecranul deveni gol.

Căpitanul-şef rămase nemişcat în faţa dreptunghiului întunecat vreme de câteva momente prelungi, gândindu-se. După aceea glisă la locul lor consola şi ecranul, şi se întoarse spre silueta în mantie, care apărea târâş dinapoia formei masive a unui fotoliu automodelant din capătul opus al încăperii.

— Se pare c-am dat peste ceva mult mai important decât ar fi visat vreunul dintre noi, Bot. „Colonel-şef”!

Coborî ochii spre cristalul din palmă şi toate gândurile legate de posibila sa natură letală fură alungate de viziunea viitorului sclipitor care-l aştepta.

— Trebuie să avem grijă.

Silueta în mantie încuviinţă energic din cap.

VI

— Uşurel! se plânse Luke, scuturându-se de soldatul care-i escorta pe coridorul de stâncă lung şi îngust.

Pe când mergeau, profită de ocazie pentru a studia pereţii umezi, pe care se prelingea apa. Pe alocuri se zăreau chiar şi petece întunecate de muşchi. În mod clar, umezeala omniprezentă pe Mimban pătrundea prin zidurile vechi.

— Aş fi zis că guvernarea imperială ar fi putut investi nişte credite într-un sediu modern, mormăi el.

— De ce-ar fi făcut-o, vru să ştie subofiţerul din faţa sa, când primitivii de pe planetă ne-au lăsat asemenea clădiri utile?

— Un templu – un loc de cult, care a fost transformat în birouri şi celule! făcu prinţesa furioasă.

— Imperiul procedează după cum este necesar, observă subofiţerul într-o manieră flegmatică de care superiorii săi ar fi fost încântaţi. Mi s-a spus că exploatările miniere sunt foarte costisitoare. Imperiul este suficient de inteligent pentru a economisi acolo unde se poate, încheie el cu mândrie.

— Probabil că asta este valabil şi pentru salariul şi pensia ta, speculă maliţios Leia.

— Ajunge cu vorba, decise sergentul, nemulţumit de turnura pe care o luase conversaţia.

Cotiră după un colţ abrupt. La capătul coridorului, o mulţime de bare diagonale se intersectau, formând un păienjeniş imposibil de străpuns.

— Asta-i noua voastră casă, îi informă subofiţerul. Înăuntru vă puteţi gândi în tihnă la ce are de gând Imperiul în privinţa viitorului vostru.

Trecu palma peste perete, imediat în dreapta sa, şi în centrul reţelei metalice apăru un elipsoid de trecere.

— Mişcă! ordonă soldatul de lângă Luke, împungându-l cu carabina.

— Mi s-a spus că vom avea tovarăşi, speculă tânărul înaintând şovăitor spre golul din păienjeniş.

Vorbele lui treziră un amuzament teribil în rândul soldaţilor.

— O să-i găseşti în curând, chicoti sergentul, sau te vor găsi ei pe tine.

După ce ambii prizonieri intrară în celulă, trecu din nou palma peste fotoplăcuţă şi zăbrelele dematerializate reapărură cu un zăngănit înfundat.

— Auzi – tovarăşi, repetă unul dintre soldaţii care se îndepărtau pe coridor, continuând să râdă între ei.

— Nu sunt la fel de amuzat, mormăi Luke.

Barele piezişe aveau grosimea antebraţului său. Lovi una cu unghia şi căpătă un sunet înfundat.

— E solidă, nu tubulară, anunţă el. Celula asta a fost concepută nu numai pentru oameni obişnuiţi. Mă-ntreb ce...

Prinţesa icni şi indică un colţ îndepărtat, apoi porni să se retragă spre peretele cel mai apropiat. Două grămezi masive, lăţoase se găseau una lângă cealaltă, sub unica fereastră. Blănurile se mişcau în sus şi în jos, indicând vietăţi.

— Uşor... uşor, o sfătui Luke, apropiindu-se de ea şi prinzând-o cu mâinile de umeri. Leia se lipi de el. Deocamdată, nu ştim cine sunt.

— Nu ştim ce sunt, şopti temător fata. Cred că se trezesc.

Una dintre formele lăţoase se ridică, se întinse şi emise un mormăit ca de vulcan înaintea erupţiei. Se întoarse şi îi văzu.

Ochii lui Luke se holbară. Porni spre forma aceea. Prinţesa întinse un braţ ca să-l oprească, dar el i-l îndepărtă.

— Ai înnebunit, Luke? o să te facă bucăţi.

El continuă să înainteze lent spre forma

necunoscută. Nu era cu mult mai înaltă decât el, dar îl întrecea în masivitate. Braţele acoperite cu blană ajungeau până la podeaua celulei, astfel că degetele i se îndoiau în contact cu piatra. Un bot prelung ieşea din centrul feţei, ascunzând eventuala gură. Doi ochi negri imenşi îl priveau, aşteptând.

— Luke, nu face una ca asta... vino-napoi.

Dinspre făptură se auzi un mârâit-muget plângăreţ, care aducea cu vuietul furios al unui râu subteran. Luke se apropia. Prinţesa amuţi şi se lipi neliniştită de peretele rece de piatră, deplasându-se încetişor spre colţul cel mai îndepărtat.

Tânărul privea precaut creatura mătăhăloasă. Trebuiau să se împrietenească rapid, altfel el şi Leia nu mai aveau grija părăsirii Mimbanului altfel decât în fărâme. Întinse mâna şi atinse un braţ, într-un anume fel. Ochii săi nu se dezlipeau nicio clipă de globurile negre ca noaptea care-l fixau.

Cu o iuţeală neaşteptată, creatura sări îndărăt, ciripind ceva. Era de câteva ori mai grea decât Luke. Lumina slabă dinspre plafonierele încastrate şi protejate în plafonul celulei sclipea pe muşchii ca nişte cabluri ai umerilor, deasupra braţelor foarte lungi.

Două palme de dimensiunile unor farfurii se întinseră spre Luke şi tânărul răspunse, vorbind ceva pe ton scăzut. Scuturând din cap şi legănând botul, creatura şovăi, apoi mugi din nou. Luke îi vorbi mai tare, în aceeaşi păsărească.

Întinzându-se, fiinţa îl prinse pe Luke cu ambele braţe şi-l ridică deasupra capului, parcă pregătindu-se să-l izbească de pardoseala de piatră. Prinţesa ţipă. Făptura îl trase pe Luke spre ea, tot mai aproape... şi-l sărută zgomotos pe ambii obraji, înainte de a-l reaşeza cu grijă pe podea.

Leia se holbă neîncrezător la atacatorul afectuos al tânărului.

— De ce nu ţi-a rupt capul? Ai... – îl privi cu

admiraţie pe Luke – ... ai vorbit cu el.

— Da, încuviinţă Luke modest. La ferma unchiului meu de pe Tatooine, am studiat multe despre unele planete. Era singura mea modalitate de evadare din cotidian, şi în plus era educativ. Acesta – indică spre creatura care sprijinea un braţ masiv şi lung pe capul lui, legănându-l prietenos – este un yuzzem.

— Am auzit de ei, dar nu văzusem niciunul până acum.

— Sunt foarte temperamentali, aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine să-i salutăm noi primii, folosind puţinele cuvinte pe care le învăţasem. Ciripi ceva spre yuzzem, care-i răspunse în acelaşi limbaj. Poate că în alte circumstanţe m-ar fi ucis, dar se pare că toţi prizonierii sunt aflaţi.

Yuzzemul se întoarse, se împletici spre fereastră şi se lovi de perete. Aplecându-se peste tovarăşul său care continua să doarmă, începu să-l scuture. Al doilea yuzzem se trezi şi repezi un braţ furios spre el. Pumnul masiv îşi greşi ţinta, izbind însă zidul cu suficientă forţă pentru a-l ştirbi. Rostogolindu-se în capul oaselor, începu să ciripească cu primul yuzzem, ţinându-se cu o mână de cap.

— Ah, exclamă Leia înţelegând în mod brusc situaţia, sunt mahmuri!

Al doilea yuzzem reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare şi mârâi spre ea.

— N-am vrut să vă jignesc, adăugă iute prinţesa.

— Din ce am înţeles, zise tânărul, cel cu care am stat de vorbă se numeşte Hin, iar celălalt, care se reazemă de perete, este Kee, care-şi doreşte să fie oriunde altundeva.

Îl atinse pe Hin şi-i ascultă răspunsul.

— Erau angajaţi imperiali aici, dar acum vreo săptămână s-au săturat de toate şi au început să spargă în stânga şi în dreapta. De atunci sunt ţinuţi întemniţaţi aici.

— Nu ştiusem că imperialii angajează non-umani.

— Se pare că ei doi n-au avut alternativă, explică Luke ascultându-l pe Hin. Nu le plac imperialii mai mult decât nouă. Am încercat să-i conving că nu toţi oamenii sunt ca imperialii. Sunt aproape sigur c-am reuşit.

— Sper, făcu Leia privind creaturile masive, musculoase şi cu braţe lungi.

— Hin şi Kee sunt amândoi tineri, cam de vârsta noastră şi prea puţin experimentaţi în modul de operare al Imperiului. Au semnat un act care-i obligă la... mă rog, nu cred că i-aş putea spune chiar sclavie, totuşi servitute pe o durată prestabilită este o expresie prea politicoasă. Când, în cele din urmă, au protestat, conducerea minei le-a fluturat în faţă un vraf de documente şi a râs de ei. De aceea, şi-au luat echipamentul şi au început să încerce să umple galeriile, în loc să le golească. După cum spune Hin, singurele motive pentru care Grammel nu i-a împuşcat imediat au fost faptul că fiecare dintre ei lucrează cât trei oameni şi că amândoi erau beţi morţi. Se pare – preciză el oarecum inutil – că yuzzemii suferă de mahmureli prelungite. Hin crede că imperialii le vor mai da o şansă, dar nu-i sigur c-o va accepta, l-au închis aici, fiindcă în celulele obişnuite nu pot fi reţinuţi. Vino şi salută-i.

Prinţesa ezită, aşa că Luke se apropie de ea şi-i şopti:

— Este-n regulă, cred că ne putem bizui pe ei. Totuşi ar fi bine să nu le spunem cine suntem.

Ea încuviinţă din cap, se apropie şi întinse o mână care dispăru într-o labă păroasă. Hin îi chiţăi ceva.

— Aceleaşi urări şi din partea mea, zise ea, câştigând rapid încredere.

Kee urlă şi ambii oameni priviră spre celălalt yuzzem, care bolborosi spre Luke.

— Zice că de o săptămână cineva îi sfredeleşte cu o foreză în cap.

Leia se îndepărtă de el, apropiindu-se spre unica

fereastră. Era blocată de aceeaşi configuraţie de zăbrele groase, plasate pieziş, şi prin ea se vedea panorama luminilor oraşului pe jumătate diminuate de ceţuri.

— Ştiu pe cineva asupra căruia mi-ar plăcea să folosesc o foreză, murmură ea deprimată.

— Te referi la Hala, observă tânărul. Nu a putut şi nu poate clinti un deget pentru noi. Dacă aş fi fost în locul ei, probabil că aş fi şters-o şi eu.

Privindu-l, fata surâse sclipitor.

— Ştii bine că nu-i aşa, Luke. Eşti prea loial şi responsabil pentru propriul tău bine. Reveni cu ochii către acoperişurile parţial ascunse de pâclă. Dacă nu ne-am fi pierdut controlul în faţa tavernei, n-am fi atras atenţia minerilor aceia. N-am fi fost acum aici. Este numai vina mea.

El îi puse pe umăr o mână liniştitoare.

— Haide, Leia... prinţesă. Nimeni nu-i de vină pentru ce s-a-ntâmplat. În plus, la răstimpuri este amuzant să-ţi mai pierzi controlul.

Leia îi zâmbi, mulţumindu-i fără cuvinte.

— Ştii ceva, Luke, Rebeliunea are noroc că i te-ai alăturat. Eşti un om bun.

— Mda, făcu el şi se întoarse cu spatele, murmurând: Norocul Rebeliunii...

Din cealaltă parte a celulei se auziră ciripituri. Leia îl privi întrebător pe tânăr.

— Kee zice că vine ceva, traduse el.

Împreună cu cei doi yuzzemi, îşi întoarseră atenţia asupra coridorului. Paşi se apropiau rapid. Câţiva soldaţi din trupele de şoc apărură conduşi de Grammel, care purta pe chip o expresie de nelinişte. Păru să se relaxeze puţin, zărindu-şi prizonierii.

— Amândoi sunteţi nevătămaţi?

Luke încuviinţă din cap. E bine, declară el, vizibil uşurat.

Se uită de la yuzzemi la Luke.

— Văd că împărţiţi celula în bună pace...

deocamdată. Sunt încântat. Mă temusem că va trebui să vă mut, dar dacă yuzzemii vă pot tolera prezenţa, atunci veţi rămâne. Sunteţi mai în siguranţă aici. Între timp, altcineva şi-a exprimat interesul faţă de cazul vostru.

Tânărul privi inexpresiv spre prinţesă, care-i răspunse printr-o uitătură la fel de neînţelegătoare.

— Fac prinsoare că-i unul dintre şantajaţii de pe Circarpous, încercă el îndrăzneţ.

— Nu tocmai, surâse pe jumătate Grammel în felul său enigmatic care trimitea fiori pe spinarea lui Luke. Un reprezentant al Imperiului va sosi aici pentru a vă interoga direct. Asta-i suficient pentru mine. Ştiu când să mă dau la o parte. Ca atare, n-o să-mi contactez sursele de pe Circarpous, până nu-mi spune el s-o fac.

— Aha, reuşi tânărul să articuleze.

Era în acelaşi timp mulţumit şi îngrijorat – mulţumit, fiindcă povestea lui despre fuga de pe Circarpous părea că nu avea să fie verificată prea repede, dar îngrijorat, deoarece nu-şi putea imagina ce anume din raportul lui Grammel putuse interesa un reprezentant al Imperiului. Unde anume fuseseră neatenţi şi dezvăluiseră ceva?

— De ce ar fi aşa interesat de noi un reprezentant al Imperiului? Încercă să-l descoase pe căpitanul-şef.

— Asta aş dori şi eu să aflu, replică Grammel apropiindu-se de zăbrele. Bănuiesc că nu vă veţi obosi să-mi ziceţi.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse Luke retrăgându-se puţin.

— V-aş putea face să-mi spuneţi, mârâi căpitanul-şef, dar mi s-a poruncit să…

— Cu un efort vădit se desprinse de zăbrele – … nu vă ating. Asta n-ar trebui totuşi să vă facă excesiv de încrezători în sine. Am senzaţia că acest reprezentant, care este unul foarte important, va avea propriile sale planuri vizavi de voi şi că ele vor fi mult mai neplăcute decât ce aş putea imagina eu cu gândirea mea simplă.

— Ori dumneata, ori un ofiţer imperial, ridică tânărul

din umeri afectând atitudinea nepăsătoare a unui hoţ şmecher, pentru noi e totuna, atâta vreme cât nu ne trimiteţi înapoi pe Circarpous. Deşi aş dori să ştiu de ce am devenit atât de interesanţi.

Grammel clătină lent din cap.

— Voi doi mă impresionaţi, realmente. Îmi pare rău că nu-mi spuneţi cine sunteţi şi ce-i. Chestia asta.

Strecură mâna în buzunar şi scoase cutiuţa cu aşchia de cristal Kaiburr.

— Nu cred însă c-o veţi face, concluzionă el cu un oftat şi puse cutiuţa la loc. Deoarece acum sunt cu mâinile legate, nu vă pot obliga aşa cum aş dori. Trebuie să recunosc că nu-mi dau seama deloc ce vede la voi guvernatorul Essada.

— Un guvernator imperial…

Leia se gârbovise, se retrăgea şi respira neregulat; ridicase ambele palme spre faţă. Fruntea i se brobonise de transpiraţie.

— Chiar aşa, făcu Grammel privind-o cu atenţie, de ce ar trebui s-o tulbure în asemenea măsură? Privi scrutător spre Luke: Ce se-ntâmplă aici?

Ignorându-l, Luke se apropie de prinţesă ca s-o liniştească.

— Uşurel, Leia, s-ar putea să nu însemne nimic.

— Guvernatorii imperiali nu sunt interesaţi de infractorii de drept comun, murmură ea cu greu, simţind cum se sufocă. Voi fi din nou interogată… ca atunci… atunci.

Amuţi şi se lipi de peretele îndepărtat al celulei.

Atunci… În Steaua Morţii. Viermişori negri care-i sfredeleau creierul. Întrebările altui guvernator, decedatul Grand Moff Tarkin… maşina care plutea în celula ei… Maşina neagră şi nemiloasă, ilegală, concepută de savanţi imperiali cu minţi deformate care sfidaseră toate codurile, legale şi morale. Plutise spre ea, coborâse, membrele metalice pregătindu-se să acţioneze eficient, fără sentimente, răspunzând unei programări

inumane.

Ţipa, ţipa, ţipa şi nu se mai oprea, era...

Ceva o lovi cu putere. Clipi şi, întorcându-se, îl zări pe Luke, care o privea îngrijorat. Se lăsă să lunece pe lângă perete, aşezându-se pe podea. Hin se apropiase şi se aplecase deasupra ei. Unul dintre braţele lungi ale yuzzemului masiv o atinse, curios, iar botul lung şi flexibil o adulmecă.

— N-a păţit nimic, îi vorbi Luke în limbajul său şi o ajută pe Leia să-şi şteargă lacrimile reci. A îngrozit-o reputaţia de cruzime a Imperiului, se adresă apoi lui Grammel, dar explicaţia sună jalnic în propriile sale urechi.

Căpitanul-şef se lipi din nou de zăbrele.

— A mai fost interogată. Ştie ceva, insistă el aţâţat. Cine este? Cine sunteţi voi doi? Spuneţi-mi! Lovi în gratii cu pumnul. Spuneţi-mi!

Schimbă brusc tonul.

— Poate că reuşesc să intervin pentru voi pe lângă reprezentantul imperial. Vreau să obţin tot ce se poate din chestia asta, m-auziţi? Voi doi sunteţi biletul meu de evadare de pe planeta asta uitată. Vreau să plec şi vreau promovarea promisă de Essada, dar vreau şi mai multe, dacă se poate! Spuneţi-mi cine sunteţi şi ce ştiţi. Fac un târg cu voi. Daţi-mi ceva ce să pot folosi, o informaţie cu care să fac schimb, astfel ca să nu-l întâmpin cu mâna goală pe inchizitorul vostru!

Luke îl privi compătimitor.

— Cine sunteţi?! urlă Grammel, furios pe propria sa neputinţă de a face altceva decât să se roage, o acţiune cu care nu era obişnuit. De ce sunteţi atât de importanţi pentru el? Spune-mi, sau femeia asta va fi făcută bucăţi în faţa ochilor tăi, indiferent ce ar fi ordonat Essada! Spune-mi, spune-mi, spune-mi... hă!

O labă enormă ţâşnise printre zăbrele şi-l prinsese de beregată... aproape. Cu un efort disperat, căpitanul-şef reuşi să se desprindă. Altă labă se întinse după

prima. Un soldat alert se lăsă în genunchi şi trase. Deşi fusese reglat pentru ameţire, fulgerul care-l lovi pe Kee într-o parte îl azvârli pe yuzzem pe podea. O dungă neagră, carbonizată, se vedea prin blana deasă. Kee se rostogoli, ţinându-se de arsură, gâfâind încet şi privind printre zăbrele. Hin se apropie de tovarăşul său rănit şi verifică rana, uitându-se de asemenea ameninţător la Grammel. După aceea se apropie de gratii.

Grammel se oprise imediat în afara razei lui de acţiune, fără să schiţeze vreun zâmbet, când Hin se repezi spre gâtul său. O mână gigantică biciui aerul la câţiva centimetri distanţă, în timp ce căpitanul-şef îşi masa gâtul. Yuzzemul prinse zăbrelele şi le trase în direcţii opuse, sforţându-se din răsputeri.

Privindu-l cu interes, Grammel îl linişti pe subofiţerul de lângă el.

— Nu mai e niciun pericol, Puddra. Nu pot rupe barele astea. Nicio duzină de yuzzemi n-ar putea.

În ciuda siguranţei sale, se părea că, cu un efort suprem, Hin îndoise realmente o gratie, chiar dacă numai foarte puţin. După aceea renunţă, gâfâind din greu. Continuând să strângă zăbrelele în pumni şi tremurând de furie, îl fulgeră pe Grammel cu o uitătură de ură inconfundabilă.

Fără să vrea, acesta oftă uşurat.

— Ţi-am zis eu? se adresă el sergentului.

— Aţi păţit ceva, domnule căpitan-şef? întrebă bărbatul dinapoia armurii sale.

— E-n regulă, îşi asigură Grammel subordonatul, apoi încreţi nasul ostentativ. Atât doar că mi-a rămas mirosul ăsta… Vorbi apoi către Luke: Voi doi chiar că trebuie să fiţi nişte persoane speciale. Nu oricine poate rezista la duhoarea de yuzzem… Se strâmbă şi clătină din cap, prefăcându-se uimit: Ca să stai în putoarea asta mai mult de câteva minute, ai nevoie de calităţi cu totul speciale.

Hin reacţionă imediat, răgind înnebunit de furie.

— Zbiară cât vrei, replică Grammel încântat. Imediat ce-l pot convinge pe directorul minei că nu merită să ne asumăm riscul reabilitării voastre pentru muncă, o să vă fac bucăţele cu mâinile mele. Bineînţeles, după ce veţi fi în prealabil dezodorizaţi cu grijă.

Se răsuci ca să plece.

În clipa aceea, Hin scoase un sunet straniu, care fu urmat de jet puternic din botul lung. Scuipatul gros îl lovi pe Grammel în ceafă, imediat deasupra gulerului înalt. Ştergându-se, căpitanul-şef mârâi cu răutate peste umăr:

— Caricatură de om ce eşti! Ţi-o promit – curând, foarte curând.

Făcu un gest scurt spre soldaţi şi dispărură toţi pe coridor.

Hin se desprinse de zăbrele şi se întoarse ca să o vadă pe prinţesă. Aceasta leşinase şi Luke o sprijinea cu un braţ. Un mârâit şi Luke comentă cunoscător.

— Da, un adevărat lord, temnicerul nostru, nu?

În loc de orice replică, Hin ridică o pietricică de pe podea. Strângând-o între două degete lungi, o pulveriză fără efort şi lăsă pulberea să cadă pe jos.

— Sper să-i poţi face asta şi lui într-o bună zi, Hin, dădu din cap Luke privindu-l pe yuzzem. În clipa asta însă mă tem că şansele noastre de a ieşi de aici, ca să nu mai spun de a-l ataca pe căpitanul-şef, nu sunt prea grozave.

Un geamăt, şi prinţesa întinse braţul spre Luke. Tânărul o apucă de mâini şi ea deschise ochii, surprinsă. O privire nesigură, apoi îl văzu pe Hin holbându-se curios.

— Îmi pare rău, Luke. Tânărul o ajută să se ridice. Gândul de a fi supusă din nou unei interogări imperiale… mi-am pierdut controlul.

— Te-nţeleg. N-o să mai ai parte de aşa ceva. Voi avea eu grijă.

Fata îi zâmbi; de ce să-i descurajeze încrederea, prin simple fapte?

Luke se apropiase de unica fereastră şi testa zăbrelele, trăgând de ele.

— Sunt la fel de solide pe cât par, icni el. Pe-aici nu se poate ieşi.

— Probabil că yuzzemul le-a încercat deja, observă Leia pe bună dreptate.

O secţiune mică din stâncă glisă în lături şi ea sări speriată, dar felul în care cei doi yuzzemi se năpustiră într-acolo îl linişti pe Luke. Gamele şi farfurii din care se înălţau aburi fură introduse în celulă pe tăvi metalice netede, înainte ca trapa din piatră să se închidă la loc.

Hin şi Kee nu lăsară niciun dubiu în privinţa conţinutului farfuriilor. Fiecare înhăţă câte una şi începu să-i înfulece conţinutul.

*

— N-am o părere prea grozavă despre manierele la masă ale yuzzemilor, comentă Luke. Cred că dacă vrem să mâncăm ceva, ar fi bine să ne grăbim, altfel nu mai apucăm nimic.

Schimbând priviri între ei, studiară conţinutul celor două tăvi rămase. Luke mirosi interiorul unei farfurii, strânse din umeri şi gustă o lingură.

— Un fel de tocană, anunţă el. Nu-i tocmai rea pentru o închisoare.

— Nu uita că Grammel a primit instrucţiuni de a ne menţine sănătoşi. Asta până la sosirea reprezentantului guvernatorului imperial...

Tânărul se opri între două îmbucături şi aprecie plin de speranţă:

— Cel puţin, dacă avem şansa de a evada, s-o facem cu stomacul plin.

Termină de mâncat, se ridică şi se apropie de zăbrelele care formau uşa celulei lor. Privi apoi pe coridor spre punctul îndepărtat de pe zid unde se afla comanda de deschidere. Leia îl urmări tăcută.

Dacă ar fi putut acoperi cu ceva comutatorul

fotosensibil... gândi Luke. Privi de jur împrejurul celulei. Tăvile pe care fusese adusă hrana erau din metal neted, nemaleabil. Nu puteau fi prinse una de cealaltă. Şi, oricum, n-ar fi putut obţine ceva suficient de lung ca să ajungă la comutatorul îndepărtat. Acesta era de asemenea cu mult în afara razei de acţiune a braţelor celor doi yuzzemi.

— Trebuie să punem o mână sau altceva peste comutatorul ăla, murmură el frustrat.

— Sau altceva, băiete.

Toţi tresăriră la auzul vocii neaşteptate, mai ales surescitabilii yuzzemi. Hin se năpusti spre fereastră, dar, din fericire, Luke ajunse acolo înaintea lui.

— Nu, Hin, este un prieten.

Yuzzemul mormăi şi clincăni spre el, însă în cele din urmă se retrase. Luke se prinse de gratiile ferestrei şi se ridică pe vârfuri pentru a privi afară. Un chip zbârcit îi surâse luminos.

— Hala! fu cât pe aici să strige el în gura mare. N-ai uitat de noi! Încercă să se uite pe lângă bătrână. Ce-i cu R2-D2 şi C-3PO?

— Droizii tăi sunt în siguranţă, băiete. Cât despre mine, nu-mi uit niciodată un partener. În plus, am nevoie de voi doi. Nu-i cazul să izbucneşti în lacrimi – cristalul este cel care mă interesează. Zâmbetul îi dispăru şi-l scrută atentă: I-ai spus ceva despre mine viermelui ăla de Grammel?

— Nu, o linişti Luke. Auzi o tuse şi văzu că prinţesa îl privea insistent. Nu tocmai, se corectă el. Crede că noi voiam să-ţi vindem ţie fragmentul de cristal.

— Va să zică de-aia nu m-a adus la interogatoriu, chicoti Hala. Grammel a văzut întotdeauna lucrurile în mod invers şi greşit. Bănuiesc c-a luat fragmentul, aşa-i?

— Îmi pare rău, plecă Luke ochii. Nu ne-am putut opune.

— Nu contează, băiete. În scurt timp vom avea întregul cristal. În curând, vă scoatem de-aici.

— Cum? Arunci zidul în aer?

— Aşa ceva ar însemna o pierdere de timp, băiete. Ce-aţi face, aţi fugi de-aici? se opri, înţelegând brusc. Auzi, fac prinsoare că nu poţi vedea mai jos de fereastra asta, aşa-i?

— Nu, recunoscu tânărul, văd numai în linie dreaptă.

— Băiete, stau pe un pervaz lat de vreo zece centimetri, deasupra unui şanţ adânc de patruzeci de metri. De partea cealaltă există o barieră care ar detecta orice arme energetice sau explozivi pe care cineva ar încerca să le introducă aici. Sau credeai că mă lipesc aşa mult de perete fiindcă-mi place mirosul răsuflării tale?

— Hala, ai înnebunit?! Dacă aluneci?

— Nu va fi un plescăit prea sonor, băiete. Cât despre prima întrebare, deoarece toţi par atât de siguri că sunt nebună, nu văd nimic rău în a mă comporta ca atare. Doar o bătrână nebună ar sui pe pervazul ăsta lunecos şi îngust. Asta înseamnă că voi n-aţi putea face faţă aici. Nu, băiete. Singura ieşire este pe acolo pe unde aţi intrat.

Un sunet gutural puternic şi exuberant răsună înapoia lui Luke. Hin se apropie, puse o mână pe umărul băiatului şi o privi pe Hala, implorator. După aceea se angajă cu Luke într-un schimb rapid de mârâituri. Reveni apoi în celulă şi începu o discuţie pe ton scăzut cu Kee, în timp ce Hala se uita nesigură.

— Ce-a fost asta? îl întrebă ea pe Luke. Nu-nţeleg graiul ăsta de maimuţe.

— Hin mi-a spus, îi traduse tânărul, că dacă ne poţi scoate din celulă, el şi Kee se vor îngriji să ne scoată din clădire.

— Crezi că pot? îşi umezi Hala buzele.

Luke părea încrezător.

— Nu mi-aş paria banii împotriva a doi yuzzemi disperaţi. Mai e ceva... Dacă-i ajutăm să evadeze, ne vor ajuta în căutarea cristalului.

— Şi-ar fi nişte ajutoare serioase, admise imediat

bătrâna, îmi dau seama de ce sunt de partea noastră. Dacă evadează, nu mai au nicio speranţă din partea lui Grammel.

— Cum ai de gând să ne scoţi de aici?

Hala se foi, modificându-şi poziţia precară deasupra hăului, apoi răspunse mândru:

— Ţi-am spus c-am fost o maestră a Forţei. Dă-te la o parte, tinere!

Neştiind la ce să se aştepte, Luke făcu aşa cum i se spusese. Prinţesa încrucişă braţele pe piept şi aşteptă, părând simultan sceptică şi nerăbdătoare.

Hala închise ochii şi păru că intră într-un fel de transă. Luke percepu perturbarea şi ştiu că manipula Forţa într-un mod pe care el n-avea să-l stăpânească niciodată perfect. Nu neapărat într-un fel mai bun, ci... diferit. Grija lui cea mai mare acum era ca nu cumva în starea aceea de transă, bătrâna să-şi piardă priza pe exteriorul templului. Ea rămase însă locului, parcă încremenită, cu fruntea încreţită, în timp ce se încorda.

Luke auzi un icnet şi, răsucindu-se, privi în direcţia indicată de Leia. Una dintre tăvile metalice pentru mâncare se ridică în aer şi pluti leneş prin celulă, apoi se îndreptă către zăbrele. Tânărul se uită din nou spre Hala. Era o scamatorie simplă, dar pe care el nu izbutise niciodată s-o facă. Levitaţia nu era unul dintre talentele pe care le stăpânise foarte bine. Pe de altă parte, părea la îndemâna lui Hala. Îşi aminti flaconul cu mirodenii de pe masa din tavernă şi-şi ţinu răsuflarea.

Asudând, cu chipul contorsionat de efort, Hala mişcă tava şi aceasta se izbi de zăbrele. Luke făcu un rictus, gândindu-se că poate era prea lată ca să treacă printre acestea. Tava se întoarse însă, se înclină, pentru a avea loc printre bare şi trecu cu un hârşâit uşor. Legănându-se, continuă să plutească prin coridor.

Hala de abia mai răsufla acum, cu întreaga fiinţă concentrată asupra efortului extraordinar pe care-l făcea. Luke privi cum tava coborî, se ridică la înălţimea

anterioară, coborî iarăşi, după care continuă pe coridor.

— Băiete, de abia se auzi glasul stins al bătrânei, trebuie să m-ajuţi.

Ochii continuau să-i fie închişi.

— Nu pot, Hala, răspunse el încordat. Nu-s bun la aşa ceva.

— Trebuie, băiete. Nu mai rezist mult.

Chiar pe când vorbea, tava coborî încă o dată, atinse pardoseala cu un zăngănit, apoi se înălţă.

Tânărul închise şi el ochii şi se strădui să se concentreze exclusiv asupra tăvii, ignorând celula, prinţesa, totul, cu excepţia bucăţii aceleia plate de metal. O voce familiară păru să-i reamintească ceva.

— Nu te strădui atât de tare, Luke, spuse vocea. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat. Relaxează-te, relaxează-te, lasă Forţa să curgă prin tine. Nu încerca să sileşti Forţa.

Lăsând şi alte gânduri să-i pătrundă în minte, gânduri plăcute, Luke încercă să se conformeze. O senzaţie generală de bine îl invadă şi surâse. Tava se ridică ferm la înălţimea anterioară şi avansă pe coridor cu viteză.

Prinţesa îşi plimba ochii întruna de la Luke la Hala şi înapoi. Tava ajunse la peretele coridorului şi se lovi de el. Se înălţă apoi la nivelul comenzii, se întoarse cu partea netedă spre perete şi acoperi fotoplăcuţa. Se auzi un clic foarte slab şi în mijlocul zăbrelelor celulei se deschise un elipsoid.

Hala lăsă să-i scape un suspin prelung şi lent şi se clătină, gata să cadă. Îşi reveni, dar tava căzu spre podea. Hin şi Kee icniră, la fel ca Leia.

Luke se aplecă în faţă şi sprâncenele i se arcuiră mult. Ceva opri tava la numai un centimetru deasupra pardoselii de piatră şi o coborî lin şi silenţios pe restul distanţei.

Primii care ieşiră prin uşă au fost cei doi yuzzemi, urmaţi imediat de prinţesă. După ce ajunse afară, ea se

întoarse şi-l strigă pe Luke:

— Ce mai aştepţi... haide!

Luke revenise însă la fereastră.

— Te simţi bine, bătrâno? întrebă el.

— O să mă simt, se răsti ea şi pe chip continua să i se citească încordarea, dacă n-o să-mi mai zici aşa prea des. N-aş fi reuşit fără ajutorul tău, băiete. Ai un control bun.

— Nu aşa de bun precum călăuzirea ta, răspunse Luke încetişor. Tu mi-ai arătat calea. Am fost norocos. Am avut parte de învăţători iscusiţi.

Ea se întinse printre gratii şi-l bătu pe mână.

— Eşti bun la suflet, băiete. În apropiere, este un garaj mare cu speedere de teren şi parcul auto. Faci la dreapta când ieşi din templul ăsta şi treci pe lângă nişte barăci administrative din prefabricate. Mergi mai departe, până ajungi la un pârâiaş, care curge printr-un canal de beton. Coteşti din nou la dreapta şi mergi în lungul lui. O să treci pe lângă alte clădiri mari, şi-n cele din urmă vei ajunge la parcul auto. Garajul este structura mare din stânga. O să te-aştept acolo cu droizii tăi.

— Ce facem după ce ajungem acolo?

— Ce facem? Păi, băiete, va trebui să furăm un speeder de teren sau o şeniletă. Sau credeai că vom merge pe jos în căutarea cristalului? Nu pe planeta asta! Ne vedem acolo.

— Bine, încuviinţă Luke.

— Grăbeşte-te! şuieră prinţesa, aşteptându-se dintr-o clipă în alta la o revărsare de trupe.

Când tânărul nu-i răspunse, reveni grăbită în celulă, îl prinse de un braţ şi-l trase. Luke veni ascultător, privind însă către fereastra pe care Hala o abandonase deja.

Un zgomot puternic se auzi din faţa lor şi Luke pufni îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţesa, încercând să

tragă cu ochiul după colţ.

— Sunt yuzzemii.

— Se pare că se distrează, murmură ea după ce o bubuitură extrem de violentă răsună pe coridor.

— Ideea era să ne furişăm de aici neauziţi.

— Un yuzzem subtil? E ca şi cum ţi-ai dori o escadrilă de Y-interceptoare, pufni Leia ironic.

Ridică tava şi o trecu peste comutatorul celulei, apoi o strecură înăuntru, printre zăbrele.

— În felul ăsta, anunţă cu satisfacţie, vor avea la ce se gândi. N-au decât să creadă că am dematerializat barele. Pe Grammel n-o să-l deranjeze cine ştie ce, dar unii dintre soldaţii lui s-ar putea să-şi mai piardă din siguranţă. Vreau ca toţi cei care mă urmăresc să fie cât mai nervoşi cu putinţă.

Porniră împreună pe coridor.

Hin şi Kee îi aşteptau după alte două colţuri. Primul yuzzem stătea deasupra trupurilor inerte a trei soldaţi şi se folosea de un droid pentru a-l martela pe alt soldat Droidul pe care-l ţinea de un picior se dezintegra cu aproape aceeaşi viteză ca şi imperialul.

Kee avea braţele pline de arme, recuperate probabil de la soldaţii scoşi din luptă. Luke şi Leia prinseră pistoalele care le fură azvârlite, iar cei doi extratereştri se înarmară până în dinţi.

Kee se opri brusc, ascultând cu atenţie, apoi se întoarse şi se repezi spre o uşă îndepărtată.

— Nu, nu acum! protestă Luke.

Întinse braţele şi rămase în pumni cu două smocuri de blană brună, ceea ce nu păru însă să-l afecteze deloc pe yuzzemul mătăhălos.

— Mă temeam de asta, gemu el.

Kee avu nevoie de numai câteva secunde să doboare uşa şi să se năpustească mai departe. Îl urmară.

Sala mare era un centru de comunicaţii, poate chiar nodul principal al întregului complex. Kee o străbătu în goană, trăgând sălbatic în toate direcţiile cu o carabină

ţinută într-un braţ masiv, în timp ce cu celălalt distrugea atât echipamente, cât şi operatori, cu o degajare ce nu ţinea seama de faptul că ţinta era anorganică sau că protesta.

Luke se repezi după el, strigând în yuzzemă:

— Trebuie să ieşim de aici, Kee! Ascultă-mă!

Zadarnic. Creatura nu mai asculta de glasul raţiunii. Luke părăsi sala şi în aceeaşi clipă un fulger energetic lovi peretele deasupra capului său. Lăsându-se într-un genunchi, se răsuci şi trase cu pistolul, doborând soldatul imperial aflat pe un coridor secundar. Leia nimeri un altul în abdomen şi cei doi rămaşi se repeziră la adăpost, fără a se opri din schimbul de focuri.

— Încep să vină gărzile, Luke! strigă fata. Nu mai putem rămâne... trebuie să ieşim.

— O ştiu şi eu, replică el nervos.

Lipindu-se cât mai mult de perete, îl împinse pe Hin şi-l lovi cu pumnii, pentru a-i atrage atenţia.

— Haide, Hin, mai foloseşte-ţi şi capul, nu numai fundul!

Yuzzemul cel masiv mârâi ameninţător, dar Luke nu se lăsă intimidat.

— Ştiu că tot locul ăsta-i împuţit şi mi-ar plăcea şi mie să-l fac praf, dar suntem în clară inferioritate numerică.

Hin îşi dezveli caninii ascuţiţi şi-l prinse pe tânăr de gât. Luke continuă să-l privească netemător şi, brusc, mâna se îndepărtă, iar yuzzemul încuviinţă încet din cap, emiţând un mormăit de scuză.

— E-n regulă, atunci, suspină Luke. Du-te şi adu-l pe Kee.

Alt fulger fărâmiţă piatra lângă el, şi se întoarse, redeschizând focul. Coridorul începea să se umple de trupe imperiale.

— Haide, Leia! strigă Luke retrăgându-se pe coridor.

Sub focul lui de acoperire, prinţesa sprintă şi i se alătură, după care, împreună, acoperiră retragerea celor

două făpturi îmblănite.

Când Kee părăsi centrul de comunicaţii, o explozie teribilă zgudui cadrul uşi în urma lui. Fum şi flăcări se revărsară printre canaturile distruse, pârlindu-i blana pe spate, dar în acelaşi timp îi ascunse de privirile soldaţilor.

Hin avea o surpriză pentru Luke şi i-o întinse, aşteptându-i reacţia.

— Sabia mea de lumină! Unde-ai găsit-o?

Yuzzemul explică faptul că soldatul care şi-o însuşise nu mai avea nevoie de ea.

Tânărul îşi prinse moştenirea la centură şi cei patru sprinţară spre ieşirea clădirii, lăsând în urmă sânge şi confuzie, în egală măsură.

VII

Grammel se năpusti pe coridor, urmat de câţiva soldaţi. Terminându-şi de încătărămat pantalonii, căpitanul-şef urlă spre trupele masate în faţa lui:

— Pe dublii sateliţi, ce se-ntâmplă aici?!

— Jos, domnule căpitan-şef, jos! răcni disperat unul dintre subofiţeri.

— De ce, idiotule? urlă Grammel. Nu vezi că ei sunt interesaţi să evadeze, nu să te-omoare pe tine? Smulse pistolul din toc şi-l înhăţă pe sergentul aflat cel mai aproape de el. Intră, îi făcu semn spre centrul de comunicaţii, şi spune-le să blocheze toate ieşirile. Nimeni nu intră sau iese din complex, decât cu aprobarea mea.

— Am înţeles, domnule căpitan-şef!

Sergentul se repezi spre sala indicată, iar Grammel îi conduse pe soldaţi prin coridorul plin de fum.

Aproape imediat, sergentul apăru din centrul de comunicaţii şi strigă că toate transmisiunile fuseseră tăiate, iar înăuntru nu mai trăia nimeni. Grammel se îndepărtase însă, aşa că subofiţerul porni în fugă după el.

Luke ridică un braţ în semn de avertisment şi cei patru evadaţi se opriră.

— Acolo-i ieşirea, anunţă tânărul indicând după colţ.

În faţa lor se vedeau uşile duble transparente ce duceau spre umezeala de afară, devenită brusc foarte atrăgătoare. În lateral, un soldat fără armură scria la un birou.

— Încă n-au declanşat alarma generală, şopti Luke.

— Asta nu va mai dura mult, declară prinţesa cunoscător. Nu-i singur, adăugă ea şi arătă cele două santinele care flancau ieşirea, echipate până în dinţi şi ţinând în mâini carabine grele.

Luke se lipi de perete, gândindu-se rapid şi disperat.

Drumul până la uşă traversa holul de intrare, larg şi complet deschis.

— I-am putea acoperi pe yuzzemi, sugeră prinţesa. Dacă-l pot doborî pe cel de la birou, înainte să dea alarma...

— Nu, e prea riscant. Dacă santinelele sunt ţintaşi buni, îi omoară pe amândoi. Poate c-ar fi mai bine ca noi să lăsăm armele şi să ne prefacem că unul dintre noi este rănit... Sau am putea crea o diversiune, un zgomot sau altceva, ca să-i atragem pe unul sau pe amândoi de lângă comenzile alarmelor...

Hin şi Kee îi mai ascultară câteva clipe pe cei doi discutând, apoi schimbară priviri. Hin mârâi ceva şi Kee încuviinţă.

Un urlet asurzitor îi făcu pe Luke şi Leia să sară speriaţi. Fluturându-şi braţele greoaie şi manipulând armele ca pe nişte jucării, cei doi yuzzemi se năpustiră de după colţ aidoma unei avalanşe hirsute.

Tactica era lipsită de rafinament, dar avu succes. La vederea celor doi giganţi repezindu-se spre ei, cei trei paznici paralizară pe moment. Soldatul de la birou apăsă tremurând două butoane... dar niciunul dintre ele nu fusese cel corect.

Hin atacă prima santinelă înainte ca aceasta să-şi fi putut ridica arma grea. Carabina se declanşă, făcând o gaură mare în podea. Fără a se sinchisi să-i scoată armura, Hin începu să-l sfârtece pe imperial.

Kee ridică întregul birou şi consola de comunicaţii şi le azvârli peste soldatul îngrozit de dinapoia lor. Cealaltă santinelă reuşi în cele din urmă să-şi ridice carabina şi s-o aţintească asupra yuzzemului celui mai apropiat.

— Atenţie, Kee! răcni Luke şi, însoţit de Leia, ţâşni de după colţ, traversând holul.

Un fulger de energie ioniză aerul de deasupra yuzzemului, apoi explodă în peretele îndepărtat. Luke doborî santinela cu o rafală a pistolului său.

Prinţesa ajunsese deja la uşile duble şi se lupta

disperată cu comanda manuală.

— Zadarnic! strigă ea. Trebuie activată prin telecomandă. Probabil de acolo – indică spre biroul făcut praf.

Luke privi în jur şi începu să scotocească în uniforma soldatului pe care-l împuşcase. La centură, acesta purta câteva obiecte cilindrice de dimensiunea palmei, pe care le scoase cu grijă.

Între timp, Hin începuse să acţioneze pe cont propriu. Smulse casca de pe capul unui soldat şi, băgând pumnul în ea, începu să izbească în uşile transparente. În ciuda forţei enorme a yuzzemului, materialul cu aspect fragil refuza să crape.

— N-o să meargă, îl informă Luke venind lângă el. E material de securitate... n-o să-l spargi niciodată. Treceţi după colţ. Luaţi-o şi pe prinţesă.

Leia nu se împotrivi şi, împreună cu cei doi yuzzemi, se adăposti înapoia colţului de unde atacaseră iniţial.

Luke răsuci cadranul din partea de sus a unui cilindru, întoarse obiectul micuţ şi reglă şi cadranul identic din partea inferioară. După ce-l plasă la îmbinarea celor două uşi, se alătură în grabă tovarăşilor săi. Trecură câteva secunde.

Explozia lăsă impresia că trăsnetul lovise chiar lângă ei. O flacără verde înflori după colţ şi dispăru aproape instantaneu, lăsând în urmă fum acru. Când priviră în hol, văzură că ambele uşi şi o porţiune din fundaţia clădirii dispăruseră.

— Au îmbunătăţit chestiile astea, observă Luke cu un aer profesional.

Leia nu mai aşteptă risipirea fumului, ci porni spre libertate printre sfărâmăturile fumegând. Hin şi Kee o urmară îndeaproape.

O rafală trecu peste Luke, care se aplecă, apoi ezită. Prinţesa ajunsese la gaura cea mare care se căsca în locul uşilor. Se opri, privi înapoi şi flutură nerăbdătoare din braţ.

— Haide, Luke!

Tânărul era însă ocupat. Îngenunche pe podea, în timp ce rafalele continuau să fulgere în jurul său, şi activă ceilalţi trei cilindri micuţi pe care îi luase. O salvă energetică lovi periculos de aproape şi-l făcu să clipească. Rapid, rostogoli cilindrii pe hol, după care se sculă şi fugi cât îl ţineau puterile spre tovarăşi săi.

Grammel şi soldaţii apărură în clipa când cilindrii se iviră, rostogolindu-se şi zdruncinându-se inocent spre ei. Coridorul se goli cu o iuţeală neomenească.

Luke trecu prin uşile aruncate în aer, numărând secundele cu voce tare. Când ajunse la şase, se aruncă la pământ şi-şi acoperi capul cu braţele. Trei explozii titanice irupseră în templu, proiectând peste capul lui atât schije de metal, cât şi bucăţi de piatră străveche.

Când ploaia de sfărâmături încetă în cele din urmă, se ridică iute şi porni în fugă. Leia şi yuzzemii părăsiră arborii înapoia cărora se ascunseseră şi se grăbiră în calea lui.

— N-am păţit nimic, îi asigură tânărul, răspunzând la întrebarea lor nerostită, şi-şi scutură salopeta de noroi şi aşchii de plastic. Atât doar că-mi simt murdară fiecare bucăţică de piele.

— Curios, rosti Leia apăsat, aceeaşi senzaţie o aveam şi eu ori de câte ori mă privea Grammel. Arătă înapoia lui Luke: Oricum, le-am întârziat urmărirea cu cel puţin două minute.

Luke se întoarse şi privi. Întreaga intrare a templului se prăbuşise. Fum şi flăcări se înălţau prin fisurile din pereţi şi acoperiş. Dinspre oraş începură să răsune sirene şi alarme.

Porniră să alerge, cu yuzzemii străduindu-se să ţină pasul cu ei, în direcţia specificată de Hala. Ajunseră în cele din urmă la pârâu şi se grăbiră în lungul său. Nu după mult timp, ajunseră la parcul auto, care era mai mare şi mai impunător decât se aşteptase tânărul. Acum era cufundat în beznă. Spaţiul deschis, vast şi tăcut, era

divizat în secţiuni uriaşe conţinând maşinării pentru minerit şi conveiere, unele aflate în diverse etape de dezintegrare.

— Nu văd nimic, şopti Luke.

De alături, suspiciunile prinţesei revenirā.

— Crezi c-a plecat fără să ne aştepte?

Luke o privi iritat.

— Şi-a riscat viaţa ca să ne scoată din celula aia.

— Chiar şi eroii pot intra în panică, ripostă rece Leia.

— O să intru în panică, răsună un glas care-i luă prin surprindere pe toţi, dacă nu plecăm imediat de-aici!

Hala apăru din umbrele ce acopereau hangarul mare de subansamble din stânga lor. O urmau alte două siluete, dintre care una umanoidă.

— C-3PO... R2-D2!

— Stăpâne Luke! exclamă C-3PO. Am fost îngrijoraţi că nu veţi putea evada. Ah!

Amuţi, holbându-se la matahala cu bot lung dinapoia lui Luke şi a prinţesei.

— Nu te speria, ei sunt Hin şi Kee – doi yuzzemi. Sunt cu noi. R2-D2 piui plângăreţ. Da, R2-D2, ştiu că arată ameninţător, dar ne-au ajutat să evadăm.

Un fluierat de încântare. Hala îl privea cu admiraţie pe Luke.

— Ce-ai făcut, băiete?

O explozie slabă răsună ca o notă de subsol a întrebării ei, din direcţia generală a templului.

— Se pare că se duce naibii chiar şi mina.

— Am încercat doar să-i întârzii puţin pe urmăritori, explică modest tânărul.

Altă explozie îi făcu să tresară instinctiv. Un stâlp de flăcări galbene lumină cerul nopţii, sfredelind pâclele.

— Poate c-am exagerat niţel...

Hala îi conduse în interiorul hangarului deschis, dirijându-i pe lângă un şir de forme masive, spre un vehicul decapotabil, cocoţat pe şenile balon foarte înalte. Suiră înăuntru şi Hala se aşeză la comenzi.

— La-nceput n-am ştiut cum să pornesc matahala asta, le mărturisi, dar micuţul vostru prieten a rezolvat situaţia. R2-D2, dă-i drumul!

Droidul scund avansă, extinse un membru şi introduse un instrument incorporat într-o fantă de deblocare, codificată. Motorul hurui şi porni imediat.

— Câteodată, fu silit C-3PO să recunoască, poate fi util şi el.

— Eşti sigură că poţi şofa ceva de dimensiunile astea? se interesă prinţesa.

— Nu, dar pot şofa orice care-i mai mic şi învăţ repede.

Hala atinse ceva cu un deget şi şenileta ţâşni înainte cu o acceleraţie surprinzătoare pentru un vehicul atât de masiv. Trecură prin uşa hambarului, făcând-o ţăndări, gata să calce câţiva mecanici care se apropiau pentru a investiga zgomotul de motor care se auzise. Oamenii săriră în toate direcţiile, iar unul aruncă cu şapca după ei, dezgustat şi frustrat. Alţii alergară să-şi anunţe superiorii.

Bătrâna călcă energic pe acceleraţie. Dărâmară un gard de sârmă ghimpată şi peste numai câteva secunde povârnişul lăsă loc smârcului şi junglei. Hala conduse şenileta peste apă, prin tufişuri şi arbuşti, deloc preocupată de posibilitatea de a merge pe sol ferm sau printr-o mlaştină fără fund.

După ce goniră vreo jumătate de oră prin beznă totală, destrămată numai de farurile de ceaţă ale şeniletei, Luke puse mâna pe braţul bătrânei.

— Cred că acum putem încetini, zise el privind peste umăr în direcţia din care veniseră.

Credea cel puţin că era direcţia din care veniseră. În timpul goanei nebune, Hala cotise şi virase de atâtea ori, încât nu putea fi sigur.

— Da, încetineşte, o îndemnă prinţesa. Este posibil ca Luke să nu mai fi lăsat pe nimeni capabil de organizarea unei urmăriri imediate.

Hala îşi îndepărtă din ochi o şuviţă de păr cărunt şi opri lent şenileta. Folosind reflectorul flexibil de pe partea laterală a cabinei deschise, cercetă prin ceaţă, până descoperi un pâlc de vegetaţie înaltă. Conduse vehiculul în mijlocul lui, apoi decuplă motorul şi stinse toate luminile, mai puţin cele din cabină.

— Asta a fost! exclamă obosită, lăsându-se pe spate în scaunul pilotului. Chiar dacă s-ar afla imediat înapoia noastră, ceea ce fac prinsoare că nu-i cazul, ar dura destul până să ne descopere aici.

Razele de lumină sclipeau sinistru prin pâclele care se învolburau lent. Îndărătul lor se auzi un chiţăit plângăreţ.

— Kee întreabă dacă n-avem nimic de mâncare, anunţă Luke. Un mârâit. Şi Hin vrea să ştie acelaşi lucru.

— N-am auzit niciodată de un yuzzem care să nu fie mereu flămând, comentă Hala şi, întorcându-se în scaun, indică spre partea dinapoi a şeniletei. Acolo-i un portbagaj mare, plin cu raţii. Îşi permise un surâs mulţumit de sine. Am căutat destul de atentă prin parcul auto, până-am ales tocmai scula asta. Are plinul făcut şi putem merge fără escală timp de câteva săptămâni. Are suficiente provizii şi echipamente, iar apa nu-i niciodată o problemă pe Mimban, atâta timp cât aveţi grijă să ucideţi creaturile din ea înainte să beţi.

— Sunt impresionată, recunoscu Leia. Cum a reuşit cineva ca tine – vreau să zic, o persoană neautorizată – să fure un vehicul complet echipat şi de calitate, ca şenileta aceasta?

— Se vede că sunteţi străini p-aici, comentă Hala. Aici nimic nu-i păzit, dacă-i mai mare decât o valiză. N-ai unde fugi cu ceva realmente mare. Singura modalitate de părăsire a planetei se găseşte sub controlul imperialilor, iar ei verifică orice coboară şi mai ales orice decolează. Oricine ar putea fura o şeniletă ca asta sau un camion, dar ia-ncercaţi să şterpeliţi un burghiu! Nu, singurele locuri unde poate fugi un hoţ este înapoi într-

unul dintre cele cinci orăşele miniere... şi la Grammel.

Leia încuviinţă din cap.

— Mi s-a făcut şi mie foame. Luke?

— Imediat.

În timp ce fata scotocea după ceva comestibil, Luke se întoarse către bătrână.

— Cât estimezi că va fi nevoie să mergem până ajungem la templul unde ar trebui să fie cristalul?

— Conform spuselor băştinaşului... Ah, stai aşa, e mai uşor dacă poţi vedea cu ochii tăi.

Îşi strecură o mână în interiorul costumului şi scoase o casetă plată, ticsită cu hârtii. Cotrobăi prin ele, alese una în cele din urmă şi o despături în faţa tânărului.

În lumina slabă provenită de la bordul şeniletei, Luke examină schiţa.

— Nu-nţeleg nimic din asta.

— Nu-s pictoriţă, mormăi Hala, şi nici băştinaşul nu era.

— Aşa-i, nu eşti o pictoriţă, încuviinţă Luke şi o privi pe enigmatica bătrână conturată pe fundalul ceţurilor. Ce eşti tu, Hala?

Ea surâse larg, dezvelindu-şi dinţii.

— Sunt ambiţioasă, băiete. Asta-ţi ajunge să ştii.

Luă harta, verifică o serie de instrumente de pe bord, apoi indică în beznă.

— Mergând cu şeniletа, va dura între şapte şi zece zile de timp local.

— Doar atât? exclamă surprins tânărul. Aşa aproape de mină? Păi o navă care asolizează ar putea să observe cu uşurinţă templul ăsta.

— Chiar dacă l-ar putea observa prin ceţuri, n-ar stârni o goană imediată într-acolo. În vecinătatea imediată a orăşelelor există probabil o sută de temple, iar în jungla din apropiere se găsesc şi mai multe. De ce s-ar sinchisi tocmai de ăsta? În plus, în condiţiile astea, este perfect probabil ca o mie de oameni să treacă la numai cinci metri de un templu, fără să-l observe.

— Am înţeles, aprobă Luke şi se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se: Ce fel de loc este? Seamănă cu cel pe care Grammel îl folosea drept cartier general?

— Asta n-o ştie nimeni, nici chiar băştinaşi. Niciun om n-a văzut vreodată templul lui Pomojema. Nu uita că băştinaşi care au construit templele aveau mii de zei şi zeiţe, fiecare cu propriul său sanctuar. În conformitate cu mărturiile pe care le-am putut vedea – fiindcă nu sunt secrete – Pomojema a fost un zeu minor, dar despre care se zice că le putea conferi preoţilor lui capacitatea de a face miracole. Tămăduirea bolnavilor şi-alte chestii d-astea. Bineînţeles, despre cel puţin jumătate din zeii mimbaneni se crede că erau capabili de miracole. Nimeni nu vrea ca zeul vecinului să aibă o reputaţie mai bună ca al lui. Totuşi în cazul lui Pomojema legendele s-ar putea să conţină şi un dram de adevăr. Cristalul Kaiburr poate fi baza legendelor acelea.

— Dacă Essada acela despre care pomenea Grammel pune mâna pe el, mormăi abătut Luke, va deveni o forţă de distrugere, nu de tămăduire.

— Essada? se încruntă Hala. Cine-i Essada? Privi de la Luke la prinţesă: Există ceva ce nu mi-aţi spus?

— Guvernatorul Essada, răspunse Leia foindu-se tulburată la auzul numelui.

— Guvernator? Un guvernator imperial?

Hala devenise evident neliniştită. Luke încuviinţă din cap.

— Vă urmăreşte un guvernator imperial?

Altă aprobare tăcută. Bătrâna se răsuci în scaun şi porni motorul şeniletei.

— Expediţia tocmai s-a anulat, băiete! Jos! Am auzit zvonuri despre ce pot porunci guvernatorii să le facă oamenilor simpli şi nu vreau să am de-a face cu asta.

— Termină, Hala! Termină!

Luke se luptă cu ea, străduindu-se să preia comanda. În cele din urmă, forţa lui superioară învinse şi opri motorul.

— R2-D2, nu-l mai porneşti până nu ai aprobarea mea.

Un bip îi răspunse aprobator. Hala cedă şi se gârbovi epuizată.

— Las-o baltă, băiete. Sunt bătrână, totuşi mai am de trăit nişte ani. Nu vreau să renunţ la ei. Nici măcar pentru şansa de-a pune mâna pe cristal.

— Hala, trebuie să găsim cristalul şi trebuie s-o facem înainte ca Grammel să ne poată prinde, ori înainte ca acest guvernator sau reprezentanţii lui să sosească pe Mimban.

— Grammel… murmură ea cunoscător. El trebuie să fi recunoscut importanţa aşchiei pe care a luat-o de la tine. El trebuie să-l fi contactat pe Essada.

— Exact, încuviinţă Luke, totuşi nu sunt atât de sigur că el sau Essada înţeleg valoarea cristalului. Nu ne putem asuma acest risc. Va trebui să găsim cristalul primii, fiindcă, dacă suntem capturaţi, vor afla despre el de la noi… indiferent cât de mult ne-am strădui să păstrăm secretul.

— Aşa-i, dădu ea din cap.

— Iar dacă nu putem fugi cu cristalul, continuă nemilos tânărul, va trebui să-l distrugem. Nu trebuie îngăduit să cadă în mâna imperialilor.

— De şapte ani îl caut, băiete, de şapte ani… murmură Hala. Nu-ţi pot promite că, dacă într-adevăr îl găsim, voi fi gata să-l fac praf.

— Bine, aprobă Luke. Să presupunem că deocamdată nu ne facem griji în privinţa asta. Important este să găsim cristalul înainte ca Grammel să ne găsească pe noi.

— Drumul va dura şapte până la zece zile, repetă bătrâna, dacă terenul nu devine prea accidentat şi dacă nu întâmpinăm necazuri din partea băştinaşilor.

— Care băştinaşi? Prinţesa nu era deloc impresionată. Doar nu te referi la fiinţele jalnice pe care le-am văzut târându-se şi cerşind în oraş?

— Unele dintre rasele native de pe Mimban n-au fost ruinate în urma contactului cu oamenii, spuse Hala. Nu toţi sunt atât de descompuşi moral ca verzuii. Unii dintre ei se pot lupta şi o pot face. Nu uitaţi că doar o parte mică din planetă a fost realmente explorată. Nimeni nu ştie prea multe despre ceea ce se află acolo – arătă cu braţul spre beznă dincolo de perimetrul imediat al orăşelelor miniere. Nici arheologii, nici antropologii... nimeni. Există destule descoperiri chiar în oraşe, fetiţo, pentru ca mica staţie ştiinţifică de aici să fie foarte ocupată. Ei n-au nici timpul, nici trebuinţa să plescăie prin mocirlă pentru a căuta specimene. Mai ales atunci când specimenele vin singure în oraş. Vom ajunge în locuri în care până acum nimeni n-a avut motivaţia să meargă şi probabil că vom întâlni lucruri cu care nimeni nu s-a întâlnit vreodată. Asta-i o planetă înfloritoare şi sănătoasă, iar noi suntem nişte hălci atrăgătoare de carne. Am văzut imagini ale unor carnivore de pe Mimban. Metodele lor de hrănire, aşa cum mi-au fost descrise, nu-s cu nimic mai frumoase decât ele însele.

Reveni spre Luke.

— Caută sub scaun, băiete.

Luke se conformă şi găsi un compartiment conţinând două carabine şi patru pistoale.

— Toate sunt încărcate, îl informă bătrâna, ceea ce nu pot spune despre cele cu care aţi venit.

Luke scoase carabinele şi le trecu yuzzemilor, care puteau manipula cu mai multă uşurinţă armele grele. Îi dădu după aceea un pistol lui Leia, unul lui Hala şi păstră unul pentru sine. Al patrulea pistol îl lăsă în compartimentul de sub scaun.

Hin începu să ţintească orb, pentru a testa carabina. La modelul respectiv, garda trăgaciului era foarte îngustă şi degetul prea gros al yuzzemului nu putea intra. Hin folosi ambele mâini şi apăsă într-un fel anume. După ce garda se rupse, o azvârli din maşină şi pipăi satisfăcut trăgaciul.

Luke ţinti şi el cu pistolul spre un tufiş din apropiere. Atinse o dată butonul de dare a focului şi un fulger scurt de lumină intensă dizolvă tufişul. Încântat de noua armă, îi puse siguranţa şi o prinse la centură.

Mai avea un singur lucru de făcut. Luă pistolul cu care venise din oraş şi-i deschise patul. Comută comanda terminalului de la încărcare la Descărcare şi-l conectă la terminalul corespunzător din mânerul sabiei Jedi.

Lăsându-se pe spate în scaun, privi tăcut ceţurile, în vreme ce vechea armă a tatălui său se alimenta...

VIII

După ce transplantă măduva; doctoriţa termosudă osul; apoi replie muşchiul, carnea şi pielea în jurul lui, pentru reformare. O irigare epidermică încheie operaţia şi asigură că pielea nouă se va prinde şi nu va cădea în fragmente şi coji în viitorul apropiat.

Deşi puternic, anestezicul local pe care îl utilizase începuse să-şi piardă efectul. Grammel continua să nu-şi simtă deloc braţul drept, dar îl putea vedea. Îşi folosi mâna stângă pentru a ridica spre lumină membrul reconstruit şi-l răsuci, examinându-l din toate unghiurile.

Experimental, încercă să-şi flexioneze degetele. Acestea reacţionară doar slab, totuşi se mişcară.

— Nu există leziuni nervoase permanente, îl informă doctoriţa când bărbatul coborî de pe masă, continuând să-şi studieze braţul. Nervii au fost uşor de repus la locul lor, iar osul s-a sudat fără probleme. Braţul este ca nou, deşi abia peste vreo cinci zile îl vei simţi la fel ca înainte. Ah – încă ceva!

Căpitanul-şef o privi.

— Braţul acesta nu va mai transpira niciodată. Punându-şi instrumentele la locul lor, continuă degajată: Dacă ţi-ar fi fost distrus mai mult decât antebraţul – să zicem, întreaga jumătate superioară a părţii drepte – atunci ar fi trebuit să te echipăm cu cel puţin un set de sudoripare artificiale. Dar fiindcă reconstrucţia radicală a fost limitată la antebraţul drept, corpul va compensa cu uşurinţă pentru zona pierdută.

Întinse mâna şi atinse uşor partea dreaptă a feţei lui Grammel.

— Cum stai cu auzul aici?

— Perfect, răspunse el scurt. Eşti eficientă, doamnă doctor. Voi avea grijă să fii răsplătită cum se cuvine.

— Există un mod în care o poţi face.

— Ce doreşti?

Doctoriţa îşi scoase halatul pătat şi reîncepu să-şi aranjeze instrumentele în cutiile lor. Era bătrână, iar auzul şi văzul nu-i mai funcţionau ca în tinereţe. În tot cazul, nu erau la fel de bune ca ale lui Grammel, în ciuda noului timpan pe care-l instalase în urechea reconstruită.

Lipsită de noroc, îngăduise ca talentele ei modeste să fie utilizate de Imperiu. Lucrul acesta se petrecea frecvent cu persoanele cărora nu le mai păsa prea mult dacă trăiesc sau dacă mor. Doctoriţei nu-i mai păsa de vreo patruzeci de ani, când un tânăr pierise în tragicul accident al unui speeder de teren. Imperiul intervenise şi-i oferise, dacă nu chiar un motiv pentru a mai trăi, măcar ceva util de făcut în locul morţii.

— Nu-i executa pe cei şase soldaţi, miji ea ochii. Mă refer la cei şase din plutonul închisorii.

— O cerere surprinzătoare ca recompensă, reflectă Grammel. Nu, continuă el încruntat văzându-i expresia de pe chip, nu-i cazul! Nu accept asta, nici din partea ta. Trebuie să te refuz.

Trecu o palmă peste sutura întunecată, care cobora din partea superioară a ţestei sale parţial rase, pe lângă urechea reconstruită şi dispărea ca struna unei undiţe în maxilarul inferior. În lungul liniei respective fusese implantată o suspensie organică, ce menţinea maxilarul pe poziţie şi-i permitea să funcţioneze normal, până la fixarea corespunzătoare a feţei. După încheierea procesului de vindecare, sutura avea să fie absorbită în corp.

— Sunt incompetenţi, sfârşi el.

— Ghinionişti, replică ferm doctoriţa.

Era probabil singura persoană de pe Mimban care îndrăznea să-l contrazică pe căpitanul-şef. De obicei, medicii îşi pot permite să fie independenţi. Indivizii care ar fi fost tentaţi să-i înfrunte nu ştiau niciodată când puteau avea nevoie de serviciile lor. Pentru Grammel, o mică disensiune nu constituia o asigurare împotriva unei

mişcări greşite a sudoriţei de oase.

Întorcându-i spatele, se examină în oglindă.

— Şase imbecili! Le-au permis prizonierilor să evadeze.

Ca de obicei, doctoriţa nu avea habar care erau gândurile lui Grammel. Era perfect posibil să-şi admire cicatricea paralelă cu sutura ei. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi fost îngroziţi de ea, însă simţul estetic al căpitanului-şef diferea de cel al majorităţii oamenilor.

— Doi yuzzemi, îi reaminti femeia, ajutaţi de oameni constituie o combinaţie cu care nu-i uşor să lupţi. Mai ales, dacă a implicat ajutor din exterior.

Grammel se răsuci spre ea.

— Asta-i ceea ce m-a pus pe gânduri. Trebuie să fi beneficiat de ajutor. Evadarea a fost prea clară, prea precisă, pentru altă posibilitate. Mai ales pentru doi străini… Tot nu mi-ai oferit însă un motiv legitim pentru anularea execuţiei a şase paznici.

— Doi dintre ei sunt permanent mutilaţi, iar ceilalţi sunt răniţi în moduri ce depăşesc capacitatea mea de a-i vindeca. Resursele voastre aici sunt departe de a fi nelimitate, căpitane-şef. Dacă intenţionezi să cercetezi regiunea din jurul oraşelor, vei avea nevoie de toţi soldaţii capabili să meargă. În plus, clemenţa îi determină pe oameni să muncească mai mult decât frica.

— Eşti o romantică, replică Grammel, totuşi ai făcut o evaluare corectă a resurselor mele.

Se întoarse pentru a părăsi camera.

— Atunci, vei contramanda ordinele de execuţie? strigă ea după bărbat.

— N-am de ales… Nu te poţi pune cu cifrele.

Uşa se închise silenţios în urma sa.

Doctoriţa reveni mulţumită spre sanctuarul alb. Sarcina ei era de a salva vieţi. Ori de câte ori o putea face într-o situaţie în care era implicat Grammel, simţea cu adevărat un sentiment de împlinire.

*

Zilele trecură – patru, apoi cinci, şase…

În dimineaţa celei de a şaptea zile, Luke se strecură pe scaunul de lângă Hala. Bătrâna insista să-şi urmeze schimbul la pilotare şi nici Luke, nici Leia n-o puteau convinge să renunţe.

— Ai spus şapte zile, vorbi în cele din urmă tânărul.

— Între şapte şi zece, preciză ea amabil continuând să urmărească atent terenul din faţă.

Se lupta să lase impresia că vârsta îi şlefuise, nu îi slăbise, capacitatea de a vedea prin ceaţă. Arbori gigantici, cu ramuri ce se curbau în jos, ajungeau aproape până la ei. Hala slaloma cu atenţie în jurul tulpinilor groase.

Leia stătea pe unul dintre scaunele capitonate, antiacvatice din spate, mestecând o bucată dreptunghiulară de fruct pe care o găsise într-un compartiment cu alimente. Fructul lucea în lumina slabă a zilei. Fusese tratat cu un conservant care-i conferea o suprafaţă glazurată cu aspect de miere.

— Eşti sigură că mergem în direcţia corectă?

— Ah, în privinţa asta, n-am cum să greşesc, fetiţo! Cât despre distanţă însă… Verzuii au obiceiul de a-ţi spune ceea ce vrei s-auzi. Poate că cel care mi-a povestit totul s-a gândit că dacă-mi va spune că templul Pomojema se află la o lună de mers, nu doar la o săptămână, nu-i voi mai da doza de metanol.

— Poate că, sugeră prinţesa, ţi-a spus şi că există un templu, fiindcă a raţionat în acelaşi mod. Poate că, de fapt, nu există niciun templu.

— Avem fragmentul de cristal ca dovadă, sublinie Luke. Mai exact, l-am avut.

Părea deprimat.

— Haide, băiete, îl linişti Hala. După cum aţi spus chiar voi, nu puteaţi face nimic în privinţa asta.

— Eşti sigur asupra proprietăţilor cristalului, Luke? întrebă Leia nesigură.

— Nu m-aş fi putut înşela, încuviinţă încetişor tânărul. Ceea ce am simţit atunci când l-am atins... Am mai perceput aşa ceva numai în prezenţa lui Obi-Wan Kenobi. Privi în gol, dincolo de vegetaţia udă: Este straniu – ca nişte talazuri ce ţi se sparg în minte şi reverberează prin tot corpul.

— Perfect, atunci cristalul reprezintă principala prioritate. Prinţesa se întoarse către bătrână: Dar după aceea, va trebui să părăsim planeta. Hala, dacă ne ajuţi, Alianţa îţi va oferi orice doreşti.

— Cum să nu, mă bazez pe asta! O să mă străduiesc din răsputeri pentru voi doi. Auzi un bip dinspre R2-D2 şi adăugă: Scuze, pentru voi patru. Nu vreau însă nicio legătură cu Rebeliunea. Nu sunt o criminală scoasă în afara legii.

— Nici noi nu suntem criminali! exclamă Leia scandalizată. Suntem revoluţionari şi reformatori.

— Atunci, criminali politici, replică Hala.

— Imperiul este condus de criminali.

Bătrâna rânjii spre Leia, cu chipul ofilit de ani.

— Nu sunt o filosoafă, fetiţo, şi am pierdut orice complex de martiră pe care l-aş fi putut avea acum patruzeci de ani.

— Haide, terminaţi, interveni Luke nemulţumit.

— Tu crezi că ea are dreptate? întrebă încetişor prinţesa.

— Leia, eu...

— Ia zi, băiete, îl privi Hala.

Luke fu salvat de necesitatea unui răspuns, deoarece un zguduit brusc îi azvârli pe toţi spre stânga şeniletei. Hala reacţionă rapid, trecând toate cele şase roţi în marşarier. Aplecându-se în lateral, Luke simţi un fior neplăcut, văzând că roata din faţă se cufunda în ceva care avea consistenţa unei budinci apoase.

Şenileta fusese însă bine proiectată. Acţionarea pe

fiecare roată şi motorul puternic îi trase afară din mlaştină. Hala se aplecă un minut peste volan, apoi studie solul din faţă. Un teren mai alburiu se întindea între petice de mocirlă perfidă. Accelerând brusc, şenileta trecu pe sol mai ferm.

— Pe Mimban, trebuie să fii cu ochii-n patru în fiecare secundă, declară bătrâna. Este o planetă nebună, unde chiar pământul este duşmanul cel mai nesigur.

Parcă răspunzându-i, solul se cutremură sub ei. Luke se încruntă şi privi peste marginea vehiculului.

— Cât de stabilă este regiunea aceasta? se interesă prinţesa neliniştită.

— Mai întâi vrei să fiu filosof, acum seismolog, o repezi Hala. Stabilă? Ştii la fel de multe ca mine, copilo. Vulcani nu există pe-aici, dar...

Încremeni, de abia păstrându-şi reflexele pentru a frâna.

— Ştiam eu că termenul cuvenit nu era cutremur de pământ, declară Luke.

Poteca fermă şi sinuoasă pe care merseseră se ridicase brusc în faţa lor, se întorsese spre ei şi acum îi privea întrebător.

— Forţa să ne apere! ţipă Hala şi în aceeaşi clipă răsuci şenileta pe roata centrală globală şi se năpusti pe drumul pe care veniseră.

Solul continua să se întoarcă şi să-i urmărească.

Crem-alburiu, cu dungi brune, colosul nu avea ceva care să semene cu ochi obişnuiţi, ci capătul bont care se curba spre ei prezenta o mulţime de pete negre, mate, dispuse aleatoriu, ce semănau cu ochii unui păianjen.

O fisură neregulată sub petele negre era singura caracteristică recognoscibilă. Se deschise acum, dezvăluind dinţi negri ca noaptea, dispuşi în cercuri concentrice care acopereau un gâtlej interminabil.

Ambii yuzzemi chiţăiau nebuneşte şi trăgeau în monstru, dar atât imprecis, cât şi fără efect. Carabinele lăsau dungi negre şi subţiri pe carnea cu aspect anemic,

însă nu pătrundeau îndeajuns de profund ca să determine leziuni reale. Luke scoase pistolul şi trase, la fel ca prinţesa. Rafalele lor deviară inofensive de pe plăcile solzoase ce acopereau spatele, abdomenul şi flancurile creaturii. C-3PO şi R2-D2 se agăţaseră cu disperare de laturile vehiculului.

— Wandrelă! urlă Hala. Este o wandrelă! Suntem pierduţi.

Capul cel mare şi bont continua să şerpuiască greoi spre ei.

De acum, intraseră pe sol ferm şi nu se mai aflau pe spinarea monstrului, totuşi şenileta fusese construită pentru stabilitate şi rezistenţă, nu pentru viteză.

Ramuri şi arbori întregi trosneau, în timp ce capul iscoditor se răsucea în urmărirea lor, urmat de trenul alb şi uriaş al corpului gargantuesc al wandrelei. Zgomote năclăite de sucţiune răsunau de sub solzii gigantici, pe măsură ce creatura gonea după ei. Se deplasa lent, dar la fiecare unduire acoperea mai mulţi metri şi în plus se mişca perfect rectiliniu, pe când şenileta trebuia să ocolească arbori şi ochiuri de mlaştină fără fund. Se apropiase atât de mult, încât Luke şi ceilalţi se strânseră disperaţi în partea din faţă a vehiculului.

— Ţintiţi în ochi! strigă tânărul.

Toţi îi urmară sfatul şi de data aceasta loviturile părură mai eficiente. Câteva salve nimeriră două pete negre, arzându-le. Un muget surd se ridică din măruntaiele creaturii, ca un suspin prelungit de sonoritatea unui tunet. Era pe de o parte confuzie, pe de o parte durere abia conştientizată.

De acum devenise limpede că sistemul nervos al wandrelei era fie prea primitiv pentru a fi instantaneu neutralizat de energia armelor, fie prea egal distribuit în masa ei şi astfel lipsit de un centru vital.

Un segment de zece metri al capătului ei anterior se înălţă, apoi căzu în ralanti aidoma unui gigantic arbore alb. Hala încercă să se ferească şi şenileta lovi o

buturugă groasă şi putredă. Prima roată trecu peste aceasta cu o zdruncinătură, trimiţându-i pe podeaua cabinei şeniletei, dar nu şi a doua. Rămaseră suspendaţi, cu ciotul putred fixat între prima şi a doua osie, când trunchiul desprins dintr-un coşmar se prăbuşi spre ei.

Deschizându-se larg, gura neagră apucă şi strânse puternic partea din spate a şeniletei. Presiunea maxilarelor era devastator de fermă pentru o creatură cu aspect de cauciuc. Nimănui nu trebui să i se spună să părăsească vehiculul, ci acţiunea aceea fu înţeleasă instantaneu.

Kee sări cel din urmă, aşteptând o ultimă ocazie pentru o salvă în gâtlejul parţial deschis. În clipa când se azvârli din vehicul, acesta se înălţă în văzduh şi yuzzemul scăpă doar graţie braţelor sale extrem de lungi.

Porniră după aceea în goană spre un loc în care să se ascundă, dar nu se zărea nimic de felul acela. Nu existau munţi pe care să urce, nici grote în versanţii lor, şi în plus trebuiau să fie precauţi, altfel solul aparent solid avea să-i înghită cu aceeaşi uşurinţă ca şi viermele care-i urmărea.

Scrâşnete puternice se auziră din urma lor. Privind peste umăr în timp ce alergau, Luke văzu wandrela mestecând şeniletа ca şi cum ar fi fost un fruct cules dintr-un copac. Analogia nu-i scăpă defel. Dacă vreunul dintre ei ar fi încercat să se caţere într-un arbore pentru a scăpa, i-ar fi aşteptat aceeaşi soartă ca şi pe nenorocoasa şeniletă.

Singura şansă era de a găsi orice ascunzătoare şi de a se piti de ochii monstrului ameninţător, sperând că simţul olfactiv al acestuia nu era pe potriva dimensiunilor sale.

Poate că aparţinea chiar unei specii pentru care dispariţia din vedere a prăzii echivala cu ştergerea ei din minte. Poate că dacă nu-i mai putea vedea, monstruozitatea tâmpă ar fi interpretat aceasta drept

inexistenţa lor.

— Pe aici! decise brusc Luke, cotind spre stânga.

Leia îl urmă. Aflată mai în faţă, între cei doi yuzzemi, Hala nu-l auzi. Ea şi cei doi extratereştri continuară să fugă în aceeaşi direcţie.

Trecură câteva minute până ce, obosită, bătrâna încetini şi se gândi să privească îndărăt. Când o făcu, zări doar fosforescenţa viermelui alb lunecând prin ceţuri mult în urma lor.

Se opri şi-i strigă pe yuzzemi.

— S-a dus în altă direcţie!

Gâfâind ca o locomotivă, Hin încuviinţă din cap. Cei trei scrutară pâclele dimprejur.

— Luke, băiete, strigă bătrâna, poţi ieşi acum! Ne-a abandonat. Nu-i răspunseră decât sunete neclare din ceaţă şi foşnete de sub tufişuri. Haide, Luke, urmă ea, simţind o uşoară nervozitate, nu-mi plac glumele de felul ăsta.

Încercând s-o ajute, Kee emise un răget tunător. Hala fu nevoită să sară, pentru a-i lipi palma peste gură, apoi puse cealaltă palmă peste propria ei gură şi clătină din cap, indicând spre wandrela care dispărea printre arbori nu foarte departe. Kee aprobă a înţelegere şi-şi strigă din nou, mai încet, tovarăşi. R2-D2 fluiera plângăreţ.

— Luke, făcu din nou Hala, neliniştită.

Laolaltă, cei trei începură să caute prin vegetaţia înconjurătoare. După câteva minute în care cercetarea lor nu se soldă cu niciun rezultat, bătrâna îi chemă pe yuzzemi şi privi în direcţia din care veniseră.

— Nu cred că i-a prins... cel puţin, nu deocamdată. Erau chiar în urma noastră.

Se întoarseră şi porniră să refacă traseul parcurs, cu speranţa că, cumva, Luke şi Leia reuşiseră să păcălească monstrul.

— Poate că se ascund sub un copac, propuse C-3PO plin de speranţă.

Niciuna dintre presupuneri nu se dovedi corectă. Tânărul şi prinţesa nu fuseseră înghiţiţi, dar nici nu scăpaseră de urmăritorul gigantic. Când abandonaseră şenileta, wandrela le privise impasibilă plecarea, dar după ce vehiculul distrus se dovedise necomestibil, leviatanul pornise după prada mai mică şi, sperase, mai gustoasă.

În mod misterios însă, prada aceea se înjumătăţise. Conform logicii primitive a wandrelei, cea mai apropiată era şi mai bună. Ignorându-i pe Hala şi pe yuzzemi, cotise pentru a-i urmări pe Luke şi Leia.

— E tot după noi, gâfâi din greu Luke.

O formă rotundă şi masivă cu marginile presărate de puncte se legăna după ei prin smârcuri şi lăstăriş. Fata se împiedică de o rădăcină noduroasă şi Luke se strădui s-o ridice.

— Nu... nu ştiu cât... o să mai pot... rezista, Luke!

— Nici eu, mărturisi el epuizat, privind cu disperare după un loc, orice, în care s-ar fi putut ascunde.

— Dacă ne-am sui într-un copac?

— M-am gândit deja la asta, îi spuse şi porniră din nou să alerge. Ne-ar putea culege din cel mai înalt arbore de-aici, sau l-ar putea doborî, pur şi simplu.

— Se apropie, exclamă prinţesa, care privise îndărăt.

Glasul îi tremura. Tânărul miji ochii şi distinse ceva asemănător unui perete de stânci scunde.

— Acolo, o îndemnă el.

Se împleticiră spre ceea ce se dovedi a fi nu o formaţiune naturală, ci o structură artificială. Fiecare piatră avea formă hexagonală şi era prinsă de vecinele ei, fără mortar sau liant vizibil. Deasupra zidului circular se afla un trepied straniu de lemn şi liane împletite, vopsit multicolor.

— Pare un fel de bazin ceremonial, decise Leia în timp ce parcurgeau, epuizaţi, ultimii metri într-acolo. Poate că se depozitează apa pentru anotimpurile

secetoase...

Privi în urmă. Oroarea albă şi nemiloasă continua implacabil spre ei.

Luke fu gata să treacă piciorul peste zid, dar în aceeaşi clipă văzu ce se găsea dincolo de el şi se trase înapoi îngrozit. Peretele de piatră înconjura un puţ cu diametrul de nouă-zece metri. Deşi lumina soarelui era departe de a fi strălucitoare, fiind filtrată prin ceaţă şi ploaie, era suficientă ca să indice o adâncime înfricoşătoare a gropii din faţă.

Prinţesa privi şi ea, şi icni.

— Nu putem sării...

Tânărul porni însă în fugă în jurul puţului, strigând-o:

— Aici, Leia!

Prinţesa îl urmă şi-l ajunse.

— Luke, nu putem rămâne...

El clătină din cap şi indică ceva din interiorul structurii. Aplecându-se spre interior, fata zări motivul aţâţării sale.

Se aflau într-un loc unde zidul era întrerupt. O poartă acoperită de mâzgălituri non-umane indescifrabile completa secţiunea respectivă. De piloni scunzi de piatră erau prinse două liane ce coborau în bezna adâncului, împletindu-se şi alcătuind o scară spirală stranie.

— Nu ştiu... începu ea.

Tânărul se întinse pe sol, prinse o liană şi o smuci cu toată puterea, fără s-o poată smulge. Îndărătul lor, wandrela se apropiase la cincisprezece metri şi deschisese botul plin de dinţi din interiorul căruia se ridică un vaier ce îngheţa sângele în vine.

— N-avem de ales, decise Luke.

— Acolo – jos? Prinţesa clătină din cap. Nu putem! Nu ştim ce...

— Prefer să mor într-un puţ întunecat, zise Luke şi o privi apăsat, decât să fiu dejunul unui monstru.

Porni să coboare scara de liane.

— Haide, o îndemnă el. Ne va ţine pe amândoi!

Îşi continuă coborârea.

O ultimă privire spre botul tremurător ce se apropia o determină pe fată să-şi treacă picioarele peste marginea puţului şi să pornească în adânc. Interiorul nu era chiar complet întunecat, totuşi atât ea, cât şi Luke trebuiau să pipăie în căutarea fiecărei trepte. O dată, tânărul se mişcă prea repede şi fu cât pe aici să se prăbuşească. Cu piciorul drept, bâjbâi după următoarea treaptă.

Nu mai exista altă treaptă. Ajunsese la capătul scării.

— Stai aşa! strigă încetişor spre Leia.

Ecoul slab reverberat de pereţi conferea vocii o calitate sepulcrală. De abia putea distinge deasupra sa chipul înspăimântat al prinţesei, care aplecase capul pentru a-l privi.

— Ce-i… ce s-a întâmplat?

— Sfârşitul drumului!

Sub tălpi zărea doar o beznă fără sfârşit, de parcă n-ar fi coborât deloc. Pe măsură ce ochii i se adaptară la lumină, i se păru că vede ceva cu două trepte mai sus şi spre dreapta.

Suind, atinse tălpile lui Leia. După ce o linişti, se întinse şi puse piciorul în lateral. Proeminenţa pe care o zărise era lată de numai un metru, însă altă liană solidă fusese ancorată de zidul de deasupra, paralel cu marginea pragului şi cam la înălţimea taliei. Cu grijă, se prinse de ea.

— Este o terasă, Leia, explică şi întinse braţul celălalt spre fată.

Ea i se alătură, apucă liana cu ambele mâini şi examină stânca de sub picioare.

— A fost tăiată în peretele puţului. Mă întreb cine a făcut-o şi în ce scop.

— Şi eu sunt curios, recunoscu Luke. Păcat că Hala nu-i aici. Pun prinsoare că ea ne-ar fi putut spune.

Un hârşâit sonor reverberă de deasupra lor,

întrerupându-le conversaţia. Lipindu-se cât mai mult de perete, amândoi mijiră ochii în sus. Zgomotul nu se mai repetă.

Luke simţi căldura trupului de lângă el şi coborî privirea, în lumina slabă ce venea de sus, prinţesa arăta mai frumoasă ca oricând.

— Leia, începu tânărul, eu...

Alt hârşâit, mai puternic şi ameninţător. Câteva pietre şi bucăţi de zid căzură, trecând pe lângă ei. Cei doi încercară să se facă una cu roca dură, să se contopească cu umezeala ce picura de peste tot.

Un zgomot se auzi hăt de dedesubt. Fusese una dintre pietrele desprinse care se lovise, în sfârşit, de ceva. Luke nu era convins că fusese fundul puţului.

Ţinându-şi răsuflarea, rămaseră nemişcaţi, strângându-se în braţe, cu ochii aţintiţi spre cercul de lumină ceţoasă de deasupra. Cu o încetineală infinită, ceva începu să se desluşească. La început păru un nor întunecat, ocultând soarele. Sunete slabe răzbiră din gâtlejul prinţesei. Luke era complet paralizat.

Capul viermelui gigantic acoperea gura puţului. Se legăna aidoma unui pendul orizontal, deplasându-se dintr-o parte în cealaltă, iscodind cu simţurile sale necunoscute.

Privind în jur disperat, Luke zări un intrând în peretele puţului, tocmai în capătul îndepărtat al pragului.

— Vino după mine, îi şopti lui Leia şi când aceasta nu se clinti, o prinse de o mână şi o trase puternic.

Ea îl urmă, fără să-şi dezlipească ochii de la monstruozitatea de sus.

Intrândul se dovedi suficient de larg pentru a încăpea amândoi. Era şi destul de înalt, astfel că Luke nu trebui să se gârbovească prea mult. Uşuraţi că ieşiseră de pe pragul îngust, amândoi priviră după aceea în sus.

Poate că creatura de deasupra le detectase relaxarea. Oricum, ceva o atrase, deoarece ţeasta imensă îşi încetă brusc mişcarea pendulară şi se răsuci în

jos, spre ei.

— Ne vede! icni Leia strângându-l atât de tare pe Luke de braţ, încât tânărul se crispă. Ne vede!

— Poate... sau poate că se uită pur şi simplu în puţ, răspunse el mai degrabă cu speranţă decât cu convingere.

Curbându-şi întregul corp şi determinând o avalanşă de pietre şi grohotiş, capul se lăsă leneş spre ei. Botul uriaş era deschis, încadrând o beznă mai profundă decât cea a puţului însuşi.

— Coboară! şuieră fata. Coboară după noi, Luke!

— Nu poate. Nu poate s-ajungă la noi, insistă Luke căutându-şi pistolul.

Nu-l găsi nicăieri; probabil că-l pierduse în fuga de la şeniletă. Cuprinse în palmă mânerul sabiei Jedi.

Se auzi un vaier masiv. Bucăţi mari de stâncă dislocată căzură pe lângă ei, lovindu-se de pereţi şi sfărmându-se, pentru a ricoşa tot mai jos.

— Cât de lungă este? întrebă Luke, indicând creatura vermiculară.

— Nu ştiu, n-am apucat s-o văd bine. Părea nesfârşită, răspunse prinţesa.

Wandrela se afla la mai puţin de doisprezece metri deasupra lor şi continua să coboare. De acum nu mai încăpea nicio îndoială că-i zărise.

— Se poate prinde de perete? Este umed şi foarte alunecos...

— Nu ştiu, mormăi tânărul.

Pumnul i se încleştă convulsiv pe mânerul sabiei.

Brusc, creatura păru că se năpusteşte către ei. Fata ţipă şi strigătul ei reverberă nebuneşte în jurul pereţilor, iar Luke smulse sabia de la centură şi o activă. În spaţiul limitat şi întunecat al puţului, lumina albastră şi clară reprezenta o scânteie de alinare.

Cu toate acestea, wandrela nu se repezise la ei. Supraîntinsă chiar şi pentru lungimea ei incredibilă, cădea în hău. Trecu ca un bolid pe lângă tineri, o

cascadă alburie aparent interminabilă de piele vag strălucitoare. Aplecându-se să privească după ea, o văzură reducându-se la dimensiunile unui punct, un punctuleţ de lumină, până ce, în cele din urmă, pieri în adâncurile abisale. Ecourile ricoşărilor din pereţi le parveniră tot mai slabe, amintiri muribunde ale unei morţi colosale.

Tremurând, Luke dezactivă sabia şi o prinse la centură.

În acelaşi timp, prinţesa îşi dădu seama cât de strâns se prinsese de el. Apropierea lor îi determină un val de sentimente confuze. Ar fi fost firesc să se desprindă, să se îndepărteze, măcar puţin. Firesc, totuşi nici pe departe satisfăcător. Era complet epuizată, iar confortul pe care-l simţea din rezemarea de Luke merita orice sentiment de indecenţă.

Rămaseră aşa un timp în afara timpului. Luke trecu un braţ în jurul ei şi Leia nu se împotrivi. Nici nu privi doritor spre el, totuşi pentru tânăr asta era îndeajuns, cel puţin deocamdată. Se simţea fericit.

Parcă peste o eternitate, un glas plângăreţ coborî spre ei, atât de slab, încât Luke crezu că fusese o simplă iluzie.

— Luke, băiete… eşti acolo jos?

Schimbară priviri între ei. Luke se aplecă nesigur în afara intrândului micuţ în care se refugiaseră şi se uită în sus. De la mare înălţime, patru chipuri priveau în adânc. Două erau îmblănite, iar unul se distingea auriu şi metalic.

— Hala?

Îi răspunseră ciripeli surescitate – fără îndoială, Hin. Când ţipetele isterice amuţiră în cele din urmă, Hala îl strigă din nou.

— A păţit ceva vreunul dintre voi, stăpâne Luke? Strigă C-3PO.

— Nu, răspunse tânărul. Wandrela ne-a urmărit.

— Crezusem că m-aţi urmat tot timpul, se auzi

răspunsul lui Hala. Mă bucur că mai sunteţi în viaţă.

— Şi noi ne bucurăm, replică Leia care îşi recăpăta rapid obişnuita siguranţă de sine. Suim imediat.

Ieşi din intrând.

— Ba n-o s-o facem, o opri sumbru Luke punând o mână pe braţul ei. Priveşte!

Ochii ei urmară direcţia degetului. Pe unde se prăbuşise wandrela, pereţii puţului erau scrijeliţi şi curăţaţi parcă de o gigantică hârtie abrazivă. Scara spiralată de liane pe care coborâseră dispăruse complet. Acelaşi lucru se întâmplase cu jumătate din terasă.

— Nu mai avem cum sui, strigă el spre cei care-i aşteptau nerăbdători la suprafaţă. Scara de liane pe care am venit a fost ruptă. Puteţi face alta?

Tăcere. Pentru câteva clipe, feţele dispărură din vedere. Luke constată că absenţa lor îl neliniştea, dar în cele din urmă reapărură.

— N-am încredere în lianele de pe-aici, îi anunţă Hala. Scara voastră trebuie să fi fost făcută din altele, aduse de la depărtare. Poate însă exista şi altă cale de ieşire.

— Altă cale? făcu Luke privind pereţii aproape perfect netezi. Ce tot spui?

— Unde stăteaţi, când a căzut viermele pe lângă voi?

— În peretele ăsta există un intrând micuţ, la capătul unei terase înguste.

— Şi o terasă, repetă ea mulţumită. Cât de mare e intrândul?

— Cât să încăpem amândoi.

— Mă gândisem eu. Vă aflaţi într-un puţ de cowai, băiete.

— Ce anume? strigă prinţesa, încruntându-se.

— Cowai, copilo, repetă bătrâna. V-am spus că pe Mimban au coexistat şi mai coexistă tot felul de rase. Cowaii sunt înrudiţi cu verzuii din oraşe, dar nu sunt câtuşi de puţin servili. Trăiesc în subteran, de aceea

nimeni nu ştie foarte multe despre ei. Utilizează totuşi vechile fântâni threlane pentru acces ocazional la suprafaţă, pe lângă dolinele naturale şi alte deschideri în sol.

— Mai întâi, puţuri cowai, acum fântâni threlane... mormăi Luke studiind hăul de dedesubt. Ce sunt fântânile threlane?

— Fântâni săpate de threlani, replică Hala sec. Aşa le zice lumea. Nimeni nu ştie pentru ce au fost utilizate de fapt, tot aşa cum nimeni nu ştie prea multe despre threlani. Poate că ei au construit şi multe dintre temple. Oricum, au dispărut de mult timp. Dacă examinezi fundul intrândului vostru, probabil că vei constata că se deschide într-un coridor.

— Dacă-i aşa, o să-l găsim.

— Cowaii nu-ncearcă să-şi ascundă ieşirile la suprafaţă, urmă Hala. Dacă puteţi găsi calea, ne întâlnim la ieşire. Sunt sigură că voi putea găsi cea mai apropiată ieşire cowai.

— Nu sună rău, încuviinţă Luke plin de speranţe, cu o singură excepţie. Cum ne descurcăm cu lumina? Am o lanternă de avarie la centură şi aş putea folosi sabia, totuşi nu vreau să consum încărcăturile.

— Găsiţi coridorul, îi sfătui Hala, şi, dacă este un pasaj cowai, o să aveţi destulă lumină. Crede-mă pe cuvânt, băiete.

— O să-ncercăm, aprobă Luke. Atunci ne-ntâlnim sus. Se întoarse, şovăi, apoi se aplecă în exterior şi strigă: Hala!

Chipul micuţ reapăru peste marginea puţului.

— Ce-i, băiete?

— Ce facem, dacă ne întâlnim cu un cowai?

— Nu sunt foarte numeroşi şi se deplasează mult, spuse bătrâna. E greu de crezut că veţi da peste vreunul, iar în cazul respectiv mai mult ca sigur că va fi atât de surprins, încât va fugi de voi. Nu uita – nu sunt domesticiţi ca verzuii. Ştiu despre noi la fel de puţine pe

cât ştim noi despre ei... cred. S-au raportat destule apariţii ale lor în preajma oraşelor, dar dispar dacă sunt urmăriţi. Probabil că sunt sfioşi şi paşnici.

— Sunt două semne de întrebare foarte importante, strigă Luke nesigur.

— Ai totuşi sabia.

Mâna tânărului coborî spre mânerul liniştitor al armei.

— Bine. Stai o clipă. Se întoarse spre Leia, dar aceasta dispăruse. Leia? rosti el cu glas tare.

Teama care-l încercase pieri, când prinţesa apăru după numai câteva clipe.

— Este într-adevăr un tunel acolo, aşa cum a spus bătrâna, vorbi ea voios. Mi-am utilizat lanterna. Flutură tubul micuţ, cu sursă incorporată. Se lăţeşte aproape imediat.

— În ce direcţie?

— Treizeci şi unu de grade est, îşi consultă Leia busola costumului.

— Treizeci şi unu de grade spre est, Hala! strigă Luke în sus.

— E-n regulă, băiete. Pornim în direcţia respectivă. Voi doi ce mai aveţi ca raţii?

Amândoi se grăbiră să verifice conţinutul centurilor. Rezultatul fu mai încurajator decât speraseră.

— Avem concentrate să ne ajungă o săptămână, cât despre apă cred c-o să găsim destulă.

Chicotul lui Hala reverberă din pereţii fântânii threlane.

— Mă aştept să aveţi probleme s-o evitaţi, băiete. Dacă-i adevărat ce am aflat despre tunelurile cowai, ar trebui să ne întâlnim peste cel mult două-trei zile. Lumină, hrană, apă... ţineţi-vă bine, copii, aţi înţeles? Vă găsim noi!

Mai multe chiţăituri dinspre Hin şi Kee, apoi cele trei feţe se retraseră.

— Te rog să fii precaut, stăpâne Luke, adăugă C-3PO

după care dispăru şi el.

Luke mai rămase o clipă, privind cercul de lumină solară şi ceaţă de deasupra. Ridică braţul. În ciuda aparentei apropieri, nu fu surprins să descopere că nu putea atinge cercul cu vârful degetului.

— Au pornit, o anunţă pe Leia, revenind spre ea şi aprinzându-şi lanterna. Să-i dăm drumul şi noi.

IX

Mergeau de vreo zece minute, când Luke vorbi gânditor:

— Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să aşteptăm în intrând, până ce Hala şi yuzzemii s-ar fi întors într-un oraş, de unde să fure nişte cabluri. Cu braţele lui, Hin ne-ar fi putut trage afară.

Leia păşi peste o grămăjoară de pietriş.

— Crezi că ar vrea să se întoarcă în oraş şi să dea ochii cu Grammel, fără cristal?

— La ce ar ajuta-o cristalul?

Fata îl privi cu afecţiune.

— Tu chiar nu o înţelegi, Luke? Este clar că ea crede că, folosind cristalul, îl poate preschimba pe Grammel într-o broască.

— Leia, pufni el dispreţuitor, în privinţa cristalului nu-i chiar atât de lipsită de raţiune!

— Nu crezi? Prinţesa îşi drese glasul, apoi îşi alese cu atenţie cuvintele: Ia gândeşte-te puţin… Hala este o bătrână foarte convingătoare şi atotcunoscătoare, dar locuieşte de cam mult timp pe planeta asta. A petrecut ani de zile urmărind o legendă. Mie mi se pare clar – ea crede că cristalul Kaiburr deţine puteri supranaturale. Pe de altă parte, tu însuţi eşti de acord că nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Ştiu. De acord, poate că manifestă un oarecare fanatism vizavi de subiect, dar…

— Fanatism? suspină Leia. Luke, biata femeie este bolnavă de autoamăgire, nu-ţi dai seama? Visele i-au copleşit simţul realităţii. Aşa bolnavă cum este, avem totuşi nevoie de ea pentru a evada de pe planetă.

— Cristalul nu-i o amăgire, protestă încetişor tânărul. Este real. Dacă acest guvernator Essada şi

oamenii lui îl găsesc înaintea noastră...

Ea se înfiora vizibil.

— Essada... Aproape că uitasem de el.

— De ce te temi atât de mult de un guvernator imperial? întrebă el cu blândeţe. Ce ţi-a putut face Moff Tarkin acolo, în Steaua Morţii, înainte să te salvăm eu şi Han Solo?

Fata întoarse spre el ochii bântuiţi de amintiri.

— Poate că-ţi voi spune într-o bună zi, Luke. Nu acum. Nu sunt... n-am uitat destule. Dacă ţi-aş spune, s-ar putea să-mi reamintesc prea multe.

— Nu crezi c-aş putea rezista?

— Ah, nu, se grăbi ea să-l corecteze, nu tu, Luke. Mi-e teamă de mine însămi, de reacţiile mele. Ori de câte ori încerc să-mi reamintesc cu exactitate ce anume mi-au făcut atunci, încep să-mi pierd controlul.

Continuară să meargă în tăcere.

— Nu ţi se pare că lumina a crescut? vorbi Leia după un timp, cu o voioşie exagerată.

Luke clipi şi sentimentele care-l sfredeliseră arzător în ultimele minute începură să se topească, gândindu-se la importanţa observaţiei ei.

Da, lumina părea mai puternică. Ba chiar aproape intensă.

— Stinge lanterna, îi spuse şi făcu şi el acelaşi lucru.

Pentru o clipită, se făcu întuneric, apoi ochii li se acomodară şi văzură că era la fel de luminos ca mai devreme. Strălucirea era galben-albăstruie, mai puternică decât cea emisă de sabia de lumină.

Când reveni cu ochii la prinţesă, Luke văzu că aceasta se apropiase de peretele tunelului.

— Aici! strigă ea, arătându-i o bucată de piatră foarte luminoasă.

Tânărul o examină cu atenţie. Se părea că stânca însăşi revărsa lumină.

— Nu, clătină Leia din cap când îi spuse opinia sa, uită-te mai de aproape. Aici!

Zgârie piatra cu unghiile şi lumina i se transferă pe mâini, făcând palmele să-i strălucească. Ardea fără să degajeze căldură, iar după o vreme începu să pălească.

— Este un soi de vegetaţie. Licheni sau muşchi… nu ştiu, nu sunt botanistă. Asta ne-a spus Hala că vom găsi – dacă este un pasaj cowai. Îşi frecă lumina vie de pe palme şi privi în depărtarea coridorului care cobora treptat. Acolo jos este altă lume, dar acum nu mi se mai pare înspăimântătoare.

Continuară în jos şi, treptat, poteca deveni orizontală. Tunelul se lăţi, prefăcându-se într-o adevărată cavernă, începură să apară stalactite multicolore, ale căror impurităţi minerale le transformau în pandantive acoperite de excrescenţe fosforescente. Stalagmite cu vârfuri boante se înălţau spre plafon, însoţite de omniprezenta muzică a picurilor de apă.

Un vuiet slab răsună în faţă şi tinerii încetiniră prudent. Zgomotul se dovedi a fi cauzat de un pârâu subteran care curgea paralel cu poteca, o călăuză şi un tovarăş clipocitor şi mereu voios.

Trecură apoi pe sub o deschidere în plafonul cavernei. Apa curgea prin ea şi dispărea într-un lac fără fund, semănând practic cu o conductă de canalizare clasică a cărei secţiune mediană fusese înlăturată.

Mai departe, întâlniră o pădure miniaturală de helictite, cristale de ghips răsucite şi grotesc contorsionate, care sfidau gravitaţia în proeminenţele lor ce spiralau de pe podea, pereţi şi plafon. Luke avea sentimentul că mergeau printr-un gigantic mănunchi de vată de sticlă. Aici, reflecţiile dinspre vegetaţia strălucitoare atingeau proporţii orbitoare.

Pe lângă licheni, fură surprinşi să vadă tipuri mai mari şi mai avansate de floră generatoare de lumină care creştea pe sol şi pe pereţi. Unele păreau ciuperci în consolă, apoi trecură pe lângă un pâlc înalt de ceva ce semăna cu bambus încastrat în cuarţ.

— Când prinţesa atinse accidental unul, descoperiră

o altă proprietate.

Se auzi un sunet răsunător. Surprinsă. Leia sări într-o parte, apoi lovi uşor şi scurt tulpina cu încheieturile degetelor. Dăngănitul de clopot se repetă.

— Poate că-i gol, sugeră Luke încântat.

— Dar sunt vegetale sau minerale?

— Habar n-am, recunoscu el.

Lovi altă excrescenţă şi fu răsplătit cu un sunet diferit. Îşi zâmbiră unul celuilalt, apoi grota fu umplută cu melodii false, dar vioaie, când clopoţeii naturali cântară sub mâinile lor. Surâdeau ca doi copii neastâmpăraţi.

În cele din urmă se plictisiră de distracţia aceea şi porniră din nou la drum, iar Luke desfăcu din ambalaj două cuburi de concentrate şi întinse unul fetei. Începu să vorbească, în timp ce examina poteca pe care mergeau – era, neîndoios, o potecă.

— Observă că pe aici nu există bolovani mari. Este clar că drumul a fost degajat în vederea utilizării, totuşi nu văd urme de paşi.

— Poate din cauza durităţii solului, propuse Leia. În tot cazul, este un loc deosebit, un adevărat tărâm de basm. Mult mai atrăgător decât suprafaţa. Dacă Mimbanul va fi vreodată colonizat, cred că toţi ar trebui să locuiască în subteran. Făcu o piruetă, evident încântată şi continuă: Aici jos este atât de curat şi liniştit, încât aproape că…

Fraza se încheie printr-un ţipăt surprins şi prinţesa începu să dispară în jos.

Aruncându-se pe burtă, Luke întinse un braţ disperat. Fata îl prinse de deasupra cotului, apoi strânsoarea îi lunecă treptat pe antebraţ, ajungând la încheietura mâinii. Rămase aşa, legănându-se în gol. Luke simţea cum picioarele îi alunecă, în ciuda strădaniilor de a le înfige în solul tare.

— Nu… mai pot… să mă ţin, icni Leia.

— Foloseşte şi celălalt braţ, o sfătui el printre dinţii încleştaţi.

Ea ridică mâna stângă şi-l prinse de antebraţ. Mişcarea îl trase înainte alţi centimetri preţioşi.

Se apropiase mult de o stalagmită uriaşă. Dacă se înşela şi aceasta se formase pe aceeaşi crustă pe care o străpunsese Leia, amândoi aveau să se prăbuşească în hău, la fel ca viermele, încordându-şi toţi muşchii şi toate tendoanele, Luke se trase puţin spre ea. Eliberând priza precară a mâinii stângi pe sol, se prinse fulgerător cu braţul de pilonul de piatră. Lunecarea înainte îi fu astfel oprită, dar acum se găsea în pericol s-o scape pe prinţesă.

Cumva izbuti să se târască îndărăt câţiva milimetri, cu pietrişul scrijelindu-i pieptul şi abdomenul, în vreme ce se folosea de stalagmită ca de o ancoră. Continuând să se deplaseze infim, reuşi să se ridice în capul oaselor şi să-şi proptească piciorul stâng în excrescenţa stâncoasă. Acum putea folosi şi celălalt braţ, pentru a o prinde pe Leia.

Se împinse cu piciorul stâng, simţind cum îi tremură de încordare muşchii coapsei. Prinţesa începuse să iasă din gaură, avansând spre el, dar se auzi un scrâşnet slab şi stalagmita porni să se crape la bază. Mutându-şi piciorul drept înapoia pilonului, alături de cel stâng, Luke se împinse disperat cu ambele tălpi.

Leia fu de-a dreptul propulsată către el. Peste numai o clipă, calcarul tensionat cedă şi forţa împingerii din picioare îl trimise pe Luke lunecând spre deschiderea întunecată. Rostogolindu-se din calea lui, Leia îl prinse cu o mână şi greutatea ei îi opri avansarea. Fu rândul tânărului să se rostogolească într-o parte şi se opri pe piept, gâfâind.

Pentru un moment interminabil, rămaseră aşa, suspendaţi în afara timpului. Apoi ochii li se întâlniră cu o privire care ar fi putut străbate ani-lumină.

Ridicându-se iute, prinţesa începu să-şi scuture costumul care se rupsese când fusese trasă peste marginea neregulată a găurii şi peste grohotişul de pe

potecă. Luke se sculă în capul oaselor şi-şi masă braţul drept, pe care-l simţea amorţit.

— Poate că, vorbi în cele din urmă fata, subteranul n-ar fi totuşi locul cel mai bun pentru colonizarea planetei.

Fără un cuvânt, se ridicară amândoi în picioare. Luke testă terenul din faţă şi ocoliră deschizătura ce se căscase în solul aparent solid. O privire aruncată în jos dezvălui un hău la fel de nesfârşit ca şi fântâna threlană.

Luke ezită, când o secţiune a solului păru să-i cedeze sub talpă. Privi în jur şi indică spre pârâul care-şi continua curgerea vioaie.

— Terenul pare mai solid acolo.

— Părea solid şi acolo unde am călcat, îi reaminti prinţesa.

Luke se uită spre plafon. Deasupra deschizăturii spre adâncuri şi a secţiunii din imediata ei apropiere, se distingea convex, dar deasupra pârâului şi în stânga acestuia, era plin de stalactite.

— Cred că vom fii în siguranţă de cealaltă parte a albiei, decise el.

După ce traversară apa, avansară totuşi precaut, Luke continuând să testeze cu vârful cizmei solul din faţă. Prinţesa îl urma îndeaproape, ţinându-se cu mâna stângă de mâna lui dreaptă. Nu după mult timp, depăşiră convexitatea din plafon şi deschiderea din sol. Stalactitele începură din nou să acopere tavanul, de la un perete la celălalt.

Pentru orice eventualitate, tânărul scoase sabia de la centură. O activă şi înfipse lama în terenul din faţa lui. Se auzi un sfârâit, urmat de un bolborosit, când piatra se topi în jurul razei albăstrui. Luke o trase afară şi o dezactivă. Aplecându-se, aruncă o pietricică în gaura fumegând şi fu mulţumit să o audă lovind aproape imediat fundul.

Merseră mai departe mult mai încrezători, totuşi încântarea lor faţă de frumuseţile lumii subterane se

diminuase considerabil.

— Să sperăm c-o să găsim repede ieşirea aceea, comentă Luke.

Poteca urma însă orizontală, în loc să înceapă să urce spre suprafaţă, ba chiar părea să coboare lin. În faţă, tunelul se lărgea constant. Ocoliră un cot foarte strâns şi ieşiră într-un decor surprinzător.

Un lac subteran vast se întindea cât vedeau cu ochii. Era atât de mare, încât, în ciuda luminii plantelor fosforescente, nu puteau zări malul opus. Apa era la fel de întunecată ca şi mintea împăratului.

Cărarea cotea spre stânga, continua pe marginea lacului şi apoi dispărea în el, la aproximativ un metru de perete.

— Cred că asta explică de ce n-am întâlnit urme de cowai, reflectă Luke. Porţiunea asta de potecă este inundată. Probabil că apa se ridică şi coboară frecvent, în funcţie de. Ploile de la suprafaţă.

Merse pe potecă, intră în lac şi avansă până ce apa îi ajunse la piept, apoi reveni lângă prinţesă.

— Este prea adânc.

— Presupun totuşi că va trebui să-l traversăm, observă Leia deloc încântată de aspectul suprafeţei negre şi sticloase. Nu câştigăm nimic, dacă ne întoarcem. Am păstrat direcţia?

Luke îşi cercetă busola.

— Ne-am abătut puţin spre sud. Probabil că poteca revine pe malul opus. Cel puţin aşa sper… Pe de altă parte, lacul este un semn bun. Poate că dacă aici s-a adunat atâta apă, terenul începe să urce în partea cealaltă. Mă-ntreb cât este de adânc.

— Nu avem cum să aflăm, ridică prinţesa din umeri. Se apropie de apă, se aplecă şi atinse fundul lacului. Pare că ar coborî destul de abrupt.

Luke privea dincolo de ea. Pe celălalt mal al pârâului pe care-l urmaseră creştea un desiş de plante acvatice, aparent stimulate de fluxul constant de substanţe

nutritive proaspete din apa curgătoare. Frunzele gigantice ce pluteau pe suprafaţa întunecată aveau o culoare mată, galben-maronie. Erau ovale, uşor ascuţite la cele două capete unde li se întâlneau muchiile întoarse în sus.

— Doar nu te gândeşti, comentă Leia, să călătorim pe una dintre frunzele alea?

— Eu nu înot, îi răspunse tânărul şi porni spre desiş.

Intră în pârâu şi-l traversă, plescăind. Aplecându-se, observă tulpini rupte, imediat sub suprafaţa apei.

— Se pare că unele frunze au fost deja rupte. Probabil că le folosesc cowaii.

— Sau poate s-au rupt de la sine, în mod natural, comentă în şoaptă prinţesa, ca să nu fie auzită.

Avansă şi se alătură lui Luke. Precaut, tânărul păşi pe o frunză cu diametrul de doi metri şi jumătate. Când îşi lăsă toată greutatea, interiorul gălbui cedă aidoma unui burete, totuşi nu se rupse.

Clătinându-se, Luke se deplasă pe frunză. Genunchii i se afundară în suprafaţa interioară, care îl susţinu. Strângând din dinţi, sări în sus şi se lăsă să cadă cu toată greutatea, izbind cu genunchii. Frunza se afundă, astfel încât şoldurile sale ajunseră la nivelul apei, apoi ricoşă.

Convins că era o ambarcaţiune cu care se putea aventura pe apă, Luke se rostogoli până la marginea ei şi privi în exterior. Lumina era suficientă ca să vadă tulpina groasă cât trunchiul unui om care lega frunza de fundul lacului.

— O tai pe asta, anunţă el.

— Cu ce? îl privi Leia sceptic. Cu sabia? Nu ştiam că operează sub apă.

Tânărul o privi solemn.

— Roagă-te s-o facă.

Lunecă peste margine şi începu să calce apa rece. Activă după aceea sabia şi o afundă sub suprafaţă. Imediat, bulele agitară apa sticloasă, dar lumina albăstruie şi clară continuă să strălucească în beznă şi nu

se văzu niciun semn al vreunui scurtcircuit.

Inspirând adânc, Luke lunecă în beznă.

Din fericire, sabia însăşi oferea suficientă lumină pentru a vedea tulpina. Avu nevoie numai de o secundă sau două ca să reteze miezul dur. Observă cu interes că partea inferioară a frunzei se îngusta, având o formă concavă, nu plată. Cel puţin în felul acesta aveau să beneficieze de iluzia stabilităţii.

Ieşi apoi la suprafaţă, gâfâind după aer şi ştergându-şi apa din ochi, după ce dezactivă sabia. Şi-o fixă din nou la centură, prinse cu o mână frunza eliberată şi o trase spre mal.

Utiliză din nou sabia şi sfredeli un orificiu mic în partea din spate a frunzei prin care trecu o bucată îngustă de coardă, pentru a fixa ambarcaţiunea improvizată de o stalagmită.

— Astea ar fi bune pentru vâslit! îi strigă prinţesa.

Se îndepărtase de mal, suind pe o porţiune de teren mai ridicată. Luke veni după ea.

În locul acela, numeroase cristale transparente de selenit se ridicau din sol până la plafon. Fiecare depăşea înălţimea unui om, dar nu era mai gros de doi centimetri. Excrescenţele fosforescente de pe ele le confereau aspectul unor vitralii de biserică şi mineralele cu muchii ca de cuţit erau scăldate pe alocuri în lumină purpurie.

— Aproape că sunt prea frumoase ca să le rupem, comentă admirativ Luke. Dar ai dreptate... vor fi nişte vâsle excelente.

Utilizând din nou nepreţuita sabie, tăie patru lame de mărimea potrivită şi le modelă mânere tot cu raza albăstruie. După aceea, reveniră pe malul lacului şi le aşezară cu grijă în frunza despre care sperau că-i va purta peste lac.

— Gata de plecare? întrebă tânărul în cele din urmă.

Leia ezită şi-şi privi cronometrul.

— Am mers aproape şaisprezece ore, anunţă ea şi arătă lacul. Dacă o să încercăm să-l traversăm, eu aş

prefera s-o fac după ce voi dormi o noapte pe mal.

— Sau o zi, preciză Luke, reamintindu-i că nu puteau şti dacă la suprafaţă era zi sau noapte.

Găsi pe ţărm o frunză uriaşă pe jumătate putrezită şi o trase mai departe de apă. Avea să fie o saltea acceptabilă.

— Dă-i drumul, îi spuse fetei după ce se întinseră pe materialul moale. Mie încă nu-mi este somn.

Ea încuviinţă şi încercă să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă pe celuloza umedă.

În două minute, amândoi erau cufundaţi în somn…

Luke se trezi brusc şi se sculă imediat în capul oaselor, privind iute în toate direcţiile. I se păruse că aude ceva mişcându-se. Nu era însă nimic, doar susurul constant al pârâului care se vărsa în lac şi clipocitul picăturilor care cădeau de sus.

După ce-şi privi ceasul, o trezi pe prinţesă. Fata se frecă la ochi, alungându-şi somnul, şi întrebă:

— Cât am dormit?

— Aproape douăsprezece ore. Cred că şi eu eram epuizat.

Deschiseră raţii noi de concentrate, şi le mestecară flămânzi, iar Luke aduse apă din pârâu într-un pahar pliant. Mâncară lângă apa curgătoare, privind gândăceii acvatici care înotau de zor înainte şi înapoi.

— Nu crezusem niciodată că nişte concentrate pot avea un gust aşa bun, observă Leia terminându-şi cubul şi sorbind câteva înghiţituri de apă.

— Pofta mea de mâncare se va îmbunătăţi considerabil după ce vom revedea lumina soarelui, comentă Luke şi privi gânditor lacul. Sper că nu-i chiar atât de lat pe cât pare. Nu-mi plac călătoriile pe apă.

— Nu mă surprinde, încuviinţă prinţesa, care ştia că pe planeta deşert Tatooine, unde crescuse tânărul, suprafeţele deschise de apă erau la fel de rare ca şi brazii.

Fără un cuvânt, se îmbarcară pe frunza-plută şi

fiecare luă una dintre padelele lungi de selenit. Luke dezlegă coarda de stalagmită, o încolăci la loc şi o puse la centură, apoi împinse în mal, propulsând ambarcaţiunea. Lunecară lin pe undele lacului.

Tânărul simţi o groază teribilă, când vâsliră peste ceea ce părea un crater abisal. Era perfect posibil ca fundul să se afle, de fapt, la numai un metru dedesubtul lor, dar apa întunecată era realmente imposibil de străpuns cu privirea.

Aidoma gândăceilor acvatici din pârâu, grijile fulgerau permanent prin mintea lui. Dacă lacul se întindea pe sute de kilometri? Dacă avea mai multe ramificaţii? Deoarece continuarea potecii nu era vizibilă, se puteau rătăci cu uşurinţă… pentru totdeauna.

Şansa lor principală era să se menţină în apropierea peretelui din stânga, acolo unde cărarea dispăruse sub apă. Părea greu de crezut că aceasta traversa lacul de-a curmezişul – era mai logic să se menţină în apropierea peretelui, unde apa era, probabil, mai puţin adâncă.

Luke îşi imagina orori necunoscute. Poate că o uriaşă cascadă subterană golea lacul, o cataractă care avea să-i trimită, inexorabil, spre o moarte solitară pe steiuri ce nu văzuseră niciodată lumina zilei. Pe măsură ce-şi urmară călătoria, terorile acelea imaginare îşi pierdură o parte din caracterul direct. Cascada – de exemplu. În acustica excelentă a cavernei, nu se auzea niciun vuiet îndepărtat.

După o oră de vâslit lent şi obositor, Luke descoperi că nu-i mai păsa ce aveau să găsească pe malul opus al lacului, atâta timp cât aveau să găsească pur şi simplu malul opus.

Umerii începuseră să-l doară permanent. Ştia că şi pentru Leia trebuia să fie la fel de dureros, dacă nu chiar mai rău, totuşi ea nu se plânsese niciodată, nu rostise nici măcar un singur cuvânt de protest, în timp ce-şi continuau procesul agonizator de lent al vâslirii. Admirându-i forţa morală, tânărul se întrebă dacă

aventurile prin care trecuseră până atunci pe Mimban avuseseră un efect de maturizare asupra ei. Nu putea fi sigur, însă le era recunoscător.

— De ce nu te odihneşti? o sfătui în cele din urmă. O să vâslesc singur un timp.

— Nu fi ridicol! replică ea, blând totuşi ferm, deşi fără mare entuziasm. Ar fi o prostie să vâsleşti în stânga şi în dreapta peste frunza asta. Eu nu am chiar atâta încredere în flotabilitatea ei. Iar dacă vei vâsli de pe o singură latură, o să ne-nvârtim în cerc. Rămâi pe loc şi economiseşte-ţi forţele.

Luke se înclină înaintea bunului simţ, care poate că nu avea atractivitatea cavalerismului, dar era în mod clar mai practic. La răstimpuri, se odihneau. O jumătate de zi trecu monoton, fără să întrevadă malul opus. Se opriră la un moment dat pe apa neagră şi lipsită de curenţi, şi luară un prânz de cubuleţe colorate.

Sus, mult deasupra capetelor, plafonul cavernei era dominat de mănunchiuri de stalactite uriaşe mai mari decât orice alte formaţiuni pe care le întâlniseră până atunci. Unele dintre ele cântăreau probabil mai multe tone. Existau de asemenea şi altele lungi de zeci de metri, dar nu mai groase decât degetul mare al unui om. Toate erau acoperite de lichenii luminescenţi ce umpleau grota gigantică cu o strălucire galben-albăstruie liniştitoare.

Reamintindu-şi comentariul lui Hala referitor la apă, tânărul zâmbi larg. Bătrâna avusese perfectă dreptate! Simţeai ceva magic când afundai paharul în undele întunecate şi-l priveai umplându-se, deoarece culoarea lacului era atât de pură, bogată şi solidă, încât negrul trebuia să facă parte din apa însăşi.

Apa era mai curată şi mai proaspătă decât oricare alta pe care o băuse Luke vreodată. Pe când mâncau şi beau în tăcere, el se gândi cât de mult îi lipsea pârâiaşul care-i călăuzise până atunci. Clipocitul şi bolborositul său permanent fuseseră realmente liniştitoare. Acum

trebuiau să se mulţumească cu picăturile intermitente şi mult mai puţin vesele ale stalactitelor de deasupra.

După ce mâncară, îşi reluară drumul. Peste câteva ore, Luke puse o mână în semn de avertisment pe umărul prinţesei şi-i făcu semn să se oprească din vâslit.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

Tânărul privea concentrat suprafaţa absolut netedă şi liniştită a lacului.

— Ascultă…

Leia ascultă, privind uşor nervoasă undele în lumina slabă. Se auzi un pleoscăit slab.

— Picături din plafon, murmură ea.

— Nu, insistă Luke. Sunt aleatorii. Picăturile stalactitelor sunt regulate.

Sunetul încetă.

— Nu-l mai aud, strânse Leia din umeri. Trebuie să fi fost picături…

Luke privi neliniştit oglinda neagră pe care pluteau.

— Nici eu nu-l mai aud.

Ridică vâsla de selenit, o afundă în apă şi reîncepu lopătatul. La răstimpuri, se oprea şi privea scurt peste umăr. Deocamdată însă înapoia lor nu se afla nimic, cu excepţia propriilor sale temeri.

Nervozitatea lui se transmisese şi prinţesei, care începuse totuşi să se destindă din nou, când Luke ridică braţul.

— Stop!

Ea scoase vâsla din apă, de data aceasta uşor iritată.

— L-am auzit din nou, anunţă Luke încordat. Tu n-auzi nimic?

Prinţesa nu răspunse.

— Leia?

Întorcându-se, Luke văzu că fata fixa cu privirea lacul. Gura i se deschisese, dar nu putea articula nimic.

Izbuti însă să indice cu braţul. Tânărul îşi căută sabia de lumină instinctiv, chiar înainte de a observa şiragul de

bule de aer ce se ridica rapid spre ei, ameninţătoare şi rău prevestitoare ca nişte proiectile.

Deplasându-se cu grijă spre partea din spate a ambarcaţiunii, Luke îşi căută o poziţie cât mai echilibrată într-un genunchi şi strânse puternic în mâna dreaptă sabia activată.

Bulele se opriră şi alt şirag nu mai apăru.

— Poate... poate c-a plecat, şopti încet prinţesa.

— Poate, încuviinţă Luke cu jumătate de gură.

Apoi apăru.

O formă strălucind fosforescent, albicioasă şi amorfă, a cărei culoare aducea cu a giganticei wandrele. Viermele fusese totuşi o creatură de-a dreptul familiară, prin comparaţie cu această făptură a lacului.

Forma aceea care se modifica întruna nu avea chip şi, de fapt, nimic recognoscibil. Ridica deasupra apei pseudopode scurte şi groase dintr-o substanţă lăptoasă, ce sclipeau puternic în lumina slabă a cavernei. Tânărul avu impresia că putea vedea parţial prin făptură, distingând în interiorul ei forme stranii care se învolburau.

Un braţ alb şi pulsator şfichiui spre ambarcaţiunea fragilă şi Luke îl lovi cu sabia. Raza albăstruie trecu complet prin materia strălucitoare şi, deşi nu produse nicio leziune vizibilă, acţiunea determină amiba să-şi reabsoarbă membrul.

Alt tentacul sinuos se repezi către Luke, care de data aceasta îl împunse cu vârful lamei. Şi acum raza îl străpunse complet, fără să lase urme de sânge sau de alte fluide interne. În grotă se auzeau doar clipocelile apei lovind frunza spongioasă şi legănată a călătorilor şi icnetele tânărului care lupta îndârjit, în majoritate, bătălia se desfăşură într-o linişte mormântală.

De fiecare dată când creatura se năpustea spre ei, Luke îi respingea atacul cu sabia. De fiecare dată, membrul se chircea, retrăgându-se în corpul greoi şi luminos, fără să fi suferit vreo rană vizibilă.

Un tentacul îl lovi pe Luke din spate, în timp ce reteza alt pseudopod, şi-l proiectă în lac, însoţit de ţipătul prinţesei. Cumva, tânărul reuşi să se prindă cu o mână de marginea răsfrântă în sus a ambarcaţiunii. Greutatea lui o înclină uşor spre el, dar, din fericire, excelenta ei flotabilitate naturală o împiedică să se răstoarne.

Leia îl ridică pe jumătate în barcă, dar apoi ceva îl prinse din adâncuri şi-l trase sub apă. Prinţesa de abia avu timp să-şi desprindă mâinile, înainte de a fi târâtă ea însăşi în lac.

Trecură mai multe secunde îngrozitoare, fără ca Luke să mai dea vreun semn de viaţă, după care apăru brusc la suprafaţă, nu departe, tuşind şi scuipând apă. Fulgerând sclipitor sub unde, sabia lui lovea şi reteza un duşman nevăzut, pe care se păru că-l slăbise suficient ca să se târască înapoi în ambarcaţiune. Sabia descrise un arc, periculos de aproape de prinţesă şi de propriile lui picioare, când tăie tentaculele alburii ce-l prinseseră. Continuă să taie, până ce dispăru şi ultimul pseudopod.

Ud leoarcă şi continuând să tuşească, scuipând apa din plămâni, tânărul îngenunche pe frunză şi se strădui să privească peste tot în acelaşi timp.

— Acolo! arătă Leia.

Luke zări şiragul de bule din adânc, atât că acum se îndepărtau de ei. Clipocitul lor continuu se mai auzi câteva minute după ce băşicuţele însele dispăruseră din vedere.

Epuizat, se trânti pe spate şi privi plafonul aidoma unei perniţe cu ace.

— Ai reuşit, Luke. L-ai învins!

— Nu-s prea sigur, gâfâi el simţindu-se departe de a fi victorios. Poate c-a obosit pur şi simplu şi s-a retras. Studie mânerul sabiei acum dezactivate: Sau poate c-a ajuns la concluzia că fasciculul sabiei nu-i prea gustos.

Prinse arma la centură, se ridică, gemând, în capul oaselor şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Apa îi şiroia din păr pe faţă.

Leia se apropie şi întinse şovăitor mâna, pentru a-l atinge pe braţ. El o privi, apoi începu să tuşească. Prinţesa se retrase. Brusc, începu să ţipe. Luke privi alertat în jur, dar nu zări nimic.

Îndoindu-se din mijloc, fata zbieră în palmele încleştate. Vaierul înăbuşit continuă câteva minute. Când se opri, îl privi, fără să-i ofere vreo explicaţie.

— Cred că acum mi-e mai bine, vorbi ea silindu-se să-şi stăpânească vocea. Atât doar că... sunt gata să plec din locurile astea, Luke. Tonul glasului îi crescu uşor: Sunt gata să le părăsesc definitiv.

— Crede-mă, Leia, replică el prinzând-o de mână, sunt la fel de nerăbdător ca şi tine.

Făcură schimb de priviri, fără un cuvânt, după care fiecare luă o vâslă şi reîncepură să lopăteze prin apa întunecată.

În ciuda sentimentului lui Luke că atacatorul translucid avea să revină, timp de câteva ore nu se mai întâmplă nimic. Deja însă conta prea puţin. Malul opus al lacului începuse finalmente să se distingă.

Atât doar că se apropiau de ceva ce nu era un ţărm de stâncă.

— Nu cred că ăsta a fost construit de cowai, murmură impresionat Luke.

De pe uscat se extindea un doc vechi. În ciuda faptului că nicăieri nu exista altă ambarcaţiune, degetul lung de metal care înainta în lac nu lăsa niciun dubiu asupra funcţiei sale, ignorându-i aspectul extraterestru.

Tânărul avu mai puţin noroc în identificarea scopurilor numeroaselor structuri îngrămădite pe ţărm. Multe păreau clădite din piatră, unele aveau pereţi metalici, iar altele foloseau combinaţii ale ambelor materiale. Indiferent din ce ar fi fost construite, toate dovedeau semnele unei vechimi considerabile. Nici măcar una nu scăpase de atingerea timpului. Luke se strădui, dar nu putu să vadă nicio fereastră; deschiderile ce puteau fi uşi aveau forme ovale, turtite.

Vâsliră spre malul din stânga, până ce frunza atinse fundul. Sărind în apa care-i ajungea la brâu, Luke întinse mâna spre prinţesă. Ea rămase în ambarcaţiune, nu tocmai speriată, dar neîncrezătoare.

— Haide, o îndemnă Luke, aici nu-i adânc.

— Ar trebui să intru în apă, şi nu vreau asta.

— Nu-i mare lucru, o asigură el camuflându-şi nerăbdarea. Din câţiva paşi suntem pe ţărm.

Fata scutură din nou din cap. Luke suspină şi se apropie de marginea frunzei, întinzând ambele braţe. Leia se lăsă să lunece în ele şi tânărul o purtă pe uscat, observând cât de strâns închis ţinea ochii.

În cele din urmă, se aşezară recunoscători pe digul de piatră, fără să le mai pese că ambarcaţiunea improvizată se îndepărta în derivă pe lac. Îndărătul lor se înălţa tăcut oraşul threlan.

— Ţi-ai revenit acum? întrebă Luke, aplecându-se şi privind-o cu atenţie.

Ea îşi feri ochii.

— Mă simt bine. Îmi cer scuze pentru că ţi-am pricinuit atâtea necazuri. Îmi cer scuze şi pentru ţipete. De obicei… mă stăpânesc mult mai bine.

— N-ai de ce să te scuzi, o asigură el ferm. Şi în niciun caz pentru ţipete. Cât despre spaimă – îi surâse blând – eu am fost de două ori mai speriat decât tine când monstrul acela ne-a atacat de sub apă. Eram prea ocupat ca să mai ţip, altfel sunt sigur c-aş fi făcut-o.

— Ah, dar nu-mi era frică de monstru, explică fata dezarmant, deoarece el era o ameninţare reală, palpabilă. Ridicându-se în picioare, continuă aproape cu indiferenţă: Problema este că nu ştiu să înot.

Luke rămase holbându-se la ea neîncrezător, în timp ce prinţesa îşi storcea salopeta zdrenţuită.

— De ce n-ai zis nimic înainte să pornim? reuşi el să întrebe în cele din urmă.

Fata îi surâse mânzeşte.

— Ce rost ar fi avut? Poteca se pierdea în lac. Arătă

cu mâna spre cărarea ce ieşea din apă, aproape de ei, şi şerpuia în aşezarea subterană. Trebuia să-l traversăm. Era o situaţie neplăcută, dar inevitabilă. N-am văzut niciun motiv pentru care să te împovărez cu temerile din copilăria mea.

Porni către potecă.

— Vezi – trece prin oraş. Mi-ar plăcea să-i cunosc pe cei care l-au construit. Întoarse ochii nerăbdătoare spre el: Haide, pierdem timpul!

Mut de admiraţie, tânărul se sculă şi o urmă în labirintul de structuri. Destul de repede, deveni clar că oraşul fusese produsul unei inteligenţe dispărute de mult de pe Mimban. Totul era perfect ordonat, iar prelucrarea metalului dovedea semne de tehnologii avansate. Dezintegrarea clădirilor se datora vechimii, nu proiectării sau construirii necorespunzătoare. Ţinând seama de relativ redusa eroziune naturală din subteran, aşezarea trebuia să fie cu adevărat străveche.

Absenţa unghiurilor drepte şi predispoziţia pentru curbe line şi arce indica faptul că locuitorii oraşului fuseseră şi esteţi, nu numai arhitecţi de talent. Frumuseţea designului era unul dintre luxurile pe care popoarele primitive şi-l puteau îngădui arar, trebuind în general să-şi limiteze construcţiile strict la aspectul funcţional.

Ceva zăngăni încet înapoia lor şi Luke se răsuci fulgerător. Misterioasele portaluri ovale îl priveau ca orbitele unor cranii cenuşi, decolorate. Prinţesa se încruntă spre el.

— Mi s-a părut c-aud ceva, asta-i tot, murmură tânărul privind fix înainte.

Îşi continuară traversarea oraşului, totuşi tăgăduirea scurtă a lui Luke îi dezminţea neliniştea. Auzise ceva. Pe măsură ce înaintară pe poteca şerpuitoare şi clădirile se apropiară tot mai mult de ei, simţea pe ceafă o furnicătură, ca şi cum cineva, sau ceva, l-ar fi urmărit cu atenţie. Deveni aproape o senzaţie materială. Totuşi, de

fiecare dată, când se întorcea brusc, ca să scruteze, nu vedea nimic. Nicio urmă de mişcare, nici cel mai mic sunet.

Fu de-a dreptul recunoscător când clădirile începură să se rărească, împuţinându-se. Intrările fără uşi îl ispiteau şi era tentat, foarte tentat, să pătrundă într-una dintre structurile ruinate, pentru a afla dacă şi interiorul se păstrase la fel de bine ca exteriorul.

Îşi reaminti însă cu fermitate că nu era momentul pentru explorări de dragul explorării. Principalul lor obiectiv era să găsească ieşirea din subteran, nu să cerceteze metropola antică. Indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost ea...

Se întrebă ce anume determinase pieirea raselor avansate de pe Mimban, a constructorilor templului, a threlanilor şi a celorlalţi. Poate războaiele inter-rasiale sau poate decăderea treptată, ce dusese la copleşirea lor de aborigeni ca verzuii.

Alt scrâşnet de pietre. De data aceasta, când se răsuci, întrezări o mişcare îndărătul unui perete de stalagmite din stânga lor.

— Să nu-mi spui că nici acum n-ai auzit nimic!

— În peşteri, cad mereu pietre din plafon, încuviinţă imediat prinţesa. Ştiu ce simţi, Luke – eu însămi sunt destul de nervoasă.

— N-a fost vorba despre nervii mei, insistă tânărul. Ne urmăreşte ceva. L-am văzut mişcându-se.

Ignorând protestele fetei, porni spre şirul de turle colorate. Sunetul nu se repetase şi nimic nu se mai clintea. Înaintând pe jumătate ghemuit, Luke ajunse la capătul zidului micuţ şi privi în spatele acestuia. Nimic...

— LUKE!

Obi-Wan Kenobi ar fi fost mândru de el. Cu o singură mişcare lină şi continuă, ridică o mână, ca să se apere de forma ce cădea asupra lui, şi simultan activă şi trase sabia laser de la centură. Fără să-şi dea seama, execută ambele acţiuni cu acelaşi braţ. Mâna pe care o ridicase în

apărare ţinea sabia.

Creatura fu instantaneu tăiată în două.

Luke reveni în fugă lângă prinţesă, care îi arătă ceva în faţă. Poteca era blocată de doi bipezi. Alţi trei apărură îndărătul lor, apropiindu-se cu precauţie.

— Cowai, comentă Leia şi luă de jos o stalactită ruptă.

O cântări în palmă cu un gest expert şi o prinse ca pe un pumnal, pe când umanoizii îi încercuiau.

Erau zvelţi şi acoperiţi de un puf fin, sur. Ochii erau globuri mici, negre, însă păreau să-i distingă limpede pe oameni. Purtau pantaloni scurţi, de care atârnau instrumente primitive şi amulete. Alte amulete se vedeau pe braţe şi în jurul gâtului.

Toţi erau înarmaţi cu suliţe lungi şi subţiri din calcar. Doi aveau securi cu tăiş dublu. Niciunul nu vădea teamă de sabia Jedi a lui Luke, în ciuda calităţilor ei letale abia demonstrate. Aceasta putea să indice fie o cunoaştere aproximativă a tehnologiei umane în urma vizitelor întreprinse la suprafaţă, fie un curaj născut din ignoranţă.

Din fericire, tactica le era cu totul primitivă. Cu un urlet asurzitor, cei trei aflaţi mai în spate atacară simultan, pe când cei doi din faţă se năpustiră după câteva momente. Nesincronizarea de ordinul secundelor se dovedi esenţială.

Un singur arc de cerc descris de sabia laser tăie două suliţe. A treia suliţă împunse spre prinţesă, care o blocă cu stalactita, îşi strecură un picior înapoia picioarelor băştinaşului şi-l trimise la pământ. Sărind peste el, îl izbi cu putere în ţeastă cu fragmentul de piatră. Se auzi un pocnet surd şi ţâşni sângele.

Luke evită lovitura largă a unei securi şi reteză ambele picioare ale purtătorului ei. De acum ajunseră şi cei doi întârziaţi. Tânărul îl scoase pe unul din luptă, printr-o lovitură ce tăie de deasupra încheieturii mâna care ţinea suliţa. Băştinaşul se prăvăli la pământ,

gemând şi ţinându-se de ciotul cauterizat.

Mai precaut decât tovarăşul său, al cincilea se opri şi începu să-l testeze pe Luke de la depărtare cu suliţa. Acesta îi reteză fulgerător vârful armei, iar cowaiul azvârli cu coada suliţei spre el şi o luă la fugă în direcţia din care apăruse..

Luke se întoarse către prinţesă, care eschiva cu abilitate loviturile singurului băştinaş rămas în luptă, aşteptându-l în acelaşi timp să se descopere. Când îl văzu pe tânăr apropiindu-se, creatura se întoarse să se retragă.

Cumpănind cu atenţie sabia, Luke o trimise prin aer. Lama pătrunse între omoplaţii cowaiului, străpungându-l complet, până ce mânerul solid lovi trupul. Băştinaşul se prăbuşi mort.

— Repede! îl îndemnă Leia, ridicând o secure de la unul dintre cei doborâţi. Nu trebuie să-şi poată avertiza tovarăşi.

Tânărul îşi recuperă sabia şi se grăbi după ea, în urmărirea singurului cowai rămas în viaţă. În goana lor, niciunul nu sesiză imediat că, pentru prima dată de când părăsiseră fântâna threlană, poteca urca – foarte lin, dar mai presus de orice îndoială.

Un morman uriaş de pietre prăbuşite din plafon bloca drumul. Cowaiul ajunse acolo şi începu să se caţere spre vârf. Fără să se oprească din alergare, Leia ţinti şi-şi lansă securea cu mai multă forţă şi precizie decât ar fi crezut-o în stare Luke sau oricine altcineva). Unul dintre tăişurile duble îl lovi pe băştinaş în umărul drept şi-l proiectă de cealaltă parte a movilei.

— L-ai nimerit, exclamă Luke, l-ai nimerit!

Gâfâind, porniră să escaladeze colina de bolovani. Lumina părea mai puternică de cealaltă parte. Probabil, reflectă Luke într-o doară, se datora unei aglomerări mai dense de plante generatoare de fosforescenţă.

De altfel, vegetaţia mimbană era în clipa aceea lucrul cel mai îndepărtat de gândurile sale. Trebuiau să-l

prindă pe cowaiul rănit înainte de a pune pe urmele lor o armată întreagă de făpturi similare. Ajunseră în vârful movilei.

Şi încremeniră locului, zărind ce se afla dincolo.

X

Peştera se lărgea într-un amfiteatru circular imens, poate la fel de mare ca şi lacul negru, dar lipsit de apă. Sus, pe peretele lui opus, se zăreau câteva structuri micuţe, cu un singur nivel. Erau construite în acelaşi stil ca şi oraşul aflat imediat înapoia lor, fiind probabil clădiri de gardă pentru porţi. Atât doar că nu păreau la fel de deteriorate precum cele din centrul oraşului. Cineva le întreţinuse, menţinându-le rezonabil de intacte. Terenul din jurul lor fusese curăţat de sfărâmături, iar pereţii şi acoperişurile fuseseră reparate, chiar dacă grosolan. În mod clar, erau locuite.

Dedesubt îl zăriră pe băştinaşul lovit de prinţesă cu securea, ţinându-se de umăr şi alergând în direcţia unei mulţimi numeroase de creaturi îmblănite, strânse în centrul cavernei. Acestea erau adunate în jurul unui bazin nu prea mare, o depresiune a solului în care se acumula apa ce picura din plafon, în stânga bazinului ardea un adevărat foc de tabără, alimentat cu substanţe brun-gălbui, care nu erau tocmai lemn, însă care ardeau foarte eficient.

Între bazin şi foc se aflau trei stalagmite mari de care erau legaţi doi yuzzemi mârâitori şi o bătrână. Pe Hala o legau numai câteva corzi similare lianelor, în timp ce Hin şi Kee fuseseră aproape transformaţi în mumii de numărul funiilor. În apropiere, C-3PO şi R2-D2 fuseseră imobilizaţi în acelaşi fel.

Cel puţin două sute de cowai, printre care femei înarmate şi copii, se înghesuiau în jurul bazinului, focului şi prizonierilor. Rănitul care alerga spre ei răcnea acum din toţi plămânii.

Luke se întoarse ca să coboare spre oraş, dar

prinţesa îl prinse de braţ şi-l sfredeli cu privirea:

— Unde vrei să fugim? Vor fi pe urmele noastre în câteva secunde şi ei cunosc locurile mai bine ca noi. Dacă va trebui să ne luptăm şi să murim, prefer s-o fac aici, în loc deschis... nu pe lac.

Ridică securea de jos.

— Leia, noi...

Fata pornise însă deja să coboare movila, îndreptându-se către cavernă.

De acum, cowaiul rănit ajunsese la tovarăşi săi şi gesticula surescitat spre câţiva masculi voinici ce purtau pe capete însemne similare unor coroane, din piatră, oase şi alte materiale. Strigăte se ridicară dinspre membrii mulţimii care priveau la movila de sfărâmături. Toţi ochii se îndreptară spre cele două fiinţe care veneau lent spre ei.

Luke ridică sabia de lumină în faţă. Băştinaşul rănit de Leia indică arma strălucitoare şi bolborosi speriat.

Apropiindu-se de gloata de troglodiţi, Luke făcu cu sabia un gest despre care spera că era atât pozitiv, cât şi plin de încredere în sine. Mulţimea murmură nesigur, dar se trase în lături în faţa lor. Cu inimile cât un purice, Leia şi Luke trecură printre băştinaşi care-i fixau atenţi, avansând spre cei trei captivi. Deşi respectau puterea sabiei de lumină, Luke avea senzaţia distinctă că nu erau defel alarmaţi de armă.

— Nu sunt siguri cum să reacţioneze, murmură prinţesa confirmându-i propriile gânduri. Par să-ţi admire sabia, totuşi nu intenţionează să te considere un zeu.

— O vor admira şi mai mult dacă vor încerca să ne oprească, replică tânărul încruntat, dar tot mai sigur pe sine.

Gesticulă brusc spre un grup de cowai care se apropiase prea mult.

— Luke! ţipă Hala, când cei doi ajunseră lângă prizonieri.

Ambii yuzzemi chiţăiră încântaţi către Luke şi între

ei.

— Ei bine, ne-aţi aşteptat, comentă ironic Luke studiindu-le legăturile. Ai avut dreptate şi-n privinţa asta, Hala.

— Nu asta intenţionasem, băiete.

Bătrâna strigă ceva spre cei trei băştinaşi splendid împodobiţi de care se apropiase rănitul, apoi îi şopti lui Luke:

— Îţi dai seama că n-avem şanse prea mari să scăpăm, de-aici?

— Are dreptate, stăpâne Luke, aprobă C-3PO. Încercaţi să vă salvaţi voi doi.

— N-am mers şi vâslit până aici, ca să sfârşesc sacrificat unei divinităţi subterane! răcni tânărul apoi, brusc, îşi dădu seama ce se întâmplase. Puteţi discuta cu ei, murmură el surprins.

— Puţin. Limbajul lor este o versiune a celui folosit de verzui. Nu-i simplu... parcă ai vorbi sub apă, dar mă pot face înţeleasă de şefi.

— Şefi?

— Se pare că triburile cowai sunt conduse de un triumvirat, explică ea. Băieţii ăia care se hlizesc mai acolo, cu chestiile alea pe cap... Tocmai le-am făcut o propunere. Dacă sunt pe atât de nobili sau cavaleri, pe cât cred eu, s-ar putea să avem o şansă.

— Propunere? Ce propunere? întrebă prinţesa bănuitoare.

— O s-ajung imediat şi la asta, ocoli Hala un răspuns direct. Când am fost prinşi, tocmai găsisem drumul de coborâre în subteran şi ne pregăteam să vă aşteptăm. Era un pasaj îngust, iar în spaţiul acela strâmt ne-au copleşit pur şi simplu prin numărul lor. Au folosit plase asupra yuzzemilor şi prietenilor tăi droizi, băiete. N-am avut nici măcar o şansă.

— Am putea avea o şansă, dacă vă eliberăm acum, teoretiză Luke. Unde vă sunt armele?

— Uşurel, băiete, îl admonestă bătrâna şi arătă cu

capul în direcţia pâlcului de clădiri scunde aflate mult mai departe în partea dreaptă a cavernei. N-ai putea s-ajungi pân-acolo. În plus, n-am văzut în care dintre case le-au pus. Chiar dacă am şti cu exactitate, n-ai să reuşeşti niciodată să ne tai legăturile, să ajungi la arme şi să te-ntorci. Eşti bun la duelurile cu sabia de lumină, dar nu te vei putea opune la o sută de suliţe azvârlite simultan spre tine din direcţii diferite. Sau poate – se lumină ea la faţă – că jucăria ta generează şi un câmp, nu numai o lamă?

— Nu, recunoscu tânărul, generează doar lama. De cât timp vă ţin legaţi?

— De vreo jumătate de zi şi vezica de-abia îmi mai rezistă, îl informă ea. Au petrecut tot timpul certându-se în ce fel să ne omoare. N-au nimic personal cu noi... atât doar că-n general nu le plac oamenii. Deloc surprinzător, dacă au putut vedea cum îi tratează minerii pe verzui. Nu cred că amicii cowai ar fi prea supăraţi dacă toţi oamenii de pe Mimban ar părăsi imediat planeta.

— Spune-le că noi nu suntem ca oamenii de aici, insistă Luke privind cercul de feţe ostile. Spune-le că nici noi nu vrem să avem de-a face cu cei din oraşele miniere.

— Ăsta nu-i un trib de filosofi, băiete, explică răbdător Hala. Conceptul lor despre guvernare este al naibii de simplu. Cowailor nu le poţi explica o idee ca Rebeliunea. Cred însă, urmă ea privind pe lângă tânăr spre cei trei şefi care continuau să fie angajaţi într-o discuţie aprinsă, că ne vor acorda o şansă.

— Eu nu cred, o contrazise prinţesa fulgerând-o din priviri. De ce ar mai oferi o şansă unui duşman care le-a ucis deja patru oameni?

— După cum a povestit cowaiul rănit la umăr care a ajuns aici înaintea voastră, zise Hala, n-aţi ucis decât doi. Ceilalţi sunt doar răniţi. Cowaii privesc moartea ca pe un eveniment cotidian inevitabil. Nu uitaţi că alcătuiesc o societate primitivă, în conformitate cu modul lor de

gândire, cei doi pe care i-aţi omorât au murit pur şi simplu ceva mai devreme decât ar fi trebuit. Ba chiar, unul dintre şefi i-a ocărât chiar acum pe morţi, fiindcă au luat o decizie proastă. Spune că ar fi trebuit să aştepte întăriri. Susţine că vina nu-i a voastră, ci a morţilor, care au acţionat prosteşte în loc să fi gândit în prealabil.

— Asta-i o barbarie, murmură Leia.

Hala privi cu îngâmfare.

— Eu ce v-am zis tot timpul? Oricum, cel al cărui umăr l-ai crestat, Luke, spune că...

— Nu el l-a rănit, obiectă prinţesa, ci eu.

— Da? Leia crescu cu o treaptă în ochii bătrânei. Ei bine, el este impresionat de calităţile extraordinare de luptător ale lui Luke.

Tânărul păru stingherit de admiraţia aceea, referitoare la o acţiune pe care el o dispreţuia.

— Nu se poate vorbi despre egalitate în luptă, când opui sabia de lumină unor suliţe şi securi.

Hala aprobă şi explică:

— Exact de asta se şi ceartă acum.

— Nu prea înţeleg ce vrei să zici...

— Când voi doi aţi coborât de pe movila aia de bolovani, băiete, am încercat să le spun totul. Am încercat să-i conving că nu suntem de pe planetă şi că suntem alt tip de oameni decât minerii. Le-am mai spus că voi doi luptaţi împotriva oamenilor de la suprafaţă şi că, dacă vom câştiga, îi vom alunga pe toţi de pe Mimban. Atunci cowaii vor putea reveni la suprafaţă, oricând vor dori. Un şef m-a crezut, altul mă consideră cea mai mare mincinoasă din istoria rasei lor, iar al treilea nu-i decis. De fapt, asta-i şi cauza gălăgiei – primii doi încearcă să-l convingă pe al treilea să se alăture cauzei lor.

— Despre ce propunere vorbeai mai devreme? Dori prinţesa să ştie.

— Ah, da, propunerea... Hala reuşi să se prefacă stânjenită. Le-am sugerat că dacă nu se puteau decide în

privinţa adevărului, îl puteau lăsa pe Canu să hotărască. Din câte îmi dau seama, Canu este zeul lor judecător. Pentru a-l convinge pe Canu, marele nostru războinic nu trebuie decât să-l învingă pe unul dintre campionii tribului.

Luke clipi repede.

— Mai spune o dată, Hala.

— Nu te teme, îl asigură bătrâna, ai Forţa de partea ta, ai uitat?

— Forţa? Aş prefera să am sabia.

Ea clătină din cap cu regret.

— Îmi pare rău, băiete. Ai spus-o cu gura ta: securi şi suliţe împotriva unei săbii de lumină nu-nseamnă o luptă tocmai egală.

Tânărul se întoarse cu spatele, descurajat.

— Hala, eu nu sunt un luptător şi tu supraestimezi utilitatea Forţei.

— Băiete, nici tipii ăştia nu sunt nişte giganţi.

— Dar nici nişte pigmei! Ce se va petrece, dacă suntem de acord cu duelul acesta, şi se întâmplă ca eu să pierd?

— Probabil, răspunse Hala cu obişnuitul ei aplomb, că ne vor tăia gâtlejurile într-o modalitate cu adevărat primitivă.

Luke lovi furios cu piciorul într-o piatră de pe sol şi ea încercă să-l liniştească:

— Te rog, băiete! Am încercat tot ce-am putut. Este unica noastră şansă. N-au fost de acord să se lupte cu un yuzzem. Îi consideră lipsiţi de inteligenţă.

— Fie asta, fie că nu sunt atât de primitivi pe cât credeam, observă prinţesa.

— Copilă, noi, oamenii, suntem cei care le exploatăm suprafaţa şi de aceea noi trebuie să ne dovedim capacităţile în faţa lui Canu.

Discuţia lor fu întreruptă când cei trei şefi încheiară brusc negocierile. Unul dintre ei – Luke nu-l putea deosebi pe unul de celălalt – se răsuci şi strigă ceva spre

Hala. Ea ascultă cu atenţie, apoi rânjii.

— S-a făcut! Sunt de acord să se supună judecăţii lui Canu. Întoarse o privire îngrijorată către Luke: Sunt bătrână, băiete, dar, aşa cum ţi-am spus, intenţionez să mai trăiesc mult. Nu mă dezamăgi!

— Trebuie să învingi, Luke, spuse prinţesa. Dacă nu voi participa la întâlnirea mişcărilor clandestine de pe Circarpous, absenţa noastră îi va determina să nu se mai alăture niciodată Alianţei.

Ochii tânărului trecură de la Hala la Leia.

— Alianţa? Dar soarta mea? Pe de altă parte, tu nu vrei să te dezamăgesc... Ascultaţi-mă, amândouă! Se lovi cu vârful degetului în piept şi o privi pe Leia: în cele din urmă, este mai important să supravieţuiesc decât să fac un sacrificiu patriotic prostesc. Sau – continuă spre Hala – decât să te scot pe tine dintr-o încurcătură pe care ar fi trebuit să fii capabilă s-o eviţi. Tu eşti cea cu experienţă mimbaneană.

— Băiete... începu bătrâna.

— Nu acum, o opri el cu un gest scurt. Nu mai contează, întinse sabia prinţesei. Bine... care sunt regulile? Şi cu cine mă voi lupta? Să terminăm şi asta... Într-un fel sau altul.

— Vă veţi lupta, traduse încet Hala ascultând cuvintele şefului, până ce unul dintre voi abandonează, sau moare. Termenul pentru abandon este *saen*. Nu prea contează, deoarece nu câştigi nimic dacă-l rosteşti.

Luke se mulţumi să pufnească şi porni spre şefi. Acum toţi cowaii vorbeau agitaţi între ei, probabil în anticiparea luptei iminente. Luke constată că, în ciuda răcorii din cavernă, începuse să transpire.

Mulţimea se despică şi tânărul îl zări pentru prima dată pe cowaiul cu care urma să se înfrunte. O parte din încordare îl părăsi. Deşi avea un spate mai lat decât al său, luptătorul era de aceeaşi înălţime şi nici nu părea teribil de fioros. În gloată existau cowai mai solizi şi unii cu aspect chiar feroce. Totuşi, fiinţa aceasta cu aspect

modest fusese decretată campionul lor. Trebuia să existe un motiv, pe care era sigur că avea să-l descopere mai devreme decât şi-ar fi dorit. Îşi examină oponentul cu precauţie. Acesta îl privi, se plecă adânc din mijloc şi efectuă o mişcare complicată cu ambele braţe.

Incapabil să reproducă ritualul complex, Luke îi oferi salutul Alianţei. Dinspre mulţime se auzi ceva similar unui murmur de aprobare. Poate că fusese modalitatea lor de a-l anunţa că avea să fie transformat în bucăţele minuscule, totuşi el prefera să creadă altceva.

Cowaiul trecu pe lângă el şi se opri pe latura opusă a bazinului.

— Ce trebuie să fac? o întrebă tânărul pe Hala.

— Treci de partea asta a bazinului, cu faţa la el. Când al doilea şef, cel din mijloc, cu gulerul cu ţepi albaştri, coboară braţul drept, începeţi lupta.

Glasul bătrânei îşi pierduse umorul obişnuit.

— Trebuie să ne luptăm în apă? făcu Luke îngrijorat.

— Nimeni n-a spus aşa ceva.

— E tot ce voiam să ştiu.

Dinspre gloată se auzi un urlet care le îngheţă sângele în vine, urmat de o linişte profundă. Şeful din mijloc ridică braţul şi-l coborî brusc. Imediat, cowaiul porni peste bazin, spre Luke.

Tânărul rămase pe loc, încercând să se gândească ce să facă. Să-i atace capul, sau corpul? Sub covorul acela de blană cenuşie, era imposibil să detecteze vreun punct vulnerabil. Strigătele spectatorilor răsunau din pereţii cavernei.

— De ce i-ai mai spus lui Luke termenul pentru abandon, îi şopti prinţesa lui Hala, dacă nu poate câştiga nimic, folosindu-l?

— Sper că dacă va avea probleme, îl va folosi ca ultim mijloc.

— De ce?

— De fapt, nu-i termenul cowai pentru abandon, ci o înjurătură. Mi se pare că are o legătură cu părinţii.

Răsucindu-se brusc, Leia o privi şocată.

— În numele Alianţei, de ce-ai făcut asta?!

— M-am gândit că s-ar putea să ne ajute dacă Luke răcneşte ceva sfidător, când bruta aia este pe punctul de a-l răpune. Noi n-avem nimic de pierdut, şi nici Luke. Cowaii admiră curajul.

Prinţesa era prea dezgustată şi şocată pentru a răspunde. Emoţiile ei evidente nu aveau niciun efect asupra lui Hala, care privea dincolo de ea, spre bazin.

— Dacă avem noroc, rosti voios bătrâna, nu va fi nevoit să-l strige. În tot cazul, de-acum nu mai putem face nimic.

Luke se deplasă în jurul bazinului, încercând să estimeze mobilitatea rivalului său. Fie că acesta era prea inteligent ca să şi-o trădeze, fie, mult mai probabil, pur şi simplu nu-i păsa. Cowaiul se îndrepta fără ezitare direct spre el, plescăind prin apă, etalând o indiferenţă perfectă faţă de orice alegea Luke să facă.

Din punctul de vedere al tânărului, cowaiul era mult prea entuziast faţă de înfruntarea lor. Acţiunile sale dovedeau o siguranţă pe care Luke n-o putea împărtăşi.

Dacă rămânea în locul în care se afla, gândi iute Luke, cowaiul ar fi trebuit să urce, ieşind din apă spre el şi în felul acesta dobândea un mic atu. Se opri din mişcare, îşi verifică sprijinul picioarelor şi aşteptă.

Cu braţele întinse pentru o îmbrăţişare lipsită de afecţiune, cowaiul îl atacă.

Luke reacţionă în mod la fel de direct. De îndată ce creatura se apropie, trimise cea mai bună lovitură de pumn a sa în falca adversarului, cu speranţa că cowaii aveau bărbia „de sticlă”. Se dovedi că metafora era complet greşită. Maxilarul inferior al făpturii era făcut din granit solid, nu din sticlă, totuşi forţa directei tânărului îl opri. Pentru o secundă.

Când se repezi din nou asupra sa, Luke trimise un upercut cu celălalt pumn în locul unde ar fi fost plexul solar al unui om. Cowaiul nici măcar nu-şi încetini viteza.

Luke încercă să se eschiveze şi să se strecoare pe sub braţul întins, însă aborigenul era uluitor de rapid. Prinse umărul omului şi-l răsuci.

Tânărul încercă disperat să se retragă, dar se pomeni în apă. Fundul bazinului era alunecos şi căzu pe spate, împroşcând apă în toate părţile. Când cowaiul se aruncă asupra lui, se răsuci îngrozit şi se pomeni deasupra oponentului.

Folosindu-se de ambele braţe, se strădui să vâre la fund capul îmblănit. Nu reuşi nici măcar să-l clintească.

Tot mai rapid, devenea limpede motivul pentru care cowaii aleseseră acest luptător mai micuţ pentru a-i reprezenta înaintea judecăţii lui Canu. Era sprinten şi agil, alcătuit numai din muşchi sub puful amăgitor de moale şi fin.

„Nu există reguli”, îşi reaminti tânărul. Cu o mână, bâjbâi pe fundul alunecos al bazinului, sperând să găsească o piatră, orice obiect solid pe care să-l poată ţine în pumn. Nu găsi decât nisip, iar căutarea îl dezechilibră. Cowaiul se scutură de el şi-i sări pe piept. Spre deosebire de băştinaş, Luke constată că era vârât cu multă uşurinţă la fund.

Cei numai câţiva centimetri de apă transformară urletele mulţimii într-un murmur nedesluşit. Tânărul privi în sus. Distorsionată de apă, faţa de batracian a cowaiului îl privea ameninţător. Băştinaşul îl apăsa inexorabil cu un braţ şi se folosea de celălalt pentru a-şi menţine echilibrul.

Disperat, Luke se răsuci spre dreapta. Gura lui lovi ceva cald şi îşi înfipse dinţii, muşcând cu toată puterea. Tresărind, cowaiul îşi retrase membrul rănit. Capul lui Luke ieşi la suprafaţă şi inspiră aer, recunoscător. Ca un alt adversar, răgetele mulţimii îl asaltară din nou. Printre ele, îi putea distinge pe Hala, Leia şi C-3PO zbierând încurajări frenetice. Ambii yuzzemi urlau asurzitor, în timp ce R2-D2 piuia şi fluiera suficient de sonor pentru a acoperi jumătate din cowai.

Dacă ar fi fost Hin în locul lui, cowaiul de deasupra sa n-ar mai fi rânjit aşa degajat! Când mâna pe care o muşcase reveni şi încercă să-l prindă din nou de cap, Luke se răsuci violent şi testă cu ambele mâini. Degetele lui cercetară flancurile creaturii, căutând orice punct sensibil, însă nu putură ajunge la majoritatea regiunilor pe care ar fi dorit să le atace.

Nerăbdător, cowaiul îşi aduse şi cealaltă mână, pentru a stăpâni capul lui Luke, ca să-l ţină mai bine cu dreapta. Astfel echilibrat, tânărul descoperi că apa acţiona în avantajul său. Inspiră brusc şi se răsuci. Băştinaşul se răsturnă pe o parte în bazin.

Pe jumătate sufocat, Luke se împletici în picioare. Îl privi pe cowaiul care se scula, şi încercă să se gândească unde anume să-l lovească. Între timp, băştinaşul îşi trase capul între umeri şi atacă.

De data aceasta, Luke se folosi de piciorul drept. Punându-şi toată puterea de care mai dispunea în şutul acela, piciorul său explodă practic din apă, nimerindu-l pe cowai în mijlocul corpului, aproximativ unde ar fi fost localizat stomacul unui om. Fie din cauza forţei teribile a loviturii, fie pentru că-i atinsese o zonă vulnerabilă, băştinaşul scoase un ufff! de surprindere şi căzu în apă.

Înaintând greoi spre el, Luke duse piciorul înapoi şi-l mai lovi o dată. Cowaiul nu era însă atât de ameţit, încât să nu reuşească să înalţe un braţ pentru a-l bloca. Simultan, îi prinse piciorul şi căzu peste el. Luke încercă să se întoarcă, în timp ce adversarul său, fără să se ridice din poziţia şezut, îl trăgea de picior către el. Tânărul îşi dădu seama că dacă va cădea din nou în mâna celuilalt, soarta avea să-i fie pecetluită. Era cu faţa în jos pe nisip şi nu putea face nimic.

Degetele sale răşchirate care zgâriau zadarnic nisipul întâlniră ceva prelung şi dur. Un bolovan, dar prea mare ca să-l poată lua cu o singură mână. Pentru a ridica un obiect aşa masiv, avea nevoie de ambele mâini şi de o poziţie de sprijin net superioară celei pe care o deţinea

în clipa aceea.

Mâna de care se temuse se abătu asupra cefei lui şi îl aplecă în jos cu brutalitate. Atât de violent, încât faţa tânărului fu apăsată în fundul nisipos al bazinului. Simţi fiecare grăunte intrându-i în nări. Crescut pe o planetă-deşert, era pe punctul de a avea o moarte mai acvatică decât îşi imaginase vreodată.

Gândurile i se înceţoşară, pe măsură ce sângele îi purtă ultimele rămăşiţe de oxigen din plămâni. Un glas îi cânta bizar în fundul minţii, îndemnându-l să se relaxeze. Ei bine, reflectă el încântat, asta era simplu de făcut. Da, da, avea să se relaxeze. Se simţea atât de obosit, atât de obosit...

Cowaiul suspectă un şiretlic şi nu-şi diminuă presiunea, dimpotrivă, îl apăsă şi mai tare, simţind victoria. Apoi, în mod miraculos, greutatea dispăru de pe ceafa lui Luke. Incapabil să se gândească la apărare, ori să contraatace, tânărul se repezi la suprafaţă.

Aer! Cel mai delicios dintre gaze îi umplea plămânii secătuiţi, foalele slăbite pompând tot mai puternic cu fiecare respiraţie. Tuşind şi scuipând apă, Luke rămase în genunchi, aproape delirând de plăcerea de a putea răsufla iarăşi. Abia după ce se diminuară solicitările de oxigen ale corpului său panicat, îi trecu prin minte să se întoarcă şi să-şi caute adversarul.

Sângele se prelingea din partea laterală a capului cowaiului în apa limpede a bazinului. Creatura zăcea pe spate, evident inconştientă, poate chiar moartă.

Înaintând în patru labe, complet ameţit şi cumva derutat, Luke se apropie de cowaiul nemişcat. Îi atinse faţa cu o mână, ţinând ridicat pumnul celălalt, gata să lovească. Nu văzu însă nicio mişcare. Starea oponentului era reală, nu o viclenie de-a pisica şi şoarecele. Nu ţâşni pentru a-l ataca.

Pe neaşteptate, altcineva apăru alături de el în apă.

— Ai învins, Luke, l-ai bătut! îi ţipă Leia în ureche.

Îl cuprinse strâns în braţe şi impactul fu cât pe aici

să-i răstoarne pe amândoi în bazin.

— Nu-nţelegi? urmă ea fericită. Ai câştigat! Acum suntem toţi liberi şi putem pleca. Asta, adăugă pe un ton mai scăzut, privind în jur la mulţimea tăcută şi încercând să nu-şi trădeze teama, dacă cowaii au simţul onoarei.

— În privinţa asta nu mi-aş face griji, replică tânărul ştergându-şi apa de pe faţă. A fost judecata lui Canu – ai uitat? În plus, sunt necesare multe milenii de dezvoltare tehnologică avansată pentru ca o societate să reducă onoarea la un truism moral abstract, lipsit de orice înţeles real. Dacă aici ar fi fost o arenă imperială, atunci mi-aş fi făcut griji.

Se uită spre băştinaşi care-i priveau.

— Cred că se vor ţine de cuvânt.

— O să aflăm, îl asigură ea dorindu-şi să-i poată împărtăşi siguranţa.

Punându-şi braţul stâng în jurul umerilor ei, Luke se ridică în picioare. Ieşind din bazin, tânărul auzi ceva bolborosind şi fornăind ca un vier în călduri. Aruncă o privire în stânga şi-şi văzu adversarul zvâcnind. Se simţi mulţumit. Cowaiul nu murise.

În clipa când lucrul acesta fu clar, câţiva cowai se desprinseră din public şi se apropiară de compatriotul lor rănit. Pentru o clipă, Luke se simţi îngrijorat. Auzise de societăţi primitive în care reprezentantul învins sau dezonorat al unui trib era ucis pentru eşecul său.

Se părea însă că cowaii erau mai maturi în această privinţă, îşi ridicară campionul învins în capul oaselor şi-i aprinseră o plantă sub nări. Luke simţi mirosul fumului acesteia şi-l ajută să-şi recapete puterile. Încercă să se grăbească. Chiar dacă cowaiul ar fi fost mort, decise el pe jumătate în glumă, l-ar fi putut trezi o singură inspiraţie din substanţa aceea incredibil de usturătoare.

Apoi altceva îi atrase atenţia şi se opri, privind neînţelegător. Nu era vorba nici despre metodele de medicaţie ale cowailor, nici despre reacţiile convulsive ale războinicului faţă de ele, ci despre un bolovan mare.

O piatră cât un cap de om, zăcând în apă, aproape de capul luptătorului.

Buricele degetelor sale păstraseră amintirea acelei pietre – era cea pe care o găsise înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Sau nu-şi pierduse cunoştinţa? Se părea că, adânc în interiorul lui, o resursă de care nu fusese conştient reacţionase când ajunsese în pragul asfixierii şi-l ajutase să ridice bolovanul, să se răsucească şi să-l azvârle în inamicul său.

Nu-şi putea reaminti totuşi nici măcar că pusese ambele palme pe piatră, cu atât mai puţin că o scosese din apă şi o aruncase.

— Cum am făcut? o întrebă pe Leia.

— Ce să faci? îl privi ea nesigur.

— Să-l... înving? adăugă el epuizat şi indică spre cowai.

Privirea fetei se plimbă de la băştinaş la Luke, apoi prinţesa se încruntă.

— Vrei să zici că nu-ţi mai reaminteşti?

Tânărul clătină din cap.

— Atunci când te-a băgat a doua oară sub apă, am crezut că totul s-a terminat. Bănuiesc că-mi făcusem griji degeaba, totuşi ne-ai păcălit pe toţi, fiindcă ai rămas atât de mult timp scufundat.

„Nu vă păcăleam”, gândi Luke. Leia surâse.

— După aceea, ai aruncat bolovanul acela mare. L-ai nimerit drept în tâmplă. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nici măcar n-a apucat să eschiveze. Nu crezusem că eşti un luptător corp la corp atât de flexibil.

Luke ar fi putut obiecta, ar fi putut menţiona că nici el n-o crezuse, şi doar evidenta admiraţie care strălucea din ochii prinţesei îl determină să rămână tăcut. În sinea sa îşi spuse că puteau discuta toate astea şi mai târziu.

Un fapt rămânea însă indiscutabil – cumva, el aruncase bolovanul. Nu ştia care fusese metoda prin care procedase, dar el o făcuse. Asta era important. Acum urma să afle dacă evaluarea pe care o făcuse cowailor

meritase efortul lui misterios.

Ajunseră lângă Hala şi ceilalţi şi toţi încercară să-l felicite simultan. Luke nu le răspunse. Recuperându-şi sabia de la prinţesă, o activă la putere redusă şi tăie funiile care o legau pe bătrână de stalactită. Hala fu cât pe aici să cadă, incapabilă pe moment să se mişte din cauza picioarelor, care-i amorţiseră legate atâta timp. Leia îi sări în ajutor şi o susţinu.

— Mulţumesc, tânără lady.

Hala se aplecă şi-şi masă coapsele.

Luke îi eliberă după aceea pe yuzzemi şi droizi. În timp ce o făcea, unul dintre cei trei şefi, cel care dăduse semnalul de începere a luptei, se interpuse între Luke şi Kee. Pentru o clipă teribilă, Luke simţi că-i judecase cu totul greşit pe cowai, că optase să-i vadă într-o lumină romantică, în locul celei realiste. Avea oare să fie nevoit să lupte din nou? Sau poate că yuzzemii, nefiind oameni, trebuiau să susţină cine ştie ce probă dificilă pentru a-şi câştiga propria libertate? Cu ce aspect inimaginabil al legii subterane se confruntau acum?

Nu trebuia să-şi fi făcut toate grijile acelea. Şeful de trib dorea doar să ilustreze judecata lui Canu într-o modalitate limpede pentru toţi. Luke privi încordat cum băştinaşul scoase de sub veşminte un cuţit din obsidian ascuţit ca briciul, apoi se relaxă, când lama tăie mai întâi legăturile yuzzemului, apoi pe ale droizilor.

Uşurarea îi dispăru totuşi, când auzi murmure şi, întorcându-se, zări doi cowai venind spre el, susţinându-l de sub braţe pe luptătorul bandajat. Apropiindu-se de Luke, campionul cowailor se scutură de cele două ajutoare.

Încordându-se, tânărul prinse ferm mânerul sabiei Jedi şi aşteptă. Kee mârâi ameninţător, dar Luke ridică palma, făcându-i semn să tacă.

Întinzând ambele braţe, cowaiul îl prinse pe Luke de umeri şi-l trase spre el. Luke se gândi că va fi totuşi nevoit să folosească sabia, când băştinaşul îl împinse

îndărăt cu blândeţe. După aceea îl pălmui pe un obraz.

Tânărul clipi nedumerit. Palma fusese aproape suficient de puternică pentru a-l ameţi. Luptătorul murmură ceva, totuşi nu părea a fi o provocare.

— Nu sta locului, îl îndemnă Hala amuzată, trage-i şi tu o palmă.

— Ce? Luke era derutat şi nu se sfia s-o arate. Crezusem că lupta s-a terminat...

— S-a terminat, încuviinţă bătrâna, iar ăsta e felul lor de a recunoaşte că eşti mai puternic. Haide, dă-i o palmă!

— Ei bine, atunci...

Folosindu-se de mâna dreaptă, îl pălmui pe cowaiul pasiv, suficient de tare ca să-i audă dinţii clănţănind, apoi, în ciuda asigurărilor lui Hala, se pregăti pentru o reacţie violentă. În loc de aşa ceva, băştinaşul afişă o expresie satisfăcută şi se lăsă în genunchi în faţa sa, în timp ce gloata urla aprobator.

După ce luptătorul se retrăsese, un al doilea şef veni la ei. Vorbi solemn, adresându-se în mod evident lui Luke.

— Din câte pricep, traduse Hala încetişor, suntem invitaţi la o petrecere diseară.

— Cum pot ei deosebi seara de zi? Dori să ştie Leia.

— Probabil că au santinele la ieşirile spre suprafaţă, presupuse bătrâna. Dacă n-au fost dintotdeauna locuitori ai lumii subterane, păstrează probabil metodele de la suprafaţă de măsurare a timpului.

— Nu poţi refuza în numele nostru? întrebă Luke plin de speranţe. Spune-le că trebuie să ne întoarcem neapărat în lumea de deasupra.

Hala bolborosi ceva către şef, care-i replică imediat.

— N-a fost tocmai o simplă invitaţie, explică ea după aceea. Dacă-i refuzăm, se pare că nu insultăm doar ospitalitatea lor, ci şi pe a lui Canu. Desigur, putem opta... Dacă insistăm să refuzăm, este suficient să alegem un reprezentant al nostru care să lupte cu unul al

lor şi apoi...

— Tocmai mi-am dat seama, o întrerupse Luke, cât de flămând sunt.

XI

Nu-şi puteau da seama când era noapte. Când sosi în cele din urmă momentul celebrării, în caverna gigantică era la fel de lumină ca întotdeauna. Vegetaţia fosforescentă din interiorul planetei funcţiona în conformitate cu orare ce ignorau mişcările nevăzute ale corpurilor cereşti.

După ce-şi uscase hainele la focul de tabără permanent şi se îmbrăcase, Luke se simţi aproape complet în largul său. Numai gâtul continua să-l mai supere; îl durea în regiunea cefei, acolo unde apăsaseră degetele ca de oţel ale cowaiului.

Platouri mari cu feluri de mâncare exotice erau transmise prin cercurile concentrice dispuse în jurul bazinului. Spectacolul consta din dansuri interminabile, suportabile, în ciuda muzicii ritmate şi tânguitoare, graţie salturilor şi acrobaţiilor cu adevărat uluitoare ale dansatorilor cowai extrem de musculoşi.

Hala emise judecăţi despre fiecare platou, indicând mâncărurile care erau tolerate sau nu de organismul uman. Se părea că oamenii şi yuzzemii acceptau cam aceleaşi produse, deşi avură parte şi de vreo două excepţii care le întoarseră stomacurile pe dos, totuşi fără urmări neplăcute.

Luke mâncă fără mofturi. În câteva cazuri, consideră că evaluările lui Hala erau foarte deficitare, însă consumă suficientă mâncare pentru a-şi mulţumi gazdele grijulii şi nu scuipă nici măcar o bucăţică.

Deşi în majoritate gustul lor aducea cu cel de izolaţie reciclată a fuzelajului de X-interceptor, vreo două delicatese subterane erau realmente gustoase şi încercă să se concentreze asupra lor. Ba chiar, mâncă mai mult decât intenţionase. Indiferent cât de neumană le-ar fi

fost originea, mâncărurile ce i se puneau în faţă erau proaspete. Constituiau o schimbare binevenită de la regimul monoton de concentrate cu care supravieţuiseră el şi Leia.

Aşezată în stânga sa, prinţesa părea să se amuze copios de spectacolul oferit. Aparent, sentimentele ei faţă de Mimban nu se extindeau şi în privinţa manifestărilor artistice.

Când tânărul o întrebă în această privinţă, căpătă un răspuns surprinzător:

— Acesta este unul dintre aspectele foarte greşite din Imperiu, Luke, comentă ea cu entuziasm. Arta imperială a devenit la fel de decadentă ca şi guvernarea. Ambele suferă de o lipsă de vitalitate creatoare. Iniţial, aceasta m-a atras spre Alianţă, nu politica. Din punct de vedere politic, eram probabil la fel de naivă ca şi tine.

— Nu prea înţeleg, făcu el sec.

— Când trăiam în palatul tatei, mă plictiseam realmente. Examinând motivele pentru care nu găseam nimic care să mă distreze, am ajuns să descopăr felul în care Imperiul înăbuşise orice gândire originală. Guvernele totalitariste cu vechime se tem de orice mod de exprimare liberă. O sculptură poate fi un manifest, un manuscris poate juca rolul unui apel la rebeliune. De la coruperea esteticii la coruperea politicii era un pas mai mic decât îşi dădeau seama cele mai multe persoane din jurul meu.

Tânărul încuviinţă din cap, sperând că înţelesese într-adevăr. Ar fi dorit să priceapă, fiindcă era evident că mărturisirea prinţesei reprezenta ceva foarte important pentru ea.

De pe platoul cel mai apropiat, alese un fruct mic, care semăna cu o tărtăcuţă roz miniaturală. Muşcă din ea, cu precauţie. Un suc albastru ţâşni, murdărindu-i cămaşa şi trezind hohotele imediate ale lui Hala şi Leia.

„Nu”, reflectă el, „probabil că n-o voi înţelege niciodată complet pe prinţesă.”

— La ce să te-aştepţi, mormăi el făcând haz de necaz, din partea unui băiat de la ţară, lipsit de educaţie?

— Cred, replică Leia blând, dar fără să-l privească în ochi, că pentru un băiat de la ţară, lipsit de educaţie, eşti una dintre persoanele cele mai rafinate pe care le cunosc.

Muzica primitivă şi incantaţiile se topiră în fundal, iar el se răsuci surprins spre fată. Aidoma unui lansator de rachete urmărindu-şi prada, ochii lui îi contactară pe ai prinţesei şi urmă o explozie scurtă, tăcută, înainte ca ea să-şi ferească iute privirea.

Gândindu-se concentrat la ceva ce nu cutezase să se gândească de câţiva ani, Luke muşcă iarăşi din fruct, de data aceasta cu mai multă atenţie.

Pe neaşteptate, palma i se deschise, ca şi cum ar fi fost împuşcat. Bulbul trandafiriu căzu pe sol, iar Luke se ridică brusc, cu ochii larg deschişi şi aţintiţi în gol. Leia se sculă şi ea, străduindu-se să înţeleagă ceva din expresia uluită de pe faţa lui.

— Luke, ce s-a întâmplat?

Tânărul făcu doi paşi nesiguri.

— Fructul, băiete? îl privi Hala la fel de îngrijorată. Băiete!

Luke clipi, apoi se întoarse lent şi-i privi pe toţi.

— Ce este?

— Ne-am îngrijorat, stăpâne Luke. Ai…

C-3PO se întrerupse, când Luke se întoarse iarăşi şi privi spre est.

— Vine, murmură el pronunţând apăsat fiecare literă. Este aproape, foarte aproape.

— Băiete, zi-ne despre ce-i vorba, altfel îl pun pe Hin să te ţină şi să-ţi dea dipilule, se răsti Hala. Cine vine?

— A fost o cutremurare, şopti tânărul parcă fără să audă pe nimeni. O perturbare puternică a Forţei. Am mai simţit-o şi înainte… dar mai slab. Cel mai puternic am simţit-o la moartea lui Obi-Wan Kenobi.

Leia inspiră adânc, îngrozită, şi ochii i se lărgiră.

— Nu... nu el, din nou... nu aici...

— Ceva mai întunecat decât noaptea cutremură Forţa, Leia. Probabil că guvernatorul Essada l-a contactat şi l-a trimis aici. El ar fi cel mai interesat să ne găsească pe noi doi.

— Despre cine vorbeşti? strigă Hala frustrată.

— Lordul Darth Vader, murmură prinţesa de abia audibil. Un Lord Sith al întunericului. Ne-am... mai întâlnit.

Mâinile îi tremurau şi se luptă să le domolească.

Strigătul unui băştinaş întrerupse scurtul moment de contemplare nefericită. Muzica încetă. Dansatorii îşi opriră salturile ce sfidau gravitaţia şi piruetele.

Cei trei şefi se ridicară şi priviră băştinaşul care alerga spre locul petrecerii. Alergătorul se prăbuşi în braţele unui şef. Urmă o conversaţie scurtă, mai degrabă un monolog, după care şeful îl lăsă pe curierul gâfâind, se întoarse şi gesticulă energic, anunţându-şi oamenii despre cele aflate.

Consternarea înlocui veselia din adunarea cowailor. Aproape imediat, ospăţul se transformă în haos, cu băştinaşi alergând în toate direcţiile, fluturând din braţele hirsute şi cu ochii bulbucaţi de panică. Mâncărurile, ustensilele şi instrumentele fură abandonate, răsturnate şi călcate în picioare.

Şeful se apropie de masa căutătorilor cristalului şi se adresă lui Hala.

— Ce-a spus?

Bătrâna se întoarse către Luke şi ceilalţi.

— Vin oameni. Oameni îmbrăcaţi în cochilii tari. Au intrat prin pasajul principal dinspre suprafaţă. Pe unde am venit şi noi... Era dezgustată şi furioasă: Mulţi oameni, cu toiegele morţii. Au ucis deja doi cowai care strângeau hrană lângă intrare şi care au încercat să fugă de ei.

— Soldaţi imperiali în armuri, şopti Luke. Ei trebuie să fie... ţinând seama de prezenţa pe care am perceput-

o.

— Totuşi cum ne-a putut detecta Vader aici, în subteran? întrebă Leia. Cum?

Luke asculta ceva ce nimeni nu mai putea auzi, aşa că prinţesa se întoarse spre Hala.

— Ne putea lua urma şeniletei prin mlaştină?

— Poate, deşi mă-ndoiesc. În multe porţiuni, am plutit pe smârc şi n-am lăsat urme. Se poate totuşi ca un vânător de urme expert să extrapoleze un traseu aproximativ, folosindu-se de urmele pe care le-am lăsat, deşi mie mi se pare imposibil. Îi cunosc pe toţi vânătorii de urme imperiali şi niciunul nu-i atât de bun.

— Chiar dacă ar fi făcut-o, continuă prinţesa, cum puteau ajunge de la epava şeniletei la intrarea în caverna cowailor? Cum puteau şti că noi suntem aici?

— Poate că s-au gândit, presupuse Hala, că după distrugerea şeniletei ne vom adăposti în subteran. Nici aşa însă nu pot înţelege cum au ştiut că vom fi tocmai în grota asta, şi nu în alta.

— Bănuiesc că motivul îl reprezint chiar eu. Toţi se întoarseră spre Luke. Fără îndoială că Vader mă poate simţi, la fel cum l-am simţit eu. Are mai multă experienţă decât mine în utilizarea Forţei, aşa că şi percepţiile lui sunt mai puternice. Nu uitaţi că a fost elevul lui Obi-Wan Kenobi.

Privi spre tunelul-coridor ce ducea la suprafaţa planetei.

— Vine după noi.

Era imposibil ca un droid să leşine, dar C-3PO reuşi o imitaţie convingătoare. R2-D2 îşi mustră tovarăşul.

— R2-D2 are dreptate, C-3PO, spuse Luke. Dezactivarea ta nu va ajuta pe nimeni.

— Ştiu… ştiu asta, stăpâne Luke, răspunse droidul auriu, dar un Lord al întunericului care să vină aici… Ajunge să mă gândesc la asta şi senzorii mi se supraîncarcă.

— Şi ai mei, C-3PO, surâse sumbru tânărul.

Ceilalţi doi şefi se alăturară celui de-al treilea membru al triumviratului cowai şi începură să discute agitaţi, punctându-şi conversaţia cu nenumărate gesturi. Luke avu impresia că mare parte din discuţie şi multe gesturi se refereau la cei trei oameni.

În cele din urmă, şefii se întoarseră şi-l priviră pe Luke, aşteptând. Nedumerit, tânărul se uită la Hala pentru o explicaţie, dar cuvintele ei nu-l încântară deloc.

— Au spus că, deoarece le-ai înfrânt campionul, tu eşti cel mai de seamă războinic prezent.

— Am fost norocos, mărturisi Luke.

— Norocul este o noţiune pe care ei n-o înţeleg, replică bătrâna. Înţeleg doar rezultatele.

Luke se foi de pe un picior pe celălalt. Privirile nemişcate ale celor trei şefi îl făceau să se simtă extrem de neconfortabil.

— Bun... Şi ce se aşteaptă să fac? Sper că nu vor să luptăm, nu? Cu securi şi suliţe împotriva carabinelor energetice?

— Poate că diferenţele tehnologice sunt imense, îl contrazise prinţesa privindu-l apăsat, dar în alte privinţe cowaii nu mi se par mai prejos de nimeni. Au capturat doi yuzzemi adulţi, fără să beneficieze de dispozitive sofisticate, şi mă îndoiesc că, în aceeaşi condiţii, un grup de oameni s-ar fi descurcat mai bine. În plus, ei cunosc toate pasajele şi tunelurile! Ştiu unde este solid terenul şi unde există posibilităţi de surpare. Forţa nu-i un fenomen geologic... Poate că avem o şansă.

— Ar fi mai bine să negocieze pentru ei, murmură tânărul neconvins.

— Regret, băiete, îi comunică Hala după o scurtă discuţie cu unul dintre şefi. O invazie masivă este cu totul altceva decât apariţia câtorva imperiali rătăciţi. Ei vor să se lupte. Canu – rânjii ea – va judeca!

— Îmi pare rău că n-am încrederea ta în jurisprudenţa aborigenă...

— Nu te-mpotrivi, băiete. Bătrânul Canu n-a dat greş

în cazul tău, aşa-i?

— Luke, îl imploră prinţesa, nu avem unde fugi. Ai spus-o chiar tu. Dacă Vader ştie că eşti aici, atunci probabil că ştie că te însoţesc. Nu se va opri până ce... şovăi, îşi drese glasul şi continuă: Nu se va opri, chiar dacă ar trebui să ne urmărească până în centrul Mimbanului. O ştii prea bine. Nu avem alternativă. Trebuie să luptăm!

— Poate că noi trebuie să ne luptăm, aprobă Luke, dar nu şi cowaii.

— Ei vor lupta, indiferent de hotărârea ta, îl asigură Hala. Noi am afirmat deja că suntem împotriva a tot ceea ce simbolizează consorţiul minier de aici. Şefii vor să le dovedim că am spus adevărul.

Gândurile lui Luke îi alergau nebuneşte prin minte. Ocazional, două sau trei se ciocneau între ele, creând şi mai multă dezordine şi făcându-l să-şi dorească doar un locşor tihnit, unde să se ascundă.

Pe de altă parte...

Se săturase să fie mereu pe picior de fugă.

Acum, când se gândea mai bine, el şi cu Leia fugiseră întruna din clipa în care atinseseră solul Mimbanului. Îşi dădu seama că Hala, Leia şi cei trei lideri cowai aşteptau nerăbdători un răspuns din partea lui. Chipul prinţesei era inexpresiv.

În mod firesc, luă singura decizie posibilă.

În frenezia pregătirilor ce urmară, Luke descoperi că cowaii nu erau pe atât de neajutoraţi pe cât se temuse. De aceea, nu-l surprinse să descopere că băştinaşi mai avuseseră parte de atacuri venite de la suprafaţă, atât ale unor prădători carnivori, cât şi ale altor triburi primitive.

În majoritatea timpului, se pomeni privind cu admiraţie felul în care aborigenii se pregăteau să facă faţă invaziei oamenilor, în loc să le propună sugestii personale. Acţionau cu entuziasm şi cu o încântare îndârjită.

Luke se simţea recunoscător atât pentru competenţa, cât şi pentru atitudinea lor. Mai diminuau puţin din principala sa grijă: teama că sute de cowai puteau să moară, apărând-o pe prinţesă şi pe el. Se simţea bine să afle că ei îi împărtăşeau furia faţă de siluetele în armuri lucitoare care coborau de la suprafaţă.

Mai descoperi că, din cauza metodelor imperiale, Leia era prea mânioasă pentru a fi cu adevărat înspăimântată şi încercă să-i încurajeze furia. Era valoros orice lucru care o putea împiedica să se gândească la Vader.

— Folosirea armelor energetice împotriva unor fiinţe primitive înzestrate cu raţiune! şuiera ea scandalizată. Altă încălcare majoră a Cartei imperiale originale! Altă cauză pentru care să lupte Alianţa!

— Cowaii n-ar ţine prea mult seama de sentimentele tale, tânără lady, vorbi Hala din apropiere, deoarece în ochii lor noi suntem rasa primitivă. Şi judecând după felul în care Grammel şi slugile lui s-au comportat faţă de rasele locale, din punct de vedere sociologic trebuie să mă alătur amicilor din subteran…

Pe măsură ce apărătorii îşi definitivară strategia pentru asaltul care avea să urmeze, Luke şi prinţesa se văzură reduşi la explicarea capacităţilor şi limitelor armelor pe care aveau probabil să le înfrunte.

„Cel puţin”, reflectă tânărul, „nu vor beneficia numai de suliţe şi topoare”. Îşi cântări pistolul în mână şi se simţi mulţumit de greutatea lui letală. Era una dintre armele confiscate de la Hala şi yuzzemi în momentul când fuseseră capturaţi şi care acum le fuseseră înapoiate.

Hin îşi cedase imediat carabina energetică lui Leia, explicându-i lui Luke că se simţea mult mai bine cu securea enormă pe care i-o dăduseră cowaii. Atitudinea lui Kee fusese ceva mai civilizată, optând să-şi păstreze carabina. Sau poate că „civilizată” nu era tocmai termenul potrivit.

Tânărul ajuta la desfăşurarea unei plase, când ecourile unui pocnet reverberară ca un trăsnet prin tunelul sinuos dinspre suprafaţă. Conform spuselor lui Hala, invadatorii ajunseseră cam la jumătatea distanţei dintre cavernă şi ieşirea de afară.

— Carabină de asalt E-l 1, comentă expert Leia după ce ultimele ecouri ale salvei se stinseră, calibrul 25 mm, foc continuu numai la putere redusă.

Se strădui să mute arma grea primită de la Hin într-o poziţie de tragere mai confortabilă.

Deşi cowaii nu identificaseră sursa bubuiturii la fel de precis ca prinţesa, îi recunoscură fără greş caracterul ameninţător şi sporiră, frenetic, viteza pregătirilor.

Un strigăt se auzi dinspre iscoadele risipite prin cavernă şi cowaii începură să dispară sub ochii lui Luke, deplasându-se, sărind, strecurându-se în locuri pe care nici măcar nu le puteai bănui că ar fi ascunzători. Se pitiră în fisuri şi crăpături, în sol, lunecară în găuri din plafonul cavernei şi încremeniră înapoia unor false cortine de calcar.

Luke şi Leia se grăbiră să i se alăture lui Hala. Ambii yuzzemi porniseră spre poziţiile stabilite, alături de cowai mai puţin camuflaţi. Cei doi droizi se ascunseră în afara razei de foc.

Hala încheie discuţia cu unul dintre şefi şi se întoarse spre tineri.

— Câţi sunt? fu prima întrebare a lui Luke.

— Iscoadele nu sunt sigure. În primul rând, imperialii au şi ei cercetaşi. De la ei s-a auzit salva de mai devreme. După aceea, sunt risipiţi prin coridor. Totuşi, dacă am înţeles corect sistemul de numărare cowai, ar fi vorba despre minimum şaptezeci.

— Numai infanterişti? se interesă prinţesa.

— Da. Altfel nu puteau, iar asta-i în avantajul nostru. Tunelul este plin de sfărâmături, iar pe alocuri e prea îngust chiar şi pentru un transportor mic.

— Asta-i bine, făcu Luke străduindu-se să-şi ridice

atât propriul moral, cât şi pe al celorlalţi. Nu va trebui să înfruntăm blindate mobile sau armament greu.

Hala chicoti.

— Grammel nici nu s-ar gândi c-ar fi nevoie de aşa ceva. În niciun caz împotriva amărâţilor de cowai primitivi. Şaizeci-şaptezeci de soldaţi imperiali, echipaţi cu arme energetice şi armuri personale ar trebui să fie suficienţi pentru a captura câţiva evadaţi înarmaţi ca vai de capul lor.

— Lăsând deoparte ironia, atrase atenţia Luke, numai bravura şi curajul nu vor fi îndeajuns pentru a opri asaltul de la a se transforma într-un masacru al prietenilor noştri.

— În privinţa asta, nu-s de aceeaşi părere cu tine, băiete, murmură amuzat bătrâna. Bravura şi curajul sunt importante oricând.

— Aveţi grijă să-mi puteţi oferi o singură ocazie de a trage nestingherită spre Vader, şuieră Leia încleştând palmele pe patul carabinei şi ura ce i scăpără în ochi păru nelalocul ei pe un chip atât de delicat. O singură ocazie – nu cer altceva de la viaţă.

— Sper c-o vei avea, şopti Luke din tot sufletul.

— Apare însă o posibilitate neliniştitoare, spuse fata puţin mai târziu, când ocupau poziţii înapoia parapetului de travertin dungat. Dacă Vader nu însoţeşte asaltul?

— Vine, o asigură Luke.

— Forţa?

El aprobă încetişor din cap.

— În plus, aşa cum ai spus-o chiar tu mai devreme, ştie că noi doi ne aflăm aici. Va veni pentru a ne superviza capturarea, înghiţi un nod şi adăugă: Vrea să se asigure că vom fi prinşi vii.

Ridicând carabina grea pe creasta parapetului, Leia vorbi apăsat:

— Asta nu va reuşi niciodată. Se destinse apoi şi ochii ei oneşti se întoarseră neşovăielnici spre tânăr: Luke, dacă se va ajunge vreodată la asta…

— La ce să se ajungă?

— Dacă vom fi prinşi vii... El încuviinţă din cap şi prinţesa urmă: Promite-mi că, indiferent ce sentimente ai avea faţă de Rebeliune, indiferent ce sentimente ai avea faţă de mine, o să-ţi foloseşti sabia asupra mea.

Luke o privi tulburat.

— Leia, eu...

— Jură! îi ceru ea cu glas oţelit.

Tânărul murmură ceva care o mulţumi. În clipa imediat următoare, auziră vocea unui cowai care-i striga încetişor de deasupra. Hala îi privea din postul ei, sus pe peretele cavernei, în stânga.

— Voi doi nu tăceţi niciodată? Gura, copii... se apropie.

Tăcerea domnea în cavernă. Luke se încordă până simţi că-l dor ochii, dar camuflările cowailor erau perfecte. Câteva zeci de băştinaşi erau pitiţi la numai câţiva metri de el, însă putea să detecteze doar doi-trei. În apropiere îi percepea cu claritate numai pe Leia, Hala şi Kee, a cărui carabină se iţea ca un ciot stâncos între două stalagmite gigantice. Pe Hin nu-l putea zări nicăieri.

Aerul mort din tunel era atât de clar şi de nemişcat, încât tânărul auzi tropotul metalic al primilor soldaţi imperiali înainte de a-i putea vedea. La scurt timp după aceea, apărură familiarele siluete asemănătoare unor roboţi. Oamenii de sub armuri ţineau carabinele relaxat, la nivelul mijlocului. În mod vădit, se aşteptau la o împotrivire minoră, sau la niciun fel de oponenţi.

Studiindu-i, Luke îşi dădu seama că cowaii aveau dreptate – într-un spaţiu atât de strâmt, armura energetică se întorcea împotriva purtătorilor ei. Armura făcea ca ocupantul ei să fie invulnerabil faţă de majoritatea armelor energetice, mai puţin în puncte vitale, ca ochii şi încheieturile, unde protecţia era inevitabil mai redusă, dar un aspect mai important era faptul că limita unghiul de vedere al purtătorului. Poate că lucrul acela nu juca un rol esenţial în luptele purtate,

de exemplu, în interiorul unei nave cu coridoare late şi lipsite de obstacole, dar în tunelul neregulat devenea mai vital decât o încărcătură energetică suplimentară.

Ca la un semnal, patru cowai – câte doi de fiecare parte a potecii înguste – se materializară fără zgomot din ascunzători invizibile. Ce doi cercetaşi din avangardă dispărură cu o iuţeală incredibilă. Nu însă şi pentru Luke, care simţise pe propria sa piele puterea muşchilor cowai. În tăcerea care se lăsă, i se păru că putea să audă trosnetele membrelor şi oaselor din armurile restrictive.

Surescitat, aştepta să se întâmple ceva. Toţi ştiau că dacă cei patru cowai selectaţi pentru eliminarea cercetaşilor dădeau greş, dacă iroseau fie şi numai câteva secunde, unul dintre imperiali ar fi putut da alarma prin comunicatorul căştii şi astfel, factorul surpriză, arma cea mai puternică a apărătorilor cavernei, s-ar fi pierdut.

Era încă în aşteptare când cowaiul apăru îndărătul său atât de silenţios, încât Luke fu cât pe aici să scoată o exclamaţie de surpriză. Băştinaşul făcu un semn prin care îi cerea tăcerea, îşi schimonosi muşchii faciali într-un mod care ar fi putut însemna un zâmbet şi dispăru la fel de tăcut pe cât venise. Lăsă lângă tânăr două carabine şi două pistoale – armele cercetaşilor imperiali căzuţi în ambuscadă.

Luke privi încântat micul arsenal. Ascunzându-se complet înapoia peretelui de travertin, desfăcu rezervorul energetic al unei carabine şi-l folosi pentru a-şi încărca la maximum sabia Jedi. După aceea îşi schimbă pistolul cu altul nou şi reveni lângă Leia, care nu-şi părăsise poziţia.

— Ar trebui să-i ducem lui Hin cealaltă carabină, îi şopti privind spre tunel.

— Nu mai este timp, îi atrase ea atenţia. Nu se ştie unde-i Hin acum. Nu putem risca.

— Cred că ai dreptate, zise Luke privindu-şi carabina care mai avea jumătate de încărcătură, alături de

cealaltă, complet încărcată, şi de cele două pistoale. Cel puţin vom fi bine înarmaţi pentru ceva mai mult timp decât crezusem.

Tropăitul ritmic al tălpilor de metal ce loveau piatra ajunse în cele din urmă la urechile lor. Orice gânduri sau discuţii dispărură, când grosul trupei apăru din tunel. Imperialii avansau precaut, în grupe de trei şi patru, ocolind acelaşi loc strâmt prin care pătrunseseră cu câteva clipe mai devreme cei doi nefericiţi cercetaşi. Lumina galben-albăstruie fosforescentă a lichenilor din tunel scânteia din armurile lustruite şi armele imaculate.

Se apropiară, se apropiară tot mai mult, până ce Luke se temu că aveau să ajungă la adăpostul său înainte ca Hala şi şefii să cadă de acord asupra momentului atacului.

Un glas strident, puternic, bubui în cowaiană şi caverna se transformă în haos. O cascadă de sunete umplu aerul care, cu numai câteva secunde în urmă, fusese amuţit. Luke simţea că zgomotul în sine, focalizat şi amplificat de pereţii cavernei, ar fi fost suficient să paralizeze majoritatea oamenilor.

Soldaţii prinşi în vârtej erau trupe imperiale, dar nu făceau parte din garda de palat a împăratului. Erau bărbaţi şi femei staţionaţi de prea multă vreme pe o planetă înapoiată şi pustie, unde disciplina şi instrucţia se relaxaseră o dată cu morala. Răcnetele oamenilor şi cowaienilor răsunau prin peşteră.

Rafalele de lumină intensă ale armelor energetice creară un păienjeniş de distrugere dementă în tunelul strâmt. Luke se pomeni trăgând în mod repetat cu pistolul. De alături auzea mârâielile constante şi sigure ale rafalelor din carabina lui Leia.

De sus, Hala şi Kee începură să reverse un foc ucigaş asupra masei de soldaţi confuzi, care se înghesuiau unul în altul. În scurt timp fură nevoiţi să reducă focul şi s-aleagă ţintele cu mai multă atenţie, pe măsură ce cowaii porniră să irupă de sub prelate

camuflate cu nisip, târând soldaţii surprinşi în gropi ascunse, ieşind dindărătul stalagmitelor sau coborând din fisurile plafonului.

Văzând că prietenii şi duşmanii erau amestecaţi acum în mod inextricabil, Luke se repezi în jos pe panta lină, cu sabia într-o mână şi pistolul în cealaltă. În ciuda avertismentelor sale, Leia îşi abandonase carabina. Cu pistolul în mână, se năpusti după el, pentru a i se alătura în lupta corp la corp.

Trecu pe lângă el cu picioarele înainte, lovitura aproape decapitând un soldat ameţit care nu se întorsese suficient de rapid.

Lupta era teribil de periculoasă în tunel, cu salvele de energie sfârâind sălbatic în toate direcţiile. Luke reteză picioarele apărate de armură ale unui soldat, înainte ca acesta să-l poată ţinti cu pistolul, apoi, mânat de subconştient, ridică fulgerător sabia spre înapoi. Raza albăstruie a lamei devie salva trasă spre el de o carabină imperială din imediata apropiere.

Răsucindu-se, de abia mai avu timp să pronunţe în gând o mulţumire spre Obi-Wan Kenobi. Soldatul care trăsese era atât de şocat de aparenta coincidenţă a blocării focului său, încât nici nu mai avu timp să reacţioneze. Gândindu-se că se petrecuse ceva cu arma lui, o reajusta, încercând să compenseze eroarea imaginară. Când ridică din nou ţeava, Luke îl străpunse prin stern.

Abandonându-l, tânărul se avântă în toiul încleştării. Căuta o persoană anume, care apăru în cele din urmă, aşteptând singuratic înapoia luptătorilor.

— Vader! Darth Vader!

Un soldat rănit îl atacă şi trebui să se ocupe de ameninţarea mai imediată.

Totuşi Lordul întunericului îl auzise. Surprinsă, gigantica siluetă neagră îşi activă propria sabie de lumină şi pătrunse în bătălie, străduindu-se să-şi croiască drum spre Luke.

Leia încerca şi ea să traverseze arena ad-hoc, dar nu se îndrepta către Vader, ci spre o stalagmită ruptă în partea superioară, aidoma unui şoim focalizat asupra prăzii.

Sub conducerea lui Grammel, zece soldaţi ocupară poziţii mai înalte, intenţionând să deschidă foc de acoperire pe toată lungimea tunelului. Ajunseră în vârful micuţei creste şi-şi aţintiră armele asupra gloatei de dedesubt. Ca nişte proiectile hirsute, Hin şi câţiva cowai picară asupra lor din ascunzătorile din plafon.

Răgând de încântare, uriaşul yuzzem prinse simultan doi soldaţi în armură şi-i izbi laolaltă, până ce armurile începură să li se crape la îmbinări. Între timp, musculoşi cowai creau dezastru în rândul celorlalţi imperiali.

Vader se opri din luptă şi evaluă furios desfăşurarea ostilităţilor. Scutură un pumn ameninţător în direcţia lui Luke, apoi se întoarse spre ofiţerul şocat de alături.

— Grammel, regrupează supravieţuitorii la suprafaţă!

— Da, Lordul meu, încuviinţă zăpăcit căpitanul-şef şi anunţă retragerea prin unitatea multicanal a căştii.

Grupuri mici de soldaţi începură să se desprindă de cowai şi să pornească spre suprafaţă. Luke fu surprins să vadă cât de puţini supravieţuitori rămăseseră.

Trupele se retrăgeau în ordine, când unul dintre şefii cowai, ascuns undeva sus, se ridică şi dădu un semnal. Ordinul său se transmise prin tunel de la un băştinaş camuflat la altul. Câţiva cowai traseră un cablu împletit din liane, iar acţiunea lor eliberă o stalactită ascuţită, grea de câteva tone, din locul unde creştea de eoni. Se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, zdrobind jumătate de duzină de soldaţi.

Rămaşi şi mai puţini, supravieţuitorii intrară în panică, îşi azvârliră armele şi porniră la fugă prin pasaj, pe cât de repede le-o permiteau armurile. Cei mai mulţi nimeriră direct sub plasele pe care cowaii le aruncară de

deasupra, aceleaşi pe care le folosiseră la imobilizarea yuzzemilor. Cei prinşi se zbăteau inutil în ochiurile dese.

Leia ajunse în vârful stalagmitei rupte, se întinse pe burtă şi-şi montă cu grijă carabina grea pe care o recuperase. Se strădui să focalizeze asupra siluetei în negru care păşea sigur şi fără panică, retrăgându-se prin tunel. Vader era înconjurat de Grammel şi câţiva soldaţi. Nu mai putea să aştepte. În scurt timp Lordul întunericului avea să dispară din raza ei vizuală.

În clipa în care apăsă pe trăgaci, Vader se întoarse şi gesticulă spre câţiva soldaţi rămaşi în urmă. O salvă puternică îl lovi în lateral, răsucindu-l şi doborându-l la pământ. Prinţesa rânjii, dar mulţumirea i se preschimbă în dezamăgire când privi prin luneta carabinei.

Vader se rostogolise pe o parte şi lovea cu palmele în fumul care se ridica din stânga corpului său. Mantia îi fusese găurită şi armura neagră de dedesubt se topise parţial, însă raza energetică nu-l izbise cu toată forţa.

Lordul întunericului se sculă în picioare şi, pentru o secundă, păru că priveşte direct spre fată. După aceea porni din nou, la fel de impasibil, dar mai rapid, spre ieşire.

Gâfâind, Leia ţinti iarăşi, trase... Însă Vader dispăruse. Salva lovi partea mai joasă a plafonului, distrugând roca, dar fără să-i producă vreun rău personajului malefic care trecuse pe acolo.

— La naiba, murmură ea iritată pe sine.

Îşi luă pistolul şi, lăsând carabina în vârful stalagmitei, porni să coboare, pentru a se realătură luptei.

*

De fapt, nu se mai putea vorbi despre o luptă, deoarece, luaţi prin surprindere, imperialii fuseseră decimaţi. Cu moralul distrus şi neajutoraţi, supravieţuitorii erau lichidaţi metodic de cowaii

victorioşi. Cei care încercau să fugă de pe câmpul de luptă erau loviţi de salvele precise ale lui Kee şi Hala.

Prinţesa îl găsi pe Luke alergând nebuneşte prin măcel şi străduindu-se să-i convingă pe băştinaşi care chiuiau şi răcneau aţâţaţi să nu-i mai sfârtece în bucăţi pe răniţi. Plin de sudoare şi sânge, gâfâind, tresări şi o fulgeră cu privirea, când fata îl prinse de braţ.

— N-ai ce le face, Luke, vorbi ea încet. Lasă-i în pace.

— Îi omoară pe răniţi! strigă el îndurerat. Uită-te la ei… uită-te ce fac!

— Da, este aproape omenesc, comentă Leia, deşi imperialii au făcut-o într-o manieră mai curată.

— Eşti de acord? mârâi Luke acuzator.

Prinţesa nu-i răspunse, ci se mulţumi să-l privească, până ce tânărul se opri, gârbovit, complet epuizat şi îndurerat.

— Îmi pare rău, Luke, vorbi Leia cu blândeţe, dar în Universul acesta foarte puţine lucruri se ridică deasupra răului şi meschinului. Poate că numai stelele o fac… Haide – îl îndemnă cu un surâs voios – să-i căutăm pe Hin, Kee, Hala şi droizi şi să sărbătorim victoria.

— Du-te tu, replică tânărul smulgându-şi braţul, ferm, dar fără ranchiună. Eu nu pot sărbători nimic din ce se întâmplă aici.

Prinţesa privi după el, îndepărtându-se prin bătălie, ignorându-i pe cowaii concentraţi asupra masacrului lor, afundându-se în propriile gânduri neştiute.

XII

Când ultima picătură de sânge se închegase într-o crustă neagră pe solul cavernei, se strânseră toţi pentru a decide cum să acţioneze în continuare.

Hala discuta cu şefii cowai.

— Ei spun că supravieţuitorii au lăsat un vehicul deasupra, ca să supravegheze ieşirea. Speră probabil că vom ieşi direct în bătaia armelor lor.

— Există şi alte ieşiri? întrebă Luke obosit.

— Da, destul de aproape. Ignorându-şi braţul ars destul de grav, unul dintre şefi vorbi agitat spre bătrână. Vrea să ştie dacă pot să ne ajute şi cu altceva.

— Ne pot arăta cealaltă ieşire, zise Luke. Au făcut destule. Trebuie să ne grăbim. Este posibil să fi întârziat deja prea mult.

— Prea mult pentru ce? Se interesă prinţesa. Până ce Vader poate reveni cu întăriri, vom fi suficient de departe de locul acesta. Gânditoare, adăugă: Nu cred că le va face necazuri cowailor. Ne doreşte pe noi şi cristalul.

— La asta mă refeream şi eu, replică îngrijorat tânărul. Nu cred că Vader s-a întors în oraş. Când a ieşit din mintea mea, mai exact când perturbarea pe care o generează în Forţă a ieşit din mintea mea, se îndrepta într-acolo, indică el cu braţul. Nu înapoi, spre oraş, ci spre templu.

— Ridicol, protestă Hala apăsat. Habar n-are unde-i templul lui Pomojema.

— Graţie părţii sale întunecate, Vader este mult mai acordat la Forţă decât mine. Este perfect probabil ca el să poată percepe perturbarea naturală a cristalului. Ar fi slabă, totuşi cineva cu puterea lui Vader ar putea s-o distingă. În plus, mai beneficiază şi de alte atuuri. Noi ne-am deplasat, pe cât posibil, după o linie dreaptă. Este

suficient s-o prelungească şi să fie atent la efectul cristalului, atunci când se abate de la direcţia corectă. Nu trebuie să ajungă la templu înaintea noastră!

Porni imediat prin tunel. Leia i se alătură iute, potrivindu-şi pasul după mersul său rapid. După câteva clipe, fata lovi nervos cu pumnul prin aerul uscat al cavernei:

— L-am scăpat din mână, Luke! Era acolo, în bătaia carabinei şi l-am ratat. Continuă să meargă şi să vorbească iritată: Eram prea surescitată, prea nervoasă... Nu m-am concentrat suficient şi am ţintit prost.

— Din câte am văzut eu, replică tânărul puţin invidios, ai ţintit excelent. Cu mult mai bine decât aş fi putut eu s-o fac.

Leia nu răspunse nimic un timp, apoi spuse cu respect:

— Eu n-aş fi putut rezista într-o luptă corp la corp de asemenea intensitate. Cine te-a învăţat să foloseşti sabia de lumină în felul acesta? Kenobi?

Luke încuviinţă din cap.

— Îi datorez totul bătrânului, iar el o ştie din locul acela unde s-a dus...

Mângâie încrezător mânerul armei tatălui său.

— Dacă ne vom întâlni cu Vader, zise prinţesa, şi va fi necesar, îţi vor trebui atât talentul de luptă cu sabia, cât şi Forţa. Dacă nu m-aş fi grăbit...

Luke le făcu semn tuturor să tacă. Se apropiau de ieşirea la suprafaţă.

Aerul de aici era înceţoşat şi lumina slabă, totuşi până şi licărirea umedă şi rece părea minunată după atâtea zile petrecute în subteran, călătorind numai după fosforescenţa vegetaţiei stranii. Câteva trupuri zăceau în apropiere – soldaţi imperiali prea grav răniţi pentru a mai reuşi să ajungă la suprafaţă.

Cei doi cowai care îi însoţiseră îi conduseră printr-o fisură apropiată din perete. Ambii yuzzemi mârâiră şi

fură nevoiţi să-şi golească aproape complet plămânii de aer pentru a se putea strecura pe acolo. Ieşiră înapoia unor tufe dese, la cel puţin douăzeci de metri de intrarea principală. Un cowai ridică braţul, arătându-le vehiculul blindat ce rămăsese de pază. Luke zări forma turtită, cu ţeava îndreptată direct spre gura tunelului în care fuseseră cu doar câteva clipe în urmă şi se înfioră.

Prin mormăituri slabe şi gesturi, cowaii îşi luară rămas bun şi dispărură pe drumul pe care veniseră. Luke se târî pe burtă, eliberând ieşirea pentru cei aflaţi înapoia sa.

Când toţi cinci reveniră pe suprafaţa Mimbanului, Luke porni să se îndepărteze târâş.

— O clipă, băiete! şopti Hala. Crezi că i-o poţi lua înainte lui Vader ăsta, mergând pe jos?

Luke se opri şi îşi întoarse privirea spre blindatul tăcut aţintit asupra ieşirii din caverna cowailor.

— Bun, şi atunci ce să facem, Hala? Sunt de acord… ar trebui să fim motorizaţi, totuşi blindatul e ticsit de trupe imperiale.

Bătrâna studie vehiculul.

— Chepengul superior e complet deschis… destul de mare pentru doi oameni. Chiar văd doi… ba nu, e un singur soldat expus. Probabil că discută cu cei dinăuntru. Capul dispăru înăuntru. A coborât acum. Ar trebui să ne cocoţăm în ramurile care atârnă deasupra.

— Şi după aceea? se interesă Leia. Sărim înăuntru?

— Auzi, protestă Hala, eu nu mă pot gândi la toate! Nu ştiu… poate să aruncăm înăuntru o încărcătură antipersonal sau altceva…

— Grozav, pufni prinţesa şi se uită de la Luke la Hala. Dacă unul dintre voi doi, magicienii, o să aduceţi prin puterea Forţei o încărcătură de combustibil, eu mă ofer voluntar s-o arunc în blindat.

Încrucişă braţele peste piept şi-i privi întrebător.

— Am impresia că nu risc nimic, dacă mă ofer voluntar, ce zici, Luke?

Tânărul nu o privea.

— Este adevărat că n-avem explozivi, încuviinţă el, dar dispunem de ceva apropiat.

Fata se întoarse, văzu la ce se uita şi constată că avea dreptate.

Sergentul imperial avusese noroc că scăpase viu din ambuscada subterană şi o ştia prea bine. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus, nu şi-ar fi condus niciodată oamenii sub pământ. Pe Mimban se simţea extrem de neconfortabil ori de câte ori trebuia să părăsească familiaritatea relativă a oraşelor şi să se aventureze în ţinutul presărat de smârcuri.

Fusese o bătălie teribilă, cu adevărat îngrozitoare. Fuseseră copleşiţi numeric şi aproape complet măcelăriţi. Multe lucruri merseseră prost de tot.

Rezultatul confruntării fusese decis în primele minute, când surpriza totală aparţinuse inamicului. Chiar şi după ce detaşamentul îşi dăduse seama că era atacat, tot nu reacţionase în stilul pentru care deveniseră faimoase trupele imperiale.

De fapt, nu-i putea învinui pe oamenii săi. Se obişnuiseră în aşa măsură să aibă de-a face cu verzuii pacifişti şi servili, încât pentru cei mai mulţi ideea unui mimbanean luptător era de necrezut. Se dovediseră nepregătiţi să reacţioneze în faţa realităţii.

Acum, când privea pe videoecranul frontal spre gura ameninţătoare a cavernei din care se retrăsese cu restul supravieţuitorilor, se desfăta cu un singur gând. Dacă-l cunoştea bine pe căpitanul-şef, atunci, imediat ce el şi Vader Lordul întunericului reveneau din călătoria lor, va fi organizată o forţă represivă. Vor reveni aici cu armament greu, reflectă el, şi vor pârjoli caverna, făcându-i scrum pe toţi băştinaşi – masculi, femele şi copii, deopotrivă.

Într-o doară, se întrebă motivul pentru care Grammel şi Lordul întunericului plecaseră atât de grăbiţi şi se înfioră. Nu avea niciun chef să însoţească, indiferent

unde, silueta aceea înaltă şi spectrală în armură neagră. Prefera să speculeze asupra apropiatului masacru care avea să aibă loc în vizuinile subterane ale aborigenilor. Imaginea mintală favorabilă îndulci obişnuitul său apel răstit spre soldatul postat în turela de deasupra.

Sentinela îi auzi ordinul şi se aplecă pentru a-i transmite că nu văzuse nimic. Răspunsul fusese onest... şi ultimul pe care-l mai dădu vreodată. Coborându-şi privirea în şenileta blindată, nu zări bomba care căzu din ramura groasă de deasupra sa.

Înaltă de un metru şi jumătate, bomba era acoperită cu blană scurtă şi ţepoasă. Explodă în spinarea soldatului şi-l smulse din turelă, lăsând cale liberă unui al doilea proiectil biped, care căzu în şeniletă din copacul învăluit în ceţuri. Şi acesta erupse în compartimentul personalului.

Luke, droizii, Hala şi prinţesa priveau din apropiere, camuflaţi înapoia lăstărişului des. Se auzi un vuiet înfundat şi blindatul începu să se deplaseze. Dinăuntru răsunau ţipete şi urlete, înăbuşite de pereţi şi de depărtare.

Hala părea îngrijorată.

— Durează mai mult decât am crezut, băiete. Eşti sigur c-am făcut bine?

Tânărul îi aruncă o privire încrezătoare, apoi reveni cu atenţia asupra blindatului care descria acum curbe aleatorii

— Era singura idee care mi-a venit, recunoscu el. Dacă reuşeşte, atunci este mai bună decât un exploziv din mai multe puncte de vedere. În primul rând, nu vom avaria nimic din aparatură. Apoi, niciun om nu poate înfrunta un yuzzem într-un spaţiu închis. Doi yuzzemi într-un spaţiu închis ca ăsta – arătă spre vehiculul care continua să se învârtă ca ameţit – ar trebui să fie de neoprit.

După alte câteva secunde, blindatul viră brusc la dreapta. Mergând la fel de încet, intră direct într-un

arbore pseudo-chiparos. O ramură groasă căzu din copacul zguduit şi lovi vehiculul cu un zăngănit metalic, după care se rostogoli pe sol.

Se lăsă apoi tăcere. Motorul blindatului ţiui, îşi reduse intensitatea şi în cele din urmă se opri. Peste câteva momente neliniştitoare, Hin apăru prin chepengul turelei, chinuindu-se prin trecerea îngustă, şi le făcu semn din braţ.

— Au reuşit, murmură tânărul aţâţat, totuşi păstrându-şi calmul.

Cei trei observatori îşi părăsiră ascunzătoarea dintre tufe şi se grăbiră peste smârc. Braţe voinice şi hirsute se întinseră, pentru a-i ajuta să se caţere pe flancurile metalice.

Hin mârâi ceva spre Luke, care încuviinţă cu gravitate şi se întoarse cu spatele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţesa neliniştită. De ce nu putem intra? Aruncă priviri nervoase spre vegetaţia tăcută din jur. Poate că pe acolo se ascund alţi soldaţi.

— Nu cred, clătină din cap Luke. Hin propune să ne uităm altundeva, cât timp el şi Kee curăţă interiorul.

— De ce? insistă fata. Am văzut tot felul de morţi, iar în ultima vreme chiar foarte mulţi.

Pe când vorbea, Hin se aplecă în interior şi scoase primele resturi din ceea ce mai rămăsese din echipajul şeniletei, se ridică şi-şi azvârli conţinutul pumnilor pe sol, unde rămase, strălucind umed pe terenul îmbibat de apă.

Chipul prinţesei deveni ceva mai palid, după care fata se întoarse şi i se alătură lui Luke în contemplarea arborilor din apropiere. Peste câteva minute, curăţenia macabră luă sfârşit şi coborâră toţi în vehicul.

Chiar şi cu cei doi yuzzemi, spaţiul era suficient; blindatul fusese proiectat pentru a transporta zece soldaţi complet echipaţi în armură. Mai puţin liniştitor pentru Luke fu panoul de comandă. Întrecea în

complexitate pe cel al unui X-interceptor.

— Poţi pilota chestia asta? o întrebă uimit pe Hala.

Rânjind larg, bătrâna se strecură în scaunul conducătorului, ignorând petele de pe capitonaj.

— Măi băiete, pot pilota orice maşinărie de pe planeta asta.

Se aplecă, studie instrumentele şi atinse ceva de pe marginea volanului.

Motorul vui, luminile pâlpâiră şi blindatul ţâşni brusc cu viteză maximă spre înapoi, izbind cu putere doi arbori îngemănaţi. Se auzi un pârâit violent, apoi două bubuituri puternice, reverberante, când cele două trunchiuri se prăbuşiră pe capotă.

După ce urechile încetară să-i mai ţiuie, Luke o privi acuzator pe Hala, care-i surâse slab.

— Evident, explică ea oarecum jalnic, asta nu-nseamnă că niţică practică nu ne va uşura călătoria.

Examină din nou comenzile şi-şi ţuguie buzele concentrată.

— Ia să vedem… aha, asta-i lipsea!

Acţionă alte comutatoare şi butoane, după care apăsă iarăşi comanda de pe volan.

Deplasându-se cu mişcări şi opriri smucite, salturi şi frâne, şenileta avansă în ceţuri. Cu excepţia pilotului, toţi ocupanţii vehiculului se agăţau de ceva lipsit de flexibilitate. Luke se întrebă dacă şi arborii din faţă erau la fel de nervoşi ca el.

*

— Iertare, Lordul meu, îmi cer de o mie de ori iertare! Căpitanul-şef privi spre Darth Vader din locul în care stătea, pe una dintre banchetele transportorului deschis de mare capacitate. Cine să fi ştiut că erau aşa de bine înarmaţi, ori că aborigenii din subteran vor opune o asemenea rezistenţă?

— Armele au contat prea puţin, se auzi glasul

înfundat şi grav al lui Vader. Câteva carabine în mâinile unor criminali căutaţi de Imperiu... Grammel se crispă, când grotesca mască respiratorie se apropie de el. Recunoaşte, căpitane-şef, trupele tale erau inadecvat pregătite şi necorespunzător instruite. Disciplina şi moralul lipseau şi aţi fost învinşi de o gloată de sălbatici ignoranţi!

— Ne-au luat complet prin surprindere, Lordul meu, se apără cu disperare Grammel. Până acum niciun grup de băştinaşi nu s-a opus vreodată prezenţei imperiale pe Mimban.

— Până acum niciun grup de băştinaşi nu a beneficiat de sfatul şi ajutorul oamenilor, se răsti Vader. Nu au utilizat o tactică pe de-a întregul aborigenă. Ar fi trebuit să recunoşti din timp diferenţele şi să fi luat măsurile cuvenite. Îşi îndepărtă ochii de la Grammel, privind peste smârcuri: ştiu cine a fost responsabil pentru asta. Când voi ţine în palmă cristalul, voi cântări dreptatea aşa cum se cuvine.

— Sperasem să am parte eu însumi de privilegiul acela, mormăi nemulţumit Grammel.

Vader întoarse către el o uitătură metalică rece şi anunţă pe un ton periculos:

— Nu deţii niciun privilegiu, căpitane-şef. Ai comis erori grosolane. Sper că nu vor fi vitale, dar au fost grosolane. Mă blestem fiindcă am fost atât de naiv ca să presupun că ştii ce faci.

— V-am spus, Lordul meu, obiectă Grammel simultan furios şi înspăimântat, ne-au luat complet prin surprindere.

— Nu mă interesează scuzele pentru dezastre, ci doar rezultatele de succes, anunţă Vader. Grammel, existenţa ta mă mânjeşte.

— Lordul meu, se bâlbâi disperat Grammel ridicându-se de pe banchetă, dacă eu...

Cu o iuţeală mai mare decât poate sesiza ochiul omenesc, sabia de lumină a lui Vader se ridică activată şi

lovi. Aproape despicat, Grammel se legănă dezechilibrat, se împletici spre înapoi şi căzu peste marginea transportorului. Se făcu linişte şi pilotul uluit întoarse capul, terorizat.

Vader se răsuci şi-l sfredeli cu privirea.

— Vom călători mai repede fără leşul acela care să ne încetinească, soldat. Revino imediat la comenzi!

— D-da, Lordul meu, icni bărbatul incapabil să-şi stăpânească bâlbâitul îngrozit.

Silindu-se din toate puterile, izbuti să se întoarcă spre panoul de comandă al vehiculului.

Pe când înaintau, Vader privi în urmă, într-o doară, spre cadavrul lui Grammel care se zărea tot mai mic. Deja, hoitarii junglei începuseră să iasă din ascunzători, adulmecând plini de speranţă leşul.

— Indiferent cine ar fi lordul tău acum, murmură Vader, nu sunt eu acela.

Scoase dintr-un buzunar închis ermetic ciobul de cristal Kaiburr şi ridică aşchia purpurie strălucitoare înaintea ochilor, clătinându-se uşor.

Era în faţă, undeva în faţă. Îl putea simţi.

Avea să-l găsească.

*

— Ne mai aflăm pe drumul cel bun? întrebă Leia obosită, după câteva zile.

Toţi ocupanţii blindatului erau murdari, descurajaţi şi epuizaţi de goana nonstop prin peisajul înceţoşat.

— Sunt sigură, replică Hala cu o voioşie dezgustătoare.

— Ne apropiem de ceva, murmură Luke. Este... altfel. N-am mai simţit niciodată aşa ceva, nici pe departe.

— Eu nu simt nimic cu excepţia murdăriei, pufni prinţesa.

— Leia, începu Luke, tot ce pot spune este că...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse ea obosită, dacă aş fi

sensibilă la efectele Forţei...

R2-D2 piui din turela deschisă şi Luke se repezi la videoecranul frontal, apoi anunţă cu glas stins:

— Acolo este!

Din jungla încâlcită dinaintea lor se ridica o formă întunecată. Un zigurat piramidal, monstruos, care părea turnat din fontă, totuşi nu era metalic, ci fusese construit din blocuri masive de rocă vulcanică.

În ciuda lăţimii sale impresionante, nu era foarte înalt. În multe locuri, lianele şi alte plante agăţătoare îl cuprinseseră cu gelozie. Pe măsură ce se apropiară, Luke văzu că mare parte din piatră se fărâmiţase în pulbere fină. Din fericire, intrarea rămăsese vizibilă, deşi arcada înaltă de zece metri era pe jumătate prăbuşită şi umpluse pasajul de trecere cu sfărâmături până la o înălţime care o depăşea pe cea a doi bărbaţi.

— Pare ca şi cum nimic n-a mai fost clintit aici de un milion de ani, murmură impresionată prinţesa.

Toate grijile şi nesiguranţele ei pieriseră la vederea templului legendar. Luke trecea rapid de la un videcran la altul. Se întoarse apoi s-o privească pe fată şi ochii îi scânteiau.

— Îţi dai seama că Vader nu-i aici? N-a ajuns încă! L-am întrecut!

— Uşurel, băiete, îl sfătui Hala precautä. Nu putem fi siguri de asta.

— Eu pot fi. Sunt sigur.

Îl alungă pe Hin din cale, sui scara turelei şi coborî din blindat. Vehiculul se opri. Când Leia ieşi prin chepengul turelei, el se îndrepta deja încrezător spre intrarea templului.

— Nu-i aici! strigă spre fată. Nu văd nici transportorul şi nici altceva.

— Tot n-am găsit încă cristalul, strigă Hala după el şi o urmă pe prinţesă pe sol.

Cu toate acestea, entuziasmul tânărului era molipsitor. Hala se pomeni că uitase de Lordul

întunericului, de propriile ei temeri şi de trepidaţiile din ultimul minut.

Acesta era templul lui Pomojema, cel la care încercase să ajungă de atâţia ani. Hin şi Kee o flancară şi porniră spre intrare. C-3PO şi R2-D2 rămaseră în urmă, să păzească blindatul.

În ciuda asigurărilor oferite de Luke cu privire la faptul că erau singuri acolo, toţi priveau îngrijoraţi spre ceţurile ce pluteau leneşe. Orice creatură imaginabilă şi multe fiinţe inimaginabile puteau ţâşni în orice clipă din mantia de pâclă.

Luke aştepta nerăbdător, cocoţat pe blocul cel mai de sus al mormanului de sfărâmături din intrare.

— E lumină înăuntru, le spuse după ce privi în interior. Ridică ochii şi-i miji şi tavanul este parţial surpat, totuşi pare destul de solid.

— Dă-i drumul, băiete, îl îndemnă Hala, dar încetişor, cât mai încet.

— E-n regulă, făcu el.

Acum, când ajunseseră primii la templu, nu intenţiona să-i fure visul bătrânei. Era şi dreptul ei în aceeaşi măsură ca al lui. De aceea aşteptă până ce ii se alăturară ceilalţi. Peste câteva momente, toţi stăteau tăcuţi înăuntrul vechii clădiri.

Plafonul înalt în formă de cupolă se prăbuşise în două locuri, prin care pătrundea suficientă lumină pentru a putea distinge interiorul. Mormane de piatră sfărâmată zăceau sub fiecare gaură neregulată.

Vegetaţia junglei pătrunsese înăuntru. Liane şi alte plante parazite se vedeau la tot pasul, întinzându-şi îmbrăţişările tenace prin toate colţurile clădirii. Spiralau spre cer pe formele cilindrice ale uriaşelor coloane de obsidian. Suporturile lor rigide prezentau modele şi figuri complex sculptate, al căror înţeles nu-l mai putea aprecia nicio persoană aflată acum în viaţă.

Cufundaţi în gânduri, cei cinci traversară podeaua vastă, spre peretele îndepărtat al templului. Acolo, pe

fundalul zidului întunecat, se vedea o statuie colosală, reprezentând un tip de umanoid aşezat pe un tron sculptat. Aripile de piele, care puteau să fi fost vestigiale, coborau în două arcuri impresionante de o parte şi alta a ei. Gheare enorme se răşchirau de la picioare şi mâini, ultimele strângând capetele reazemelor pentru braţe ale tronului. Sub ochii piezişi şi acuzatori, nu avea chip – ci doar o masă de tentacule ca de Meduză.

— Pomojema, zeul lui Kaiburr, murmură Hala fără să ştie de ce vorbea în şoaptă. Cumva, pare aproape familiar... Chicoti nervos: E o prostie, desigur.

Pentru ca aproape imediat după aceea să arate aţâţată, cu glas şi mână la fel de tremurătoare de fericire.

— I-acolo... ştiam eu, ştiam eu!

În mijlocul pieptului de rocă sură al statuii, o luminiţă de nuanţa vanadinitului pulsa slab.

— Cristalul, îngână prinţesa încet.

Hala n-o auzi. Mintea şi privirea îi rămaseră aţintite asupra unei obsesii care acum devenise tangibilă.

Luke se opri, scrutând atent mişcarea din stânga figurii rânjitoare de piatră. Acolo era beznă şi nu-şi putea da seama cât de mult se extindea întunericul.

Apoi, toţi începură să se retragă, lent. Hala ridică prima pistolul.

Creatura care apăruse dinapoia statuii avea un bot incredibil de mare, tivit cu dinţi scurţi, dar ascuţiţi, deschis acum într-un rânjet de batracian. Ochi mititei, galbeni, îi priveau, clipind tâmp. Avansa pe picioare masive, pline de negi, aidoma unor cioturi groase de copaci.

Hala trase, însă raza de energie nu avu un efect vizibil asupra creaturii, care continuă să înainteze legănându-se. Luke îşi scoase pistolul, urmat de Leia. Traseră toţi trei. Dacă focul încrucişat avu vreun efect, acesta fu doar de a irita animalul lent. Dintr-un ochi îi curse sânge, dar îşi urmă mersul crăcănat într-un ritm

mai rapid.

Ei continuară să se retragă spre intrare.

— Hin, Kee! strigă Luke spre yuzzemi. Întoarceţi-vă la blindat... aduceţi carabinele!

Hin ciripi o replică, apoi ambii yuzzemi se repeziră spre ieşire. Tânărul privi cristalul, care dispărea îndărătul staturii mătăhăloase a monstrului. Scoase sabia de la centură, activă puternica rază albăstruie şi păşi precaut înainte.

— Ţi-ai pierdut minţile?! strigă prinţesa.

Luke se gândi iute că n-ar fi fost imposibil, apoi îşi alungă orice gând. Dacă era distras de orice altceva, carnivorul care nu-şi oprise avansarea l-ar fi înfulecat ca pe un aperitiv.

Monstrul şovăi la distanţă de un salt, uşor hipnotizat de lama care se legăna prin faţa lui. Luke fandă brusc. Sabia pătrunse sub bărbia creaturii şi energia intensă sfredeli o gaură micuţă în maxilarul inferior lătăreţ.

Rana produse un geamăt slab de nemulţumire din partea animalului. Fălcile se deschiseră, dezvăluind un gâtlej îndeajuns de larg pentru ca un om să stea în picioare înăuntru. Luke întrezări ceva mişcându-se înăuntrul botului. Mânat de instinct sau de gândire rapidă, se azvârli imediat spre stânga şi se rostogoli.

Limba lungă şi trandafirie explodă de-a dreptul în exterior, pulverizând bolovanul negru care fusese înapoia tânărului. În timp ce Luke sări în picioare şi se retrase puţin, batracianul scuipă fragmente de rocă.

Înainte ca tânărul să fi putut ieşi din raza de acţiune a limbi groase, aceasta ţâşni iarăşi. Nemaiavând timp să eschiveze, Luke ridică sabia în faţa sa şi o ţinu cu toată puterea, deşi părea jalnic de fragilă înaintea pseudopodului roz. Cu toate acestea, sfârâitul răsună sonor. Se părea că lovise un ţesut sensibil, deoarece creatura emise un scheunat gutural. Porni însă din nou

spre Luke, animată de o hotărâre tenace. Moartea scânteia în ochii galbeni mijiţi.

Leia şi Hala nu încetaseră să lanseze salve spre corpul masiv, dar zadarnic.

— Inutil, şuieră prinţesa şi aruncă o privire spre intrare. Nu se vedea nicio mişcare. Hin! strigă ea. Kee!

Nu-i răspunse nimeni.

— Vin ei, o linişti Hala. Sper...

În mod neaşteptat, monstrul sări înainte. Fălcile ca nişte uşi orizontale se închiseră cu un bufnet răsunător, dar Luke se feri la timp. Sabia lui descrise o linie neagră sub maxilar, apoi se retrase, împleticindu-se, până atinse cu spatele una dintre coloanele groase ce susţineau tavanul. Chiar deasupra sa se deschidea larg una dintre spărturile acoperişului.

Tânărul privi neliniştit spre intrare. Unde erau yuzzemii? Nu mai putea evita multă vreme monstrul înfuriat.

Acum nu mai avea timp să se preocupe decât de soarta lui. Creatura venea iarăşi spre el. Aruncă o privire iute spre plafon, luă decizia şi mai iute, după care lovi cu sabia în baza coloanei.

Aidoma unui X-interceptor şuierând prin atmosferă, incredibila rază de energie traversă fără efort piatra neagră. Urmă un uruit, punctat de pârâituri explozive.

— Hala, Leia... fugiţi! răcni Luke şi porni în goană după ele.

Clătinându-se greoi către oameni, făptura-şopârlă nu observă nicio clipă crăpăturile din plafon. Acestea se întinseră, se înmulţiră, se uniră între ele şi apoi coloana se dezintegră, surpând peste monstru o secţiune a acoperişului cel puţin la fel de mare ca gaura existentă. Blocuri curbe gigantice de piatră zdrobiră partea anterioară a trupului batracianului, încremenind pe vecie rânjetul botului plin de dinţi.

Când vuietele ecourilor prăbuşirii se stinseră şi praful întunecat începu să se depună, Luke se opri şi

privi îndărăt, gâfâind. Capul şi torsul creaturii nu se mai zăreau defel, complet îngropate sub tone de rocă vulcanică. Picioarele ei posterioare mai zvâcniră o vreme, răşchirând convulsiv ghearele prin aer, iar coada masivă de forma unui iatagan biciui solul. Nu după mult timp însă orice mişcare încetă.

— Ce s-a-ntâmplat cu Hin şi Kee? întrebă tânărul în cele din urmă. Animalul ăsta mă încolţise realmente. Aş fi putut să-i fiu gustarea de prânz.

— Probabil că se ceartă între ei, pufni prinţesa dezgustată şi privi spre intrare. În scurt timp, îşi vor reaminti pentru ce au fost trimişi şi atunci vor veni în goana mare, cerându-şi iertare.

— Să vezi ce-o să le fac atunci, mormăi Luke. Deocamdată însă... Privi în jur, căutând-o pe bătrână şi o zări avansând grăbită spre idolul îndepărtat. Hala!

— Las-o în pace, îl sfătui Leia şi flutură indiferentă din mână. N-o să fugă nicăieri cu cristalul. Pornind spre peretele opus al templului, adăugă: Oricum, va avea nevoie de ajutorul nostru ca să-l coboare de acolo. Nu vii şi tu? întrebă, văzând că tânărul rămăsese pe loc.

— Imediat, o asigură el mai atent la ceea ce se petrecea îndărătul, nu înaintea sa. Vreau să mă asigur că făptura asta e moartă.

În vreme ce prinţesa pornise fără grabă spre statuie, Luke se apropie de porţiunea vizibilă din leşul monstrului. O împunse cu sabia, afundând lama de moarte azurie până la mâner în carnea neagră. Creatura nu se clinti.

Mulţumit, se întoarse pentru a se alătura celor două femei, în clipa aceea, se auzi un uruit slab, ameninţător, şi tânărul ridică iute ochii.

La fel făcură Leia şi Hala.

— Luke! strigară ele în acelaşi timp.

Luke nu mai avea nevoie de îndemnuri, ci de o secundă sau două. Marginile noii găuri din tavan se lărgiseră încet.

Soarta îi acordă prima secundă, dar nu şi pe a doua.

— Luke!

Prinţesa porni în goană spre el, imediat ce uruitul încetă şi ultima piatră căzuse zgomotos. Hala încremenise, oscilând între mormanul de sfărâmături care-l îngropase pe Luke şi ademenirea cristalului. Ameţită de distanţa mică până la acesta, continuă spre statuie.

Leia ajunse la movila de bolovani şi bucăţi de stâncă şi privi cu disperare împrejur.

— Aici… se auzi un murmur încet, trădând suferinţă.

Luke se afla la suprafaţă, dar fusese ţintuit pe spate. Fata ridică pietrele de pe el, ignorând praful înecăcios şi zgârieturile pe care fragmentele ascuţite i le făceau pe palme şi braţe. Nu reuşi totuşi să clintească blocul masiv care căzuse pe podeaua templului şi apoi se rostogolise, prinzând dedesubt coapsa şi gamba dreaptă a tânărului.

— Mai încearcă o dată, o încurajă el şi se opintiră împreună.

Leia îşi strecură spatele sub o latură a pietrei şi împinse în sus cu puţina ei greutate. Blocul nu se clinti.

Se odihniră, gâfâind din greu. Expresia chipului lui Luke era un amestec de speranţă şi durere.

— Nu apasă pe mine cu toată masa lui, îi explică prinţesei. Dacă ar fi făcut-o, n-aş fi putut elibera piciorul ăsta. Privi către intrarea tăcută a templului: La naiba, unde-s ăia doi? Ar fi putut ridica fără probleme bolovanul.

— Mă tem că tovarăşi tăi slabi la minte nu vor mai putea niciodată să te ajute pe tine sau pe oricare altul, Skywalker.

Luke simţi că-i încremeneşte sângele în vine. O siluetă înaltă, îngheţată, stătea în vârful mormanului de sfărâmături de la intrare. Înveşmântată complet în armură neagră, privea în jos spre ei, aşteptând.

— Sunt morţi amândoi, îi informă îndatoritor cu o voce lipsită de orice scânteie de omenie. Cât despre

droizii voştri, ei sunt condiţionaţi să asculte ordine. Le-am ordonat să se predea.

Gura lui Leia se mişcă foarte încet, formând un nume. Niciun sunet nu ieşi însă dintre buzele ei perfecte.

Coborând relaxat de pe movilă, Darth Vader li se adresă pe un ton conversaţional indiferent:

— Să ştii, Skywalker, că am trăit clipe neplăcute când am aflat că tu mi-ai lovit interceptorul TIE deasupra Stelei Morţii. Spionii rebeli sunt greu de găsit şi foarte costisitori. Am mai aflat că tot tu ai lansat torpila care a distrus staţia. Ai prin urmare multe de ispăşit faţă de mine. Am aşteptat mult clipa aceasta.

Cu un gest destins îşi scoase sabia de lumină şi începu să descrie arcuri cu lama energetică activată, retezând în joacă bucăţele din piatră şi din sculpturi.

— Ai avut noroc atunci, continuă el în vreme ce Luke se luptă să-şi elibereze piciorul ţintuit. Îşi vârâse unghiile cu atâta putere în pardoseala de piatră, încât sângele îi ţâşni pe sub ele. Probabil că nu voi avea răbdarea de a-ţi îngădui să te chinuieşti atât cât meriţi. Ai putea să te consideri norocos.

Glasul îi coborî la nivelul unei şoapte otrăvite.

— Nu mă aştept la dificultăţi similare în a mă înfrâna în privinţa ta, Leia Organa. Din unele puncte de vedere, tu eşti responsabilă pentru eşecurile mele într-o măsură mai mare decât acest băietan simplu.

— Monstrule! şuieră ea, furioasă şi îngrozită.

— Îţi mai reaminteşti ziua aceea din staţie, reflectă Vader tărăgănând deliberat cuvintele, când te-am interogat împreună cu fostul guvernator Tarkin?

Apăsase în mod aparte pe cuvântul „interogat”.

Leia îşi cuprinsese umerii cu braţele şi tremura, parcă supusă unui ger extrem.

— Da, observă Lordul întunericului cu un amuzament pervers în glas, îmi dau seama că ţi-ai reamintit. Îmi pare cu adevărat rău că, de data aceasta, nu te pot trata cu ceva la fel de sofisticat. Totuşi, îşi

legănă uşor arma, să ştii că se pot face multe lucruri interesante cu o sabie. Mă voi strădui din plin să ţi le arăt pe toate, dacă vei coopera şi nu vei leşina.

Braţele prinţesei căzură pe lângă corp. Teama n-o părăsise, dar prin pură voinţă şi-o alungă în fundăturile cele mai întunecoase ale minţii. Străbătu în fugă cei câţiva paşi care o despărţeau de Luke, îngenunche şi bâjbâi pe lângă încheietura tânărului. Când se sculă, ţinea în mână sabia lui de lumină.

— Doreşti să lupţi, o privi Vader aprobator. Perfect! Aşa va fi mai interesant.

Ea scuipă spre uriaşul care înaintă – un gest jalnic de neconvingător – şi roti sabia.

— Să mă ajute Forţa să te ucid, înainte de a muri! şuieră fata.

Un hohot oribil de râs se revărsă în cascade dinapoia măştii respiratorii de coşmar.

— Copil prost, Forţa este cu mine, nu cu tine! Deşi, strânse din umeri binevoitor, vom vedea. Se aşeză în gardă: Haide, fetiţă-femeie… distrează-mă.

Încruntată şi hotărâtă, cu dinţii încleştaţi, Leia avansă spre el. În clipa aceea, Vader îşi coborî brusc braţul, lăsând lama sclipitoare a sabiei sale să atârne inert pe lângă corp.

— Leia, nu! răcni Luke. Este o cursă… te provoacă. Ucide-mă pe mine, apoi pe tine… de-acum nu mai avem nicio şansă.

Vader îi aruncă o privire încărcată de dispreţ, apoi reveni spre prinţesă.

— Dacă vrei, îi spuse, lasă-l pe el să lupte pentru tine, dar nu-ţi voi îngădui să-l ucizi. Am fost frustrat de prea multe ori.

Fata păru să şovăie, apoi fandă direct spre Vader cu vârful sabiei. Simultan, Lordul întunericului ridică propria sa lamă cu un gest fulgerător, pentru a para.

Leia efectuă în aer un arc rotitor, ca o înşurubare, şi abătu sabia în jos, într-o flamă spintecătoare de lumină

albastră. Energia scânteie când atinse masca respiratorie blindată a lui Vader şi numai reflexele supraomeneşti ale Lordului întunericului îi permiseră să evite efectul deplin al loviturii.

Dacă în sala vastă a templului exista o persoană mai surprinsă decât Vader, aceea era Luke. Cu un fior îndepărtat de speranţă, tânărul se luptă să-şi elibereze piciorul ţintuit.

— Pe aproape, micuţă prinţesă, pe-aproape, murmură Vader fără mânie. M-am mai făcut vinovat de prea multă încredere în mine. Schimbându-şi poziţia, adăugă: Nu voi mai greşi din nou.

Sabia îi fandă, lovi din lateral, în jos. Fata de abia izbuti să devieze atacul, retrăgându-se. El avansă iarăşi şi izbi, dar ea pară încă o dată.

Continuară să se dueleze, cu Vader atacând insistent. Prinţesa avea nevoie de toată puterea şi dibăcia doar pentru a se apăra. Nici nu putea fi vorba de a încerca ea însăşi un asalt.

Un singur ocupant al templului nu urmărea lupta. Mult deasupra dueliştilor şi departe de ei, Hala ajunsese cu ochii în dreptul cristalului purpuriu pulsator, multifaţetat şi mare cât propriul ei cap. Întinse degete tremurătoare şi-l mângâie. Răsuci şi apoi trase, şi-l scoase cu o uşurinţă neaşteptată din soclul săpat în statuie.

Câteva momente prelungi, rămase ţinând piatra preţioasă în ambele palme, privind în străfundul unei luminescenţe care era aproape vie. După aceea, porni să coboare pe proeminenţele şi scobiturile statuii, ţinând strâns cristalul la piept cu mâna dreaptă.

Vader lovi de sus şi Leia ridică sabia, parând încă o dată, însă Lordul întunericului îşi schimbă în ultima clipă direcţia atacului. Vârful razei energetice brăzdă mijlocul fetei, tăind costumul de miner şi lăsând o arsură neagră pe piele. Ea se crispă de durere şi-şi lipi palma liberă peste rană. Vader nu-i îngădui niciun respiro, ci continuă

s-o preseze.

Eforturile lui Luke de a se elibera îl epuizaseră complet, fără a fi izbutit să se clintească măcar cu un milimetru. Zăcea întins pe pardoseala templului, străduindu-se să-şi recapete suflul, silit să privească neajutorat felul în care Vader îşi continua jocul de-a pisica şi şoarecele cu prinţesa.

Altă combinaţie complexă de rotire şi împungere. De data aceasta sabia crestă obrazul fetei, lăsând încă o urmă hidoasă de arsură. Lacrimi ţâşniră din ochii ei şi ridică mâna spre pometele carbonizat. De acum se mişca tot mai încet, iar mâna în care ţinea sabia lui Luke tremura nesigur.

— Haide, prinţesă senator Organa, o tachină Vader, unde îţi este curajul nobil, determinarea de trădător? Nu pot crede că numai câteva zgârieturi pot durea atât de rău!

Înfuriată, Leia contraatacă, simţind forţe noi. Lordul întunericului o bloca fără efort evident şi-şi reluă asaltul. Deşi fata pară lovitura, puterea acesteia o trimise rostogolindu-se la pământ. Vader o urmă nemilos, pe când ea încercă să se târască şi să se scoale. Sabia lui lăsă o urmă lungă şi neagră pe spatele piciorului stâng al prinţesei.

Ţipând, ea reuşi totuşi să se rostogolească şi, din aceeaşi mişcare, să se ridice. Se îndepărtă după aceea de atacator, şchiopătând, evitând să se rezeme prea tare în piciorul rănit.

Incapabil să mai privească, Luke îşi îngropă faţa în palme. Cling... răsună un sunet de pietre ciocnite. Ridicând ochii şi întorcându-se, tânărul privi înapoia sa. Sunetul se repetă, încercă să privească dincolo de blocul care-l ţintuise.

O mână ce părea că acţionează independent de braţ sau de trup sui cu infinită încetineală şi hotărâre peste latura blocului masiv de rocă vulcanică. Fu urmată de un cap. În porţiunea superioară a ţestei se zărea o rană

oribilă.

— Hin! şuieră încet Luke, de abia îndrăznind să respire.

O uitătură rapidă i-l arătă pe Vader la fel de concentrat asupra prinţesei. Yuzzemul rănit de moarte duse o mână la gură, cerându-i lui Luke să rămână tăcut.

Târându-se pe coate şi genunchi, Hin ocoli piatra până ce ajunse sub latura ei înclinată. Proptindu-şi picioarele în stâncile din jur, începu apoi să se ridice. Umerii masivi şi îmblăniţi împinseră în sus în bolovan, iar braţele se încordară. Blocul nu se clinti şi Hin căzu pe sol. Răsufla greu, cu ochii pe jumătate închişi.

— Haide, Hin, haide! îl îmboldi Luke frenetic, privind întruna de la duelul din templu la yuzzemul chircit. Îl poţi mişca... doar puţin, nu trebuie mai mult. Mai încearcă o dată, te rog!

Hin clipi şi păru să-l privească fără să-l zărească. Acţionând mecanic, îşi poziţionă din nou braţele cu muşchi masivi şi umerii sub marginea blocului.

— Micuţă prinţesă, ai nevoie de mai multă însufleţire, o certă Vader pe Leia. Mai ai încă şanse…

O urmări în vreme ce fata se retrăgea, ameninţând-o cu lovituri şi parade înşelătoare, pe care ea căuta să le pareze cu disperare, şchiopătând din piciorul atins.

— Luptă în picioare, o îndemnă el.

Alt arc descendent al sabiei letale, care de data aceasta se abătu asupra pieptului ei, tăind costumul. Prinţesa icni agonizator, trăgându-şi respiraţia, se îndoi din mijloc şi fu gata să cadă. Vader înaintă spre ea.

Un scrâşnet răsună atât de sonor, încât ambii ridicară ochii instinctiv.

Cu un efort final, Hin împinsese în lături uriaşul bloc de piatră, apoi căzuse inert, cu ultimele picături de viaţă scurgându-se din el, pe când Luke se rostogoli disperat de dedesubt. Apăsarea exercitată asupra piciorului fusese suficientă ca să-l ţintuiască locului, totuşi nu atât de mare încât să-l schilodească. Porni în fugă spre cei doi

combatanţi, călcând mai grijuliu pe piciorul drept, dar simţind că puterile reveneau în el cu fiecare pas.

— Leia!

Fata păstră suficientă prezenţă de spirit ca să dezactiveze sabia înainte de a i-o arunca, însă Vader făcu un salt ca s-o intercepteze. Lordul întunericului o rată de puţin, dar o prinse în schimb pe prinţesă.

Aruncarea fusese totuşi lipsită de forţă. Luke încercă să-şi iuţească alergarea, dar piciorul care fusese prins sub stâncă nu-şi revenise pe deplin din amorţeală. Vader mormăi ceva neinteligibil şi o împinse pe Leia cât colo cu braţul său liber. Fata căzu pe pardoseala de stâncă şi rămase întinsă, gâfâind epuizată.

Luke văzu că Vader avansa mai repede ca el; Lordul întunericului avea să ajungă primul la armă. Cu un efort supraomenesc, se azvârli într-un placaj disperat şi se simţi renăscut când degetele i se încleştară în jurul mânerului sabiei. Cu o vigoare reînnoită, se rostogoli în dreapta. Lovitura lui Vader sosi o clipă prea târziu, crestând o brazdă adâncă pe locul unde fusese tânărul.

Acesta sărise deja în picioare, cu sabia strălucindu-i acum albastru orbitor în mână. Rostogolirea îl adusese înapoia lui Vader, astfel că acum se afla între Lordul întunericului şi prinţesă. Vader îl privi tăcut.

— Leia? întrebă tânărul şi, neprimind niciun răspuns, privi iute peste umăr. Prinţesă?

Un glăscior subţire şi sfârşit îi răspunse:

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Vader păru să inspire adânc.

— Nu, Skywalker, hurui el, nu-ţi face griji pentru ea. Fă-ţi griji pentru tine.

Legănând arma tatălui său, tânărul încerca un sentiment neaşteptat de exaltare.

— Nu-mi fac griji pentru nimeni, Vader. Nu acum. Acum nu mai am griji, ci o singură preocupare. Glasul lui căpătă un ton neobişnuit de siguranţă: Te voi ucide, Darth Vader.

Râsetul fără umor hohoti iarăşi.

— Ce părere bună ai despre tine, Skywalker.

— Eu sunt... sunt Obi-Wan Kenobi, şopti Luke cu voce stranie.

Pentru o clipită, Vader păru zguduit.

— Obi-Wan Kenobi este mort. L-am ucis cu mâna mea. Tu nu eşti decât Luke Skywalker, fost ţărănoi de pe Tatooine. Nu eşti un maestru al Forţei şi nu vei fi niciodată egalul lui Obi-Wan Kenobi.

— El este cu mine, Vader, şuieră Luke căpătând tot mai multă încredere cu fiecare clipă, iar Forţa este de asemenea cu mine.

— Este adevărat că ai ceva din Forţă, băiete, recunoscu Vader, dar în niciun caz nu eşti un maestru al ei. Iar asta îţi va fi pierirea. Fiindcă numai un maestru poate face... aşa ceva.

Lordul întunericului fandă şi Luke eschivă cu uşurinţă, dar Vader nu privea spre tânăr, ci spre sol. Un fragment micuţ din plafonul surpat se ridică şi se repezi direct spre capul lui Luke. Zărindu-i apropierea, el reacţionă aşa cum îl învăţase Kenobi... În mod reflex.

O piatră mult mai mică se ridică şi intersectă traiectoria primei. Cele două se ciocniră. Deşi proiectilul lui Vader fusese în mod clar mai mare, fu deviat suficient de pietricica lui Luke pentru ca să treacă inofensiv pe lângă umărul său.

Gâfâind, îl privi provocator pe Vader.

— Bravo, băiete, încuviinţă acesta, foarte bine. Totuşi piatra mea a fost mai grea. Puterile mele sunt mai mari.

— Nu îndeajuns de mari, Vader, rosti apăsat Luke şi fandă.

Gândurile îi erau îndreptate către Kenobi şi către tehnicile de duel şi de folosire a Forţei pe care i le predase cu trudă bătrânul cavaler Jedi. Încercă să lase Forţa să-i călăuzească braţul.

Vader pară, blocă, pară din nou şi se pomeni împins

în spate de agresivitatea şi abilitatea asaltului inspirat al lui Luke. Masca respiratorie se lăsă pe spate pentru o clipă. O secţiune de basorelief greu de pe una dintre coloanele susţinătoare se desprinse şi căzu.

În ultima clipă, tânărul o percepu şi sări îndărăt. Giganticul panou sculptat se sfărâmă între ei. Amândoi rămaseră alerţi, până ce praful se domoli. Luke trăgea avid guri mari de aer, pe când Vader dovedea mai puţin aplomb şi tot mai multă încordare.

— Eşti bun, Skywalker, declară el. Foarte bun, într-adevăr, pentru un copil. Sfârşitul însă va fi acelaşi.

Ridică sabia şi porni la asalt, sărind peste panoul fărâmat.

Lordul întunericului conducea acum ostilităţile. Sub furtuna permanentă de pietre şi lovituri de sabie abătută asupra lui de către Vader, Luke era împins constant în spate. Era imposibil să le respingă pe toate.

Totuşi reuşi s-o facă.

Îşi dădeau acum târcoale în centrul templului. Zăcând pe o parte, Leia încercă să se întoarcă şi să-i privească, dar durerile pricinuite de răni se ridicară în jurul ei aidoma unui zid de oţel. Zidul i se ferecă peste gânduri şi, drept răspuns, ochii i se închiseră şi capul fetei căzu pe piatra rece.

Cei doi duelişti se opriră din nou, dar de data aceasta Vader era cel care gâfâia.

— Kenobi… te-a antrenat… bine, recunoscu admirativ Lordul întunericului. O parte a impasibilităţii sale obişnuite se destrămase din cauza efortului prelungit al luptei. Ai şi o… abilitate înnăscută. Te dovedeşti o provocare pentru mine şi… Îmi plac provocările.

Neatins deocamdată, Luke şuieră sfidător:

— O provocare… prea mare… pentru tine!

— Nu, îl asigură Vader, nici gând. Te supraestimezi, băiete. Lordul întunericului îşi îndreptă ţinuta, arătându-şi întreaga statură impunătoare: M-am săturat să mă mai

joc cu tine.

Răsucind sabia atât de rapid încât nu se mai zări decât ca o ceaţă roşiatică în aerul umed al templului, sări drept în sus. Fusese însă mai mult decât o simplă săritură, deşi nu se transformase în levitaţie. Din cercul roşu de energie, îşi azvârli sabia.

Instinctiv – nu mai avusese timp să conştientizeze mişcarea – Luke pară. Forţa inerentă în sabia aruncată îi smulse arma din mâini. Ambele săbii zburară în dreapta şi rămaseră, strălucind activate, lângă o deschidere circulară întunecată care se căsca neagră în pardoseală.

Plutind lent spre podea, Vader îşi prinse încheietura mâinii drepte în cea stângă, încleştă pumnul şi păru străbătut de o convulsie, aidoma unui om care vomită. În faţa palmelor i se materializă un glob de energie albă, pură, de mărimea pumnului său, şi se repezi spre Luke, care rămăsese cu ochii holbaţi.

Ceva îl făcu pe tânăr să-şi dea seama că nu va putea ajunge la sabie, înainte de a fi lovit de mănuşa albă. Ridică ambele braţe şi-şi feri privirea. În felul acela, nu văzu ce se întâmplă.

Palmele sale părură să se transforme într-o ceaţă. Mănuşa albă le lovi, ricoşă şi-l atinse uşor pe Vader exact în clipa când acesta aterizase. Se auzi un pocnet stins, ca al unei explozii îndepărtate. Lordul întunericului fu aruncat peste cap şi mănuşa dispăru.

Totuşi, când globul alb de energie intrase în contact cu palmele lui Luke, puterea inerentă în kinetit – sfera de energie dirijată – îl proiectă şi pe tânăr la pământ. Dacă i s-ar fi opus fără succes, ar fi fost azvârlit de cealaltă parte a sălii şi prin zidul templului.

Acum rămase întins pe burtă, în vreme ce Vader se rostogoli lent pe o parte, clătinând neîncrezător din cap. Privirea i se refocaliză şi-l zări pe Luke, zguduit, dar altfel nevătămat, târându-se încet spre sabia sa.

— Nu-i... posibil! murmură Vader, pornind şi el târâş spre propria-i armă. Partea stângă a armurii îi fusese

îndoită spre interior, parcă de pumnul unui gigant, acolo unde lovise kinetitul. Asemenea putere... Într-un copil. Nu-i posibil!

Luke nu avea nici forţa, nici dorinţa de a-l contrazice. Vedea doar sabia, simţea doar mânerul ei neted, potrivindu-i-se perfect în palmă.

Lordul întunericului ajunsese însă la armă. Cu un efort suprem, se clătină sculându-se şi se întoarse către tânăr. Înălţând deasupra capului arma tatălui său, Luke se ridică şi se năpusti asupra uriaşei siluete întunecate.

Un fulger orbitor de lumină sclipi, când cele două lame se ciocniră şi lunecară apoi una pe lângă cealaltă. Arma lui Luke îşi urmă traiectoria descendentă şi pătrunse în piatra podelei. Mâna sa lovi pardoseala şi scăpă sabia.

Tânărul se izbi puternic de sol, după care se rostogoli pe spate, pentru a vedea ce se întâmplase. Îl văzu pe Vader privind pământul. Braţul lui drept zăcea acolo, continuând să strângă în pumn sabia strălucitoare, dar se zărea mai puţin sânge decât s-ar fi aşteptat Luke. El se strădui să se ridice şi nu reuşi. Nu mai avea puterea să se scoale în genunchi, cu atât mai puţin în picioare.

Rămase întins, complet epuizat. Încet, cu paşi inegali şi nesiguri, Lordul întunericului se împletici spre braţul său retezat, în mod uluitor, se apleca şi ridică membrul amputat, desfăcându-i degetele de pe mânerul sabiei. Ţinând arma în mâna stângă, se întoarse către Luke. Zadarnic, gândi tânărul, când Vader înălţă sabia deasupra capului cu singurul său braţ. Lordul întunericului, Lordul Sith, maestrul părţii întunecate a Forţei era invincibil.

Se terminase.

— Îmi pare rău, murmură el răsucind capul spre locul în care prinţesa zăcea chircită pe podeaua templului. Îmi pare rău, Leia. Te-am iubit.

Se întoarse apoi, privi în sus şi descoperi că nu mai avea putere pentru un ultim blestem.

Sabia sclipi deasupra şi înapoia capului lui Vader. Lordul întunericului se clătină înainte, ca un beţiv. Se împletici doi paşi spre stânga.

Şi dispăru.

Un urlet strident, neomenesc îi marcă prăbuşirea prin cercul întunecat din dreapta lui Luke. Crispându-se de durere, de abia îndrăznind să creadă că era adevărat, tânărul se târî încet până la marginea puţului şi privi în adânc.

Nu zări nici fundul hăului, nici pe Darth Vader.

— E dus, bolborosi el, ameţit, parcă nevenindu-i să creadă. Sper că s-a dus pentru totdeauna acolo unde îi este locul.

Străduindu-se să se ridice în capul oaselor, se sprijini într-un braţ şi se uită în partea opusă a templului.

— Leia, am reuşit! Am scăpat de el!

Totuşi... În Forţă rămânea o mişcare, un tremur vag, atât de slab încât de abia îl putea percepe, aidoma unei senzaţii de gust neplăcut care mai dăinuie uneori în gură. Era însă clar... Vader era viu!

Nu mai constituia însă o ameninţare pentru ei şi asta îi era suficient deocamdată.

— Leia, Leia! gemu el, târându-şi trupul istovit peste piatra pardoselii.

Ajunse la fată şi întinse o palmă cercetătoare, atingându-i fruntea. Prinţesa deschise ochii şi-l privi. Lacrimile tânărului curseră, imposibil de stăvilit, în timp ce palpa cu delicateţe cicatricele teribile lăsate de Vader pe corpul şi pe faţa ei.

— Luke? şopti ea de abia audibil.

Îi surâse cu greu. Prinzându-i mâna în a lui, Luke căzu la pământ lângă prinţesă.

Din vârful movilei de sfărâmături care bloca pe jumătate intrarea în templu, Hala se opri să privească îndărăt. Văzu cele două siluete zăcând mână în mână în mijlocul podelei. Nu se mai zărea nici urmă a Lordului Sith al întunericului. Privise cu ochii ei cum se prăbuşise

în puţul sacrificial al adoratorilor lui Pomojema. Acum era liberă să plece.

Ochii îi coborâră, oprindu-se asupra purpuriului strălucitor şi infinit al cristalului Kaiburr, apoi se îndreptară spre ceaţa şi pâclele de pe Mimban.

Acolo o aştepta blindatul în care sosiseră aici. În interiorul ei zăcea Kee, doborât pentru totdeauna de o lovitură a lui Darth Vader. Lângă el se aflau cei doi droizi ai lui Luke, dezactivaţi, nemişcaţi.

— La naiba! murmură ea în barbă. Fir-ar al naibii!

Coborî de pe mormanul de bolovani... şi reveni în templu.

— Luke! Ridică în capul oaselor silueta inertă şi privi cu atenţie faţa somnolentă. Băiete? Haide, o sperii pe baba Hala.

Ochii se deschiseră şi se mijiră spre ea.

— Hala?

Bătrâna îşi umezi buzele, privi spre cer, apoi puse cristalul în poala lui Luke, împingându-l spre el, ca şi cum ar fi ars-o.

— Ia-l! Eu nu pot face prea multe cu el. Sunt o escroacă, un şarlatan al Forţei, nu o maestră. E-adevărat, aş putea face scamatorii mai multe şi mai bune... dar i-aş irosi puterea şi, oricum, Imperiul mi-ar da repede de urmă.

Luke îşi coborî privirea de la ea la nestemata care-i licărea în poală.

— Cristalul amplifică Forţa... Chicoti, apoi tuşi înecându-se: La ce mai slujeşte asta acum?

— Nu ştiu! răcni ea indignată. L-ai vrut, ia-l, fir-ar al naibii! Ce mai vrei de la mine? Ce-aş mai putea face?

Scutură ambii pumni spre el, furioasă pe propria-i neajutorare.

— Nimic, Hala, îi surâse tânărul cu blândeţe. Cred că n-a mai rămas nimic de făcut. Mângâie cristalul. Îl simt cald... plăcut.

— Eşti nebun, pufni bătrâna. I-o piatră rece... şi-atât.

— Nu... e cald, insistă el. O căldură ciudată.

Se prăbuşi pe spate, inconştient, strângând în palme cristalul. Hala se ridică şi se întoarse către ieşire.

— Babă proastă, se afurisi ea. Babă proastă şi egoistă. Ar fi trebuit să-i ajuţi când le-ar fi fost de vreun folos. Ar fi trebuit...

Ezită şi se încruntă bănuitoare. Oare în templul adumbrit sporise lumina? Se răsuci şi ochii aproape că-i ieşiră din orbite.

Trupul nemişcat al lui Luke era complet învăluit într-o lumină roşiatică, bogată. În palmele sale, cristalul strălucea cu o sclipire nenaturală, iar sclipirea dinlăuntrul său nu era nemişcată, ci se deplasa, pâlpâia, gonea peste el aidoma unei fiinţe vii. Îi acoperea toate extremităţile, fiecare deget şi fiecare fir de păr, ca focul sfântului Elmo din vechime care suia pe greementele corăbiilor.

După câteva clipe lungi şi fermecătoare, învelişul radiant se diminuă, absorbit de cristal, care îşi reluă coloritul normal.

Luke se sculă atât de brusc, încât Hala nu-şi putu opri un ţipăt scurt. Clipi o dată din ochi şi o privi. Şovăielnic, de parcă ar fi întâmpinat o fantomă, bătrâna se apropie de el.

— Băiete? murmură ea pe un ton plângăreţ.

— Hala... Ce s-a întâmplat? Eu... întoarse capul şi-şi opri căutătura asupra puţului tăcut care-l înghiţise pe Darth Vader. Mai ţin minte asta. Mai ţin minte şi că... Hala, am fost mort.

— Probabil că ţi s-a părut plictisitor, replică ea fără zâmbet. A fost cristalul... ceva din cristal. Forţa...

— Nu-mi amintesc, insistă tânărul clătinând moale din cap. După aceea se întinse şi puse mâna pe umărul prinţesei: Leia?

— Ţineai cristalul, îi explică Hala încet. În ambele palme, îţi aminteşti legendele vechi... despre cum puteau tămădui preoţii templului?

— Nu-nţeleg, şopti Luke.

Cu toate acestea, ridică din nou cristalul în ambele palme, închise ochii şi se strădui să se concentreze şi să se relaxeze simultan. Lumina interioara a cristalului se intensifică.

— Înţeleg, se auzi din trupul lui Luke un glas care putea sau nu să-i aparţină tânărului.

Strălucirea purpurie irupse din nou din cristal şi sui pe braţele lui Luke, dar se opri la coate. Ţinând cristalul cu o singură mână, el deschise ochii. Ca un somnambul, se apleca. Vârful unui deget atinse chipul prinţesei şi urmări cicatricea lăsată de sabia lui Vader. Pe măsură ce o parcurse cu lucirea roşiatică, rana dispăru. Hala vedea pielea mişcându-se, crescând, vindecându-se.

Tăcut, fără un cuvânt, sub ochii fascinaţi ai bătrânei, Luke continuă, trasând fiecare rană făcută de Vader. După ce o termină pe ultima, puse pentru o clipită palma deschisă pe inima fetei, apoi pe frunte. După aceea, se retrase. Strălucirea din cristal reveni la normal.

Trecură alte câteva minute. Nevătămată, cu frumuseţea restaurată, Leia se sculă încetişor în capul oaselor. Duse ambele mâini la cap.

— Te simţi bine? întrebă tânărul neliniştit.

Ea făcu o grimasă, apoi îl fixă cu privirea.

— Am o durere de cap îngrozitoare...

— Durere de cap, repetă el. Se întoarse către Hala şi zâmbi: O doare capul!

Bătrâna îi răspunse la surâs, chicoti, apoi izbucni într-un hohot de râs uşurat. Luke i se alătură, cu râsetul său fericit şi stânjenit întrerupt doar de câte o tuse ocazională. Cristalul îi reparase leziunile organelor interne, totuşi lipsa prelungită de oxigen se mai simţea.

Brusc, prinţesa păru nesigură. Coborî ochii şi se privi. Evenimentele petrecute mai devreme se năpustiră asupra ei ca o furtună şi îşi pipăi piciorul, apoi chipul.

— Au dispărut, şopti ea neîncrezător. S-au vindecat... Cum?

Luke deveni sobru.

— Cristalul m-a vindecat pe mine şi pe tine, Leia, şi nici măcar nu mi-am dat seama că a făcut-o. Tot ce ne povestise Hala este adevărat. Cristalul foloseşte cu adevărat Forţa. El te-a făcut bine... nu eu.

— Băiete, îl admonestă Hala, nu uita că tu ai fost agentul prin care a acţionat cristalul. Fără tine, el n-ar fi fost decât o piatră şi nimic mai mult.

— Luke, noi... Leia se opri şi privi neliniştită în jur: Unde-i...?

— Acolo, jos, o linişti tânărul arătând puţul. Nu l-am auzit atingând fundul. S-a terminat cu Vader.

Cu toate acestea... chiar în clipa când pronunţă cuvintele acelea, simţi din nou furnicătura aparte din Forţă, aidoma unui iz sulfurat.

Prinţesa alungă cu totul direcţia aceea de gândire.

— Ce s-a întâmplat cu C-3PO şi R2-D2?

— N-au păţit nimic, răspunse Hala. Cel puţin mie mi s-au părut a fi în perfectă regulă, când am... ă-ă-ă, verificat blindatul, ca să mă asigur că Lordul întunecat n-a montat vreo capcană explozivă. Sunt dezactivaţi, dar n-am văzut nicio avarie evidentă.

Luke oftă uşurat şi puse un braţ în jurul fetei. Ea nu se clinti, pentru a i-l îndepărta.

— Poftim, spuse tânărul întinzând cristalul spre Hala. Bătrâna se uită nesigur, apoi îl luă, ţinându-l cu respect. Ai putea să-l păstrezi o vreme, deoarece vii cu noi.

— Cu voi? îi privi ea suspicios. Ce nevoie aţi avea de o bătrână obosită? Cu ce v-aş putea ajuta?

— Cu multe lucruri bune, o asigură Luke. Cu foarte multe lucruri bune. O să te luăm de pe Mimban, când vom pleca. După aceea, dacă tot nu vei dori să te alături cauzei unui grup de „criminali”, nu te va obliga nimeni. Căzu pe gânduri. Cunosc un bărbat, contrabandist şi pirat, care, odată, gândea la fel ca tine.

— Nu mă compara pe mine cu contrabandiştii şi nu mă sili s-acţionez pripit, se răsti ea îmbufnată. Aş putea fi

convinsă... deşi numai Forţa ştie ce vrei cu mine. Dar unde vom merge?

Luke privi spre prinţesă şi zâmbi. Ea se lipi de tânăr şi surâse la rându-i.

— Pe Circarpous IV, o informă Luke. Deja am întârziat la o întâlnire foarte importantă cu o mişcare clandestină. Vom face din tine, Hala, o revoluţionară idealistă.

— N-aş prea crede! pufni bătrâna, totuşi nu mai comentă nimic pe când îi urmă afară din templul lui Pomojema.

În blindat, Luke activă comutatoarele necesare. R2-D2 se activă primul, urmat de C-3PO, care era cu totul surprins.

— Ah, stăpâne Luke! Unde este el? N-am putut să-i scăpăm. Ştia toate parolele, codurile şi comenzile. Am încercat să te avertizăm, stăpâne Luke, dar n-am putut... Se opri şi rămase privindu-i. De ce zâmbiţi toţi?

R2-D2 piui exasperat. Pentru un droid a cărui specialitate era protocolul de comunicare, C-3PO înţelegea uneori mai greu ironia.

— Îmi cer iertare, stăpâne Luke, continuă politicos droidul înalt şi auriu, dar am scăpat ceva important?

— R2-D2, porneşte motoarele. Plecăm de-aici.

Micul droid mecanic se conectă la aprinderea blindatului. Motorul răspunse aproape instantaneu. Hala întoarse vehiculul masiv şi se afundă în ceţurile şi sunetele înconjurătoare ale junglei de pe Mimban.

— De ce oare, se mai auzi în depărtare glasul unui droid, am impresia că toţi râd de mine...?

Sfârşit

